

CHLAPEC SPOZA OBJEKTÍVU

Kapitola 1

Úzka ulička bez jedinej pouličnej lampy bola v takej neskorej nočnej hodine celá ponorená v tme. V zopár oknách, ktoré by sa ale dali pokojne spočítať na prstoch jednej ruky, sa ešte svietilo. Bola zamračená noc, inak by bola čierna obloha celá obsypaná drobnými hviezdami. Jedna z výhod života na predmestí veľkomesta, v ktorom človek kvôli všetkému tomu smogu a ruchu niečo tak prirodzené a zároveň fascinujúce, no často zabudnuté a neocenené ako je nebo plné hviezd, nevidí ako je rok dlhý. Všade vládlo absolútne ticho, ktoré len sem-tam prerušil zvuk nejakého auta, ktorý sem doľahol odniekiaľ z diaľky.

Na kraji kamenného chodníka stál vysoký chudý muž a pokojne sa opieral o chladný múr jedného z tehlových domov. V tme mu nebolo vidieť do tváre a nebyť mesiaca, ktorému sa nejak podarilo predráť cez husté mraky a jeho svit sa teraz neznámemu odrážal od lysého temena, človek by si ho ani nebol všimol.

Bolo priam obdivuhodné aký bol nehybný a uvoľnený, napriek tomu, že tam stál ako vosková figurína na jednom mieste už dobrú hodinu. Každých pár minút hodil letný pohľad na ľavé zápästie, aby skontroloval čas, akoby presne vedel, kedy nastane okamih, na ktorý tu čaká. A veru aj vedel.

O päť minút jedenásť si prehodil cez hlavu čiernu kapucňu akéhosi kabátu, ktorý mal na sebe, potichu odkráčal k autu, parkujúcemu pri jednom z vchodov, za ním sa skrčil do nenápadného podrepu a opäť skamenel.

V tejto polohe ale neostal dlho. O pár minút narušil harmonické ticho spiaceho mesta klopot opätkov. Štíhla, ani nie tridsaťročná blondína pomerne svižne a rýchlo kráčala stredom cesty. Keď došla na samý koniec uličky, zastala pred vchodovými dverami a začala sa roztrasenými rukami trocha chaoticky nič netušiac prehrabávať v taške, aby našla kľúče.

A to bol moment, na ktorý jej tajomný pozorovateľ čakal. Potichu ako duch sa vynoril z tmy a nehlučnou chôdzou špióna odkráčal tesne za jej chrbát, aby ho nezbadala. Stál pri nej tak blízko až sa svojím telom takmer dotýkal jej tela, cítil teplo, ktoré z nej sálalo a nos mu dráždil nepríjemne sladký ženský parfum. O tejto chvíli sníval celú večnosť. Posledné roky mal až príliš veľa voľného času, ktorý buďto trávil

premýšľaním a plánovaním alebo ho využíval na tréning. Pyšne napol svaly. Keby ju teraz udrel pravačkou, s bolestným výkrikom by sa zrútila k zemi. Potom by jej pomaly dolámala všetky prsty. Rozkopala by jej tú umelú tvár a nakoniec by jej podrezala žily. Nie príliš hlboko, ale ani príliš plytko. Tak, aby nejakú dobu trvalo kým vykrváca, ale aby mal istotu, že sa z toho v nijakom prípade nedostane. Podrezanie žíl vraj veľmi bolí.

Vystrel sa, prižmúril oči a spravil hlboký nádych. Pomaly, trpezlivo a sústredene, ako gepard, skrytý v kroví a striehnuci na svoju korisť tesne pred útokom, v absolútnom sústredení a maximálnej kontrole nad každým svalom svojho tela, ako skúsený lovec v lese so srnkou na muške, ktorý už vystrelil tisíc krát a presne vie kedy a čo má robiť. Už len jeden drobný posledný krok a všetko sa navždy zmení. Vrhne sa do bláznivej, nebezpečnej adrenalínovej hry, z ktorej nejestvuje cesta späť, až kým ju nedohrá. Ešte vždy sa môže otočiť a zmiznúť, akoby sa táto chvíľa nikdy nestala.

Posledný krát len očami bez akéhokoľvek iného pohybu preletel svoje okolie. Bol chladný večer, vzduchom pofukoval vietor, ktorý práve pravdepodobne rozhojdał niekde v parku za cestou hojdačky, ktorých jemný vrzgot sa teraz šíril svetom. Ulica, nachádzajúca sa v chudobnejšej, ale stále slušnej štvrti spala. Sem tam v niektorom okne zablikalo svetielko, sem tam sa v nejakom mihol tieň matky, ktorá bežala utíšiť svoje plačúce dieťa, sem tam sa v niektorom naopak zhaslo, ale inak bolo všetko v úplnom pokoji.

Dokonalé sústredenie a opatrnosť neznámeho, ale ani neboli potrebné, žena vyzerala dosť vystrašene a takmer vôbec nedávala pozor na to, čo sa okolo nej deje. Človek by bol povedal, že je len unavená po náročnom dni v práci, ale mal by ďaleko od pravdy. Od pravdy, ktorú už poznal i jej rozzúrený manžel, ktorý na ňu už dobrú chvíľu netrpezlivo čakal medzi stenami jedného z tých tehlových domov, aby ju mohol potrestať, tak ako to robil vždy, keď pochybila. Oskar Schwarz sa netajil tým, že je zástancom výchovy tvrdou rukou a v jeho domácnosti sa hralo podľa jeho vlastných pravidiel.

Od pravdy, ktorú ale okrem nich dvoch už poznal i niekto tretí. Muž s lysým temenom nebol typ človeka, ktorý by sa púšťal skákať z útesu bez padáku, spoľahnúc sa nato, že na dne priepasti bude voda. Keď sa raz do niečoho pustil, dal do toho všetko. Niekto by to možno nazval perfekcionizmom, on uprednostňoval výraz zodpovednosť či pripravenosť. Sám sa riadil heslom; šťastie praje pripraveným. A nebolo tomu inak ani tento krát, celé týždne pred oným večerom pozoroval a plánoval.

Hoci by bola väčšina obyvateľov odprisahala, že jeho tvár v susedstve nikdy nevideli, táto noc nebola jeho prvou v týchto končinách. Ba práve naopak, posledný mesiac toto miesto navštívil toľko krát, až mal pocit, keď tadiaľto raz kráčal, akoby sa sám len vracal domov z práce po náročnom dni a ponáhlal sa domov za manželkou, ktorá dovárala večeru. Spoločne by sa najedli za jedným z tých veľkých drevených stolov, ktoré bolo vidieť z ulice cez široké okenné výklenky, potom by si sadli do obývačky a obklopení krdľom detí si pozreli nejaký hlúpy program v televízii.

Predstava to je pekná, navždy však ostane iba predstavou, nejasným čiernobielym filmom, ktorý si bude do konca života z času na čas púšťať dokola v hlave ako pokazený prehrávač. Dôvod prečo to tak je stojí rovno pred ním. V tom momente ho razom opustili všetky pochybnosti a telo mu zaplavil hnev a túžba konať.

Vo svetle mesiaca sa na sekundu zablýštal ostrý nôž, ktorý kľčovito zvieral v kostnatej ľavej ruke a o veľmi krátky okamih sa jeho čepel' zaborila do jemnej bledej pokožky hrdla úbohej ženy. V momente ako vražedná zbraň prenikla do jej tela, začala sa prúdom von liať horúca šarlátová krv. Všetko to prebehlo tak rýchlo, že ani nestihla skríknuť. So zamrznutým výrazom zdesenia sa bezduché telo ako vrece zemiakov zrútilo k zemi.

Muž jej z hrdla opatrne vytiahol nôž, sklonil hlavu tesne nad tú jej, akoby jej chcel niečo potichu jej zašepkať do ucha. Nakoniec sa jej len na drobný okamih prísne zahľadel do neprítomných očí, nie však šialene ako je pohľad vraha opísaný v nejednej detektívke, ani zdesene akoby sa tváril niekto po takom čine. Bol to pohľad spokojnosti, spokojnosti s dobre odvedenou prácou, dokonca pôsobil, že sa mu po dlhej dobe uľavilo a jeho svet je o niečo ľahší. Veľmi rýchlo sa však vrátil naspäť do reality, ešte raz sa obzrel sa okolo seba a už ho nebolo.

Kapitola 2

Pomaly rozlepil oči a posadil sa. Do spálne cez štrbinu v roletách prenikal tenký pásik slnečného svetla. Zaboril si ruky do vlasov a potom si nimi zakryl tvár. Príšerne ho bolela hlava, akoby ju mal celú noc uväznenú v obrovskom zvone, do ktorého niekto búchal kovovou palicou.

Nepamätal si, že veľa pil. Pohárik škótskej, možno dva, možno tri. Pôvodne sa v tom bare neplánoval dlho zdržať, ale veci sa občas nevyvinú tak, ako človek plánuje.

Ľudia nie sú naprogramované roboty a aj on bol len obyčajným človekom, hoci sa niekedy rád hral na čosi viac. Niektoré dni boli ťažšie než iné. Pred rokmi, keď boli ešte rany čerstvé si takéto úniky z reality odpúšťal s nádejou, že sa to časom zlepší. Aspoň to počúval zo všetkých strán, čas vraj lieči. Medzi tým ubehlo takmer päť rokov a na takéto slová už dávno prestal veriť. Intervaly medzi jeho výpadkami, kedy sa spustil pomaly až na samé dno sa síce predĺžili, no bolesť, ktorú cítil nebola o nič menšia a akurát sám seba za svoju slabosť nenávidel. Nenávidel sa každé jedno ráno, keď sa zobudil po dlhej ťažkej noci a nepamätal si, ako sa dostal do postele. Toľko krát sa pristihol s pištoľou opretou o vlastné temeno a potom ju i tak zložil dole a sľúbil si, že je to naposledy. A o pár dní svoj sľub znova porušil a opäť padal dole. Bolo to ako začarovaný kruh, kolotoč, z ktorého sa nedalo vystúpiť. Väčšinu času sa cítil hrozne a alkohol mu pomáhal aspoň na chvíľu na všetko zabudnúť.

Pomaly vstal a ospalo odkráčal do kúpeľne. Hodil letný pohľad na muža v zrkadle, chudé ale svalnaté telo bolo bledšie než obvykle, suchú kožu mu na mnohých miestach pokrývali nejaké jazvy alebo podliatiny. Krvou podliate oči zívali prázdnotou, zreničky boli tak nezvyčajne veľké, až mu takmer nebolo vidieť dúhovku a jeho oči vyzerali ako dve veľké čierne diery, v ktorých by sa jeden utopil. Rýchlo odvrátil zrak lebo pri pohľade na seba samého v ňom len narástol hnev zmiešaný so sklamaním a nechutenstvom a takmer ho naplo.

Vedel, že ľadová sprcha by ho teraz isto prebrala lepšie, no napriek tomu kohútik s horúcou otočil na plný prúd a vreľú vodu si nechal ako vodopád stekať na hlavu. Už po pár sekundách bola miestnosť zaplavená bielou parou, tak že si nevidel vlastné ruky. Vtedy ho vyrušilo zvonenie telefónu. Zastavil vodu, neobťažoval sa hodiť na seba uterák, odkráčal naspäť do spálne a vodu nechal, nech z neho kvapká na drevenú podlahu.

„Áno, rozumiem.“ povedal nezaujatým tichým hlasom a zložil. Zo zeme pri posteli zdvihol tričko a tmavé rifle a keď sa presvedčil, že príliš nezapáchajú potom ani alkoholom, hodil to na svoje ešte vždy mokré telo, na tričko si obliekol koženú bundu a pristúpil k orechovej komode na opačnej strane izby. Z vrchného ľavého šuplíka vytiahol kovovú pištoľ, vložil si ju bezpečne do vnútorného vrečka a odišiel.

Keď vyšiel von oči, ešte stále privyknuté na tmu mu na moment oslepilo sýte slnko. Bol jesenný deň, ktorý by väčšina ľudí s úsmevom na tvári nazvala krásnym. On by ho nazval len ďalším dňom. Nezaujímal ho, či svieti slnko alebo prší, či je jar alebo leto. Bol

to len deň. Deň, ktorý sa veľmi rýchlo skončí a potom príde ďalší, po ňom ďalší a tak to pôjde, až raz príde ten posledný a po ňom už nastane len tmavá ničota.

Keď sa dostal na Reyhill Avenue zišiel z hlavnej a strhol volant prudko doprava, hoci ho navigácia viedla opačne. Touto obchádzkou chodil posledné roky každý krát, keď potreboval opustiť mesto z východnej strany, hoci to trvalo o dobrých desať minút dlhšie, než po klasickej trase. A hoci to bola vážne pekná cesta pomedzi staré uličky, prepletené vysokými topoľmi, pravým dôvodom bolo, že sa chcel vyhnúť jednej štvrti, cez ktorú viedla hlavná cesta. Konkrétne jednému domu, domu s číslom 81 z pálenej tehly, s bielymi oblokami a žiarivými belasými dverami. Akoby to bolo včera, keď spolu stáli v obchode s farbami a dohadovali sa, ktorý odtieň modrej bude lepší. Nie hádali, len tak detinsky škriepili. O pár hodín neskôr už stála na priedomí a sústredene behala štetcom po starom dreve. Mala na sebe jeho staré Oasis tričko, voľné trakové rifle, dlhé kučeravé vlasy vypnuté vo vysokom drdole a pehavú tvár mala pofrkanú farbou na drevo. Fascinovane ju pozoroval z okna kuchyne. Žiarila a pri tom pohľade ho úplne prešiel hnev z toho, ako odpísala jeho námornícku modrú. Nakoniec sa ukázalo, že belasá bola aj tak perfektná.

Tie dvere už roky nevidel a pravdepodobne už ani nikdy neuvidí. Napriek tomu ich mal však v pamäti, obraz tak skutočný a ostrý, až mal pocit, keď si tak na ne spomenul, že opäť kráčajú spolu ruka v ruke domov s galónom čerstvého mlieka a žmúria do slnka, alebo rýchlo kľučkujú s igelitkami na hlavách medzi dažďovými kvapkami, skryť sa na priedomie pred lejakom. Ale kto vie, možno tie dvere už dávno belasé nie sú.

Slúbil si, že bude silný. Neukáže svetu, že i on je schopný cítiť bolesť a najmä sa uistí, aby sa mu už nikdy nič podobné nestalo, lebo prežívať niečo také znova, to aby ho radšej upálili zaživa. Realitou ale bolo, že nebol vôbec v poriadku, len sa uzavrel, okolo srdca si vybudoval vysoký plot, cez ktorý nebol ochotný nikoho pustiť a na tvár nahodil akúsi masku, ktorou klamal svet, pričom vnútri stále trpel.

Rýchlo sa zahľadel do spätného zrkadla. Pohľad zaostril na úzku cestu, teda na ten kúsok, kam z takéhoto uhla dovidel. Vybíhala z hlavnej len niekoľko metrov po tej, na ktorú odbočil. A hoci sa jej oblúkom vyhýbal, letný pohľad na tie známe ružové kry na začiatku ulice si neodpustil ani jeden krát. I teraz paralyzovane sledoval, ako sa zmenšovali a zmenšovali, až úplne zmizli.

Keď sa pred takmer desiatimi rokmi Anna Marková vydala dráhou policajnej detektívky, očakávala od toho vzrušujúci život plný napätia, akcie a nebezpečenstva. To by ale nemohla žiť v tom najpokojnejšom a najmierumilovnejšom mieste v celom štáte. Stirling je drobné, zato ale čarovne rozprávkové mestečko, obkolesené listnatými lesmi, plné starých zachovalých nízkych domov s populáciou nie vyššou než štyridsaťtisíc. Najväčším zločinom za posledné desaťročie tu bola krádež starostovho bicykla pred radnice. Anna sa na ten deň dobre pamätá. Akoby aj nie, veď ešte mesiac po tejto udalosti bol tento čin hlavnou témou všetkých mestských novín.

A tak i v toto pondelkové ráno kráčala rozospato do práce a psychicky sa pripravovala na ďalší nudný a ničím výnimočný deň v jej živote.

„Ránko Robert,“ pozdravila stroho keď o štvrt' na deväť vošla do kancelárie detektívneho oddelenia starej policajnej stanice.

Robert McPorter bol Annin šéf už od samého začiatku jej policajnej kariéry. Býval sám v malom rozpadnutom dome na kraji mesta a od nepamäti chodil cez víkendy so susedom na ryby na riekku Forth. Neprestal dokonca ani, keď po otvorení väčšej pracovne na začiatku mesta, ktorá vypúšťala do rieky odpadové látky všetky ryby vykapali a to bolo dobrých dvanásť rokov späť. Voľný čas trávil sledovaním milionára s plechovkou piva v ruke alebo nadávaním nato, aký je dnešný svet hrozný. Keď bolo niečo, čoho sa detektívka desila viac než vlastnej smrti, tak toho, že o pár rokov dopadne ako on.

Šedivý takmer holohlavý päťdesiatnik sedel natesno naprataný v kancelárskej stoličke pri jednom z troch stolov v miestnosti, pravou rukou si držal pri uchu telefón, v ústach cigareta a okolo ľavej si obtáčal dlhé fúzy. Div, že sa mu ešte od tých cigariet nikdy nezapálili.

„Áno, rozumiem. Majte sa.“ odvetil rázne. Cigaretu zahasil vlastným palcom a pridal ju na vrch nemalej kôpky jej sestier v popolníku. Vzápätí príliš dynamicky vstal až sa mu zatriasli všetky jeho brady a povedal: „Ani si nesadajte, máme prípad.“

„Nieкто v škole rozbil okno? V potravinách zmizli pomaranče? Dôchodcovia sa sťažujú na nočný hluk?“ opýtala sa Anna nezaujatým hlasom, keď si znova obliekala kabát.

„Myslím, že toto Vás vážne nadchne, ide totiž o vraždu.“

Tieto slová mali presne taký účinok, ako aj policajt očakával. Žena skamenela v polovici pohybu a ostala stáť na mieste so zmrazeným výrazom prekvapenia na tvári. Trvalo niekoľko dlhých sekúnd kým jej mozog začal opäť pracovať a vrátila sa duchom na tento svet. Pomaly spracovávala to, čo práve počula.

„Vvražda?“ vykoktala zo seba. „Ste si istý?“ spýtala sa neprítomne hľadiac na stenu.

Robert znechutene zvrátil čelo, tak, ako to robil vždy keď sa necítil bezpečne, odignoroval otázky svojej kolegyne a len jej netrpezlivým hlasom znova pripomenul, aby si pohla, pretože musia ísť.

Nájsť miesto činu nebol žiaden problém. Inokedy tichá a opustená ulička, absolútne rovnaká ako mnoho ďalších v tejto štvrti sa hemžila ľuďmi. A keďže toto je presne taká ulica, kde sa človek ocitne buďto preto, že tu býva, alebo sem jednoducho zabúdi, bolo nad slnko jasné, že sa tu stalo niečo neobvyklé, čo upútalo pozornosť toľkých zvedavcov.

„Dobré ráno, kolegyňa!“ ozval sa Anne zachrípnutý hlas spoza chrbta, len čo vystúpila z auta. Otočila sa a zbadala vysokého, možno až moc chudého ryšavca, ako sa k nej mávajúc so širokým úsmevom cez celú tvár približuje. Dmitry Bowler bol Annin policajný partner. Bol od nej o sedem rokov mladší, ešte to bolo len necelých jedenásť mesiacov, čo skončil školu. Anna preňho bola niečím ako osobným vzorom, motiváciou, inšpiráciou. Od prvého dňa jej bol denne v päťach ako dotieravý kliešť, ktorého sa nevedela zbaviť. Zároveň však neprestával brať každú jednu úlohu absolútne seriózne a poctivo, možno až príliš seriózne a príliš poctivo. Profesiou policajta bral ako poslanie z nebies.

„Si v poriadku?“ spýtala sa ho ustarostene, pri pohľade na jeho bledú tvár s dvoma veľkými fialovými kruhmi, ktoré ako prstenec Saturnu obkolesovali jeho opuchnuté oči.

„Cez víkend som bol v Londýne na Foo Fighters a tak trocha mi tam odišiel hlas, ved' chápeš,“ povedal hrdo a od nadšenia ho až striaslo. „What if I say I'm not like the others? What if I say I'm not just another one of your plays? You're the pretender!“ začal zavíjať na celé okolie.

Anna sa od neho nenápadne odklonila. „Tak to vyzerá, že si mal, ehm, zaujímavý víkend.“

„Oh to áno, niečo som ti doniesol,“ dodal, rukou si utrel nos a následne ňou zašmátral v prednom vrecku nohavíc, možno trocha dlhšie a hlbšie než by bolo vhodné, a o chvíľu odtiaľ vytiahol niečo malé a červené a vložil to Anne do dlane.

„Kúpil si mi kľúčenku s autobusom? Ale veď vieš, že som v Londýne bola aspoň päťdesiat krát, naposledy minulý týždeň.“ odvetila nechápavo a trochu znechutene si autobus odložila do tašky.

„Hľadal som niečo, čo bude nie len dizajnové, ale aj praktické.“

„No, hmm tak to si sa trafil, ehm, tak Dmitry, ďakujem. Teraz už musím ísť, ak ma ospravedlníš,“ povedala a bez toho, aby počkala na odpoveď odkráčala preč. Prešla na druhú stranu cesty, zastala a naskytol sa jej pohľad na scenériu, akú doteraz poznala len z kriminálnych seriálov.

Na chodníku pri jednom z vchodov sedel zhrbene muž. Krátke strapaté vlasy mu odstávali na všetky strany a bledá tvár sa mu na slnku leskla od slz. Rukami si podopieral hlavu a bezradné, krvou podliate oči nemo upieral niekam pred seba.

Pár metrov od neho ležala na zemi útla osoba, pokrútená v nie veľmi prirodzenej polohe. Anna zdesene hľadela na bezduché telo, cítila, ako jej oťažel žalúdok, akoby jej niekto nahádzal do brucha kamene. Nenachádzala slová, ktoré by sa v tejto situácii hodili. A keby aj našla, veľká hrča, ktorá jej navrela v hrdle by jej bránila čokoľvek povedať.

Zamyslene sa zahľadela na trúchliaceho manžela obete, ktorý roztrasene stál pár metrov od nej a Anna sa vážne obávala, že sa každú chvíľu zrúti na chodník. Videla ho prvý krát v živote a ani nepoznala jeho meno, no súcitila s ním nesmiernu slabosť a bezmocnosť, ktorá mu teraz kolovala žilami. Už nikdy nepobozká svoju ženu, nikdy jej už nepovie, že ju miluje, dnešným dňom sa končí ich spoločná cesta týmto svetom. Aké je to všetko zvláštne, strašidelné, no zároveň krásne. Tá spleť všetkých tých udalostí, myšlienok, rozhodnutí a činov. Jeden deň ste hore a druhý dole. A aj keď by si človek presne naplánoval život, niekto na opačnej strane planéty iba omylom zatiahne za inú nitku a domino sa začne rúcať.

Anna zamyslene stála uprostred ulice a hoci to ubehlo len pár sekúnd, mala pocit, akoby to boli celé hodiny. Ignorovala splašených ľudí s vystrašenými tvármi i rozzúrené výkriky Roberta, ktorý sa ich snažil odohnať.

Sladkú harmóniu tohto hypnotického chaosu prerušil pre uši nepríjemný piskot pneumatík a o necelú sekundu nato sa spoza zákruty nevídanou rýchlosťou vyrútilo

športové, ale elegantné auto. Bleskovo pretrhlo policajné pásy, ktorými Robert pred pár minútami krvopotne oblepoval celú ulicu a prudko zastalo kúsok od Anny, ktorá šokovane stála na mieste s otvorenými ústami.

Otvorili sa dvere a z auta vystúpil muž. Úzke tričko pod koženou bundou mu obťahovalo dobre stavané telo, trochu strapaté tmavé vlasy mu vo vetre viali na všetky strany a tvár mu pokrývalo viditeľné, ale upravené strnisko.

Dokráčal k Anne akoby v spomalenom zábere nejakého akčného filmu, kedy sa hlavný hrdina po prvý raz za celý večer ocitne na plátne. Necelý meter od nej zastal, dal si dole slnečné okuliare a zadíval sa na ňu medovými očami. Bol to presne ten typ človeka, ktorý vojde do miestnosti a ihneď na seba strhne pozornosť všetkých prítomných. Mal v sebe akýsi dar, charizmu, čaro.

Detektívka, ktorá akoby stratila schopnosť reči či zabudla ako sa hýbe končatinami naňho len nechápavo hľadela a niekde v diaľke počula stále zintenzívňujúcejší sa *ľubozvučný* hlas svojho približujúceho sa šéfa.

„Hej vy, čo nepočujete? Toto je miesto činu, tu nemáte čo hľadať!“ zachripel svojím stareckým hlasom až mu z úst vyprskli drobné kvapôčky slín na všetky strany. „Nečudujme sa, ako to potom vyzerá ten dnešný svet. Mladí si myslia, že si budú robiť, čo sa im len zachce. Takéto nerešpektovanie autorít, to za mojich čias...“

To, čo bolo za jeho čias sa Anna už nedozvedela. Ich tajomný návštevník, ktorý sa na Robertovom výstupe očividne dobre zabával totiž vytiahol z vrečka nejaký odznak, ktorým vytočeného policajta v momente umlčal. Robert len vyvalil oči, zamrmlal si niečo popod nos a potupene sa radšej vybral už po asi desiaty krát zaistiť ulicu páskami.

„Pane,“ zahabkala Anna, keď sa vrátila do reality, „ja som detektívka Anna Marková,“ povedala a vytasila z kabáta odznak. „Prepáčte, ale smiem vedieť, kto ste a čo tu robíte?“

„A ja som jej partner!“ zakričal priškrteno Dmitry, keď k nim odniekiaľ dobehol a vzápätí sa začal dusiť, na čom sa muž potichu zachechtal popod nos.

„Policajný partner,“ dodala Anna a začervenane sa pousmiala.

„Dmitry Bowler, teší ma.“ povedal, keď sa mu konečne podarilo nadýchnuť sa.

Muž sa len znova zasmial, tento krát nahlas. „Dmitry? Vy ste snád' Rus?“ povedal a skrivil ústa do posmešného úškrnu. „Vraždy, medzinárodné lúpeže, podvody, únosy. Tak to je môj život. Vyšetrovateľ Eric Shepherd, tak znie meno moje. Som tu kvôli

prípadu, vražda nejakej ženy. Héj, tamto na zemi je tuším ona.“ dodal s ľahkosťou v hlase, akoby rozprával o počasí a nie o zavraždenom človekovi.

„Myslíte náš prípad.“ jemne ho poopravila Anna a snažila sa potlačiť zlý pocit, ktorý sa jej zmocňoval.

„Nie, myslím môj prípad.“

Detektívka neveriacky skrívila obočie. Úzkymi štrbinami prižmúrených očí ho znechutene sledovala. Jeho hnedé hrejivé oči, strapatú ofinu, ostrý nos, žiarivo biele zuby, vytŕčajúce spomedzi pier jemne pootvorených v pobavenom úškrne.

„Aby sme si rozumeli, ani ja nie som nadšený predstavou, že nasledujúce dni strávim v tomto... kde to vlastne som?“ spýtal sa arogantne a povýšenecky sa rozhladol vôkol seba, akoby pohrdal všetkým, čo vidí. „To je vlastne jedno. Ale ľudia, ktorí majú trošku väčšiu moc než ja či Vy ma sem poslali, aby som tu nato trocha dohliadol. Takéto drobnosti riešim denno-denne.“ dodal a zasmial sa nad tým, ako úžasne tento prejav znel.

Anna sa naňho nakrátko zamračila, ale nič nepovedala, potom sa otočila a zvyšok doobedia sa mu vyhýbala. Nikdy nepatrila medzi ľudia, ktorí súdia druhých na základe prvého dojmu, ale v tej chvíli by dala ruku do ohňa zato, že so Shepherdom nebudú vychádzať zadobre. Jeho povýšenecké arogantné predstavenie jej už i tak zlú náladu iba zhoršilo. Na druhú stranu, hoci sa to sama pred sebou snažila popierať, bolo na ňom niečo, čo priťahovalo jej pozornosť, ako návnada pre ryby, syr v pasci pre potkany, nektár kvetov pre včely. Neraz samú seba pristihla ako ho zamyslene z druhej strany ulice pozoruje. Bili sa v nej protichodné pocity. Hoci sa jej protivil a nechcela s ním mať nič spoločné, zároveň ho veľmi túžila spoznať bližšie.

Kapitola 4

„Dobre pán Stanford. Takže, keď ste večer prišli domov, vaša manželka tam nebola.“ zrekapituloval Robert, na plné plúca si potiahol z cigarety a niečo zapísal do notesa.

Nachádzali sa na policajnej stanici v malej tmavej miestnosti na vypočúvanie. Za stolom vedľa neho sedela Anna a z druhej strany stál Dmitry a oproti nim sedel rezignovaný manžel obete, ktorý vyzeral, že sa každú chvíľu psychicky zrúti.

„Hej. Ona, viete, pracuje,... pracovala ako čašníčka v pizzerii. Nedele bola v robote vždy až do noci, bolo úplne bežné, že som ju vídaval až v pondelok pri raňajkách.“ odvetil muž a vyčerpane si vzdychol. „Ráno vstávam skoro do práce, tak som si išiel okolo deviatej ľahnúť.“

„Viem, že je to pre Vás ťažké, ale musím Vás požiadať, aby ste mi opísali, čo sa dialo ráno, keď ste vstali.“ povedal Robert nezaujato, pričom sa význam týchto slov vôbec nehodil k jeho neempatickému a ľahostajnému hlasu.

„Budík mi zazvonil o štvrt' na päť. Bola tma, nechcel som zobudiť manželku, tak som len potichu vyšiel z izby. Už som bol na odchode, keď som si spomenul, že mám v spálni na nočnom stolíku peňaženku. Keď som ju ale ani po pár minútach hľadania poslepiačky nevedel nájsť, rozsvietil som takú malú lampičku, čo máme vedľa postele. A nevidel som ju tam.“

„Peňaženku?“

„Manželku.“ opravil ho muž. „Jej posteľ bola postlaná presne tak, ako keď som si večer líhal. Hneď mi došlo, že v nej tej noci vôbec neležala...Keď som skontroloval celý byt, bolo mi jasné, že nie len že nespala v spálni, ale ona včera vôbec domov nedošla. Nevedel som, čo robiť. Najrozumnejšie mi prišlo bežať za ňou do práce, tam predsa bola naposledy. Tak som vybehol von a...“ náhle zbledol a tvár mu oblial pot. Vetu nedopovedal a ani nemusel. Všetkým bolo jasné, čo nasledovalo.

„Nenapadlo Vám jej zavolať?“ spýtal sa policajt a znova si potiahol z cigarety.

„Neviete... nevíete si predstaviť, ako som sa cítil. Keď je človek v takej panike, nerozmýšľa racionálne...“

Vetu mu prerušil Shepherd, ktorý celé vypočúvanie potajme pozoroval z vedľajšej izby a teraz nečakane vtrhol do vyšetrovne, ako zúrivá vlna sa postavil rovno medzi Annu a Roberta a lakte hodil na stôl tak silno, až sa celý zatriasol. Anna naňho vyčítavo zazrela, ale on jej nevenoval ani pohľad.

„Myslím, že to je všetko, čo od Vás nateraz potrebujeme. Ešte tu Vám kolega dá nejaké papiere na vypísanie a potom môžete ísť. Keby ste zistili hocičo, čo nejako súvisí s prípadom, moje číslo máte.“ ukončil vyšetrovanie Eric, ktorý si náramne užíval to, ako mu Robert zozadu potichu očami prepichoval chrbát. A mal nato plné právo, za posledných tridsať rokov si tu vlastnými silami vybudoval postavenie veliteľa a bol zvyknutý nato, že ostatní skákali tak, ako si on pískal. A zrazu sa odniekiaľ vynorilo podľa Robertových slov prerastené rozmazané decko, začalo mu hovoriť, čo má robiť

a najhoršie na tom celom bolo, že chudákovi Robertovi neostávalo nič iné, než ho bez námietok poslúchať, pokiaľ nechcel zvyšok svojho života stráviť sedením pri rybníku alebo ležaním na svojom zatuchnutom gauči.

„A neopúšťajte mesto!“ dodal doteraz nemý Dmitry a prísne sa zahľadel Stanfordovi do očí.

Eric počkal, kým Robert so Stanfordom opustili miestnosť a potom sa spýtal. „Prečo by nemal opúšťať mesto? To tu máte nejaké špeciálne pravidlo?“

„Hmm asi nie, ale raz som to videl v nejakom kriminálnom filme a páčilo sa mi to.“

„Aha,“ odvetil nechápavo detektív a potriasol hlavou, akoby z nej chcel vymazať to, čo práve počul. „Vstávajte Maková, ideme.“

„Marková.“ opravila ho rozhorčene.

„Kam ideme?“ spýtal sa nadšene Bowler a priskočil ku dverám.

„Máte problém so sluchom? Vy ostávate tu.“

„Tu? Ale veď sme teraz jeden tím. Nemôžem ostať tu a nič nerobiť.“

„Nikto nepovedal, že nič nebudete robiť. Máte jednu nesmierne dôležitú úlohu.“ odvetil Shepherd a Dmitry i Anna zbystreli pozornosť.

„Akú?“ spýtal sa ryšavec.

„Musíte dohliadnuť nato, aby neopustil mesto. Ale tak, aby Vás pri tom nezbadal.“ prezradil mu Eric a Anna sa proti svojej vôli zasmiala.

Aj keď bol len začiatok jesene, vonku bolo celkom chladno, možno kvôli ľadovému vetru, ktorý od rána bez prestávky pofukoval krajinou. Zradné októbrové slnko im svietilo do očí, keď vedľa seba bezslovne kráčali naprieč ulicou.

„Môžete mi prosím konečne povedať, kam ideme?“ prerušila ticho svojím podráždeným hlasom Anna.

„Ideme navštíviť byt našej obete, detektívka.“ odpovedal jej Shepherd.

Jeho kolegyňa len prikývla a snažila sa nedať najavo, aká je z tohto celého prípadu vzrušená a napätá.

„Máte vôbec povolenie?“ spýtala sa.

Eric sa len pousmial. „Povolenie budem mať, ale vďaka tomuto Vášmu “rýchlemu“ papierovaniu najskôr zajtra a to už bude neskoro, keďže náš manželko zatiaľ uprace úplne všetky stopy. Ak to teda ešte nestihol. Takže o tom, čo tu budeme robiť nikomu ani

slovo.“ povedal veselo a radostne poskočil ako malé dieťa, ktoré má namierené do hračkárstva.

„Tuším tomu Vášmu manželkovi moc neveríte, čo?“

„Hoci nezvyknem robiť predčasné závery, tu som si celkom istý. Je to úplne obyčajný prípad, takých som už riešil desiatky.“ odvetil a pyšne k nej otočil hlavu.

„Stavím sa s Vami, že ju zabil manžel.“

Keby existoval prístroj, ktorým by sa dalo merať to, ako moc je človek otravný, tak by pri Shepherdovi už dávno vybuchol. Boli to sotva dve hodiny, čo ho Anna po prvý krát stretla, ale mala pocit, že ak povie ešte jednu posmešnú pripomienku alebo sa na ňu ešte raz ironicky zaškerí, tak sa už neovládne.

„Ak to nebol on, ospravedlníte sa mi za to Vaše namyslené a arogantné správanie. A kúpite mi šišku. Čokoládovú.“ Shepherdovi pri tých slovách od smiechu až zaskočilo a detektívka cítila, ako sa jej rozprúdila v žilách krv.

„Ja a arogantnosť? Namyslenosť možno...dobře teda. Ak sa ale nemýlim, pôjdete so mnou na čaj.“

„Hmm pred ani nie piatimi minútami sme jeden dopili na stanici.“

„Nie, nechápete ma. Pôjdete so mnou na čaj vo voľnom čase. Mimo práce.“

Anna nie úplne chápala, kam tým mieri, keďže doteraz bol na ňu vážne nepríjemný.

„No? Platí?“

„No tak asi platí.“ povedala nakoniec neisto. „Ale platíte Vy!“

„Dobře, Marková,“ oslovil Annu Shepherd potom, čo ako profesionálny vykrádač domov bez menších problémov vypáčil zámok na vchodových dverách bytu obete, „máme asi dvadsať minút, kým Stanford vypíše na stanici všetky tie dokumenty a asi ďalších desať, kým sa dostane domov. Snažte sa toho prezrieť čo najviac, ale buďte rýchla. Nerád by som odtiaľto utekal cez nejaké okienko v kúpeľni.“

Hoci to bol celkom malý a skromný dvojizbový byt, ukázalo sa, že prehľadať ho celý nie je vôbec taká jednoduchá a rýchla práca, akoby bol človek povedal.

„Syčák jeden, aj som si myslel, že sa už o všetko postaral. Ved' akoby aj nie, mal nato celú noc. Stavím sa, že sa na nás, bláznoch, teraz dobre baví.“ vyhlásil asi po pätnástich minútach neúspešného hľadania podráždený detektív. „Ak nenájdeme vražednú zbraň, bude pre nás dosť ťažké dokázať mu to. Ale nie nemožné. Marková, nič

nepodceňujte a všetko pozorne prezrite. Niekedy aj tie najmenej podozrivé detaily môžu ukázať pravdu.“

Anna sa zhlboka nadýchla a z celých síl sa snažila držať jazyk za zubami, aby mu nevyštekla do tváre niečo, čo by ju neskôr mrzelo. Kto si sakra myslí, že je? Len tak si sem prišiel ako keby objavil Ameriku a v jednom kuse ju diriguje.

„Pozrite, tu je tuším obeť na fotografii.“ povedala napokon a vytiahla kúsok papiera z akejsi škatuľky, v ktorej sa prehrabovala. „Táto blondína vľavo dole. Vyzerá to ako nejaký stredoškolský výlet.“

„Viem, že som povedal, aby ste si všímali všetky drobnosti, ale to, kedy jej vypadol prvý mliečny zub, alebo destinácia jej školských exkurzií nám naozaj nepomôže.“ odbil ju Shepherd bez toho, aby k nej zdvihol hlavu. „Zato tu som našiel niečo skutočne zaujímavé,“ usmial sa od ucha k uchu a položil pred ňu drevený kufrík, nie dlhší ako lakeť. Pomaly ho začal otvárať ako keby otváral narodeninový darček a chcel vyvolať čo najväčšie napätie.

Na slnku sa zablyšťali ostré strieborné čepele nožov. Malé či veľké, široké, zúbkované, s drevenou rukoväťou či bez nej. Bolo ich tam v tom kufríku takmer desať. „Tak, toto berieme so sebou.“

„A myslíte, že si nevšimne, že sme tu boli, ak mu zmiznú veci?“ spýtala sa Anna posmešne.

„Ak je nevinný, nemá dôvod tie nože hľadať. Ak ju zavraždil, potom držím v rukách dôkaz, ktorým ho usvedčíme. A keď bude za mrežami, nikoho nebude zaujímať či sme mali alebo nemali povolenie.“ odpovedal jej s ľahkosťou.

Detektívka len nahodila kyslý výraz a otočila sa bokom.

Kapitola 5

„Včera v skorých ranných hodinách bolo pred jedným z domov na zemi nájdené zohavené telo. Ide o brutálne zavraždenú dvadsaťdeväť ročnú Lindu S. Hlavným podozrivým je jej manžel, ktorý nemá na daný čas alibi. Susedia o ňom hovoria, že sa vždy správal zvláštne a manželia sa často nahlas hádali.“

„Somariny!“ vyhlásila Anna a vypla rádio. Celé jej to nedávalo zmysel. Prečo by volal políciu, keby bol vrahom? Kebyže ona zabila svojho manžela, určite by ho

nenechala ležať pred svojím domom... pomyslela si a až ju striaslo pri tej predstave, ktorú vzápätí radšej rýchlo vyhnala z hlavy.

Isté ale je, že hoci by bola Anna naozaj nerada, keby bol vrahom Stanford, pátranie by to značne uľahčilo. Ale čo ak je nevinný?

„Podľa mňa to znie celkom logicky.“ protirečila jej mierne podnapitým tónom drobná kučeravá žena zhruba v Anninom veku, ktorá vedľa nej sedela na koberci v Anninej obývačke. „Pozerať,“ pokračovala, na hlt vypila takmer pol pohára červeného a začala sa nemotorne načahovať na stôl po fľaške. „Ono to takto občas chodí, desať rokov s niekým zdieľaš jednu strechu a potom sa z toho vyklúje psychicky narušený vrah, ktorý ti jedného dňa podreže hrdlo. Vravím ti, chlapi sú svine,“ skonštatovala a vzápätí štikútla.

„Vlastné skúsenosti?“ spýtala sa posmešne Anna.

„No Bradley bol síce kretén, a stále si od mužov plánujem dať aspoň na mesiac pauzu, ale nato teraz vôbec nenarážam. Ja som práve veľmi oooo... ako je to slovo? “

„Opitá?“ spýtala sa Anna a obe sa začali smiať. S Karen sa poznali takmer od narodenia. Keď spolu chodili do škôlky, tak nebolo široko ďaleko väčších rivalov, nenávisť by sa dala krájať. Potom sa dlho nevideli a o pár rokov neskôr sa náhodou stretli v jednom letnom tábore a odvtedy to išlo. Karen bola taká, no trochu šibnutá a niekedy vedela ľuďom dobre liezť na nervy. Srdce ale mala na správnom mieste a keď mala Anna náladu pod psa, vždy pribehla i keď ju nikto nevolal a za pár sekúnd jej deň zlepšila o niekoľko levelov.

„Netrep ty trtko. Objektívna! Som celkom objektívna.“ povedala. „Hej, ved' ty ma vôbec nepočúvaš, komu to vypisuješ?“ spýtala sa a skôr než stihla Anna odpovedať jej z ruky vytrhla mobil. „To je ten fešácky agent?“ zvolala Karen a začala niečo písať.

„Karen ja ťa varujem, ani to neskúšaj, vráť mi ho!“ prikázala detektívka.

„Hups.“ zvolala jej kamarátka. „Neskoro,“ povedala a hodila jej mobil naspäť do rúk.

„CHÝBAŠ? Vážne? Vážne si to napísala?“ neverila Anna vlastným očiam.

„Klídek,“ odvetila Karen s ľahkosťou a miernym úškrnom. „Nedávno som videla jeden film,“ začala, ale vzápätí omylom veľmi nešikovne narazila zápästím na hrdlo fľaše, po ktorej sa ešte stále načahovala, tá sa prevrátila, začalo sa z nej prúdom liať krvavo bordové víno po celkom stole, ošpliechalo Anne, ktorá sedela kúsok odtiaľ celé tričko a kým niekto stihol zareagovať, tak stieklo dole na Annin nový biely koberec.

Toto miesto bolo presne to, čo hľadal. Na kraji mesta, od zvyšku civilizácie odrezané štvrtou, kde slušný človek dobrovoľne nevkročí, nie to by tu býval. Posledné čo potreboval bolo, aby ho tu niekto našiel.

Pozrel sa pozorne na všetky strany. Už bola tma a v okruhu päťdesiat metrov od seba nevidel živú dušu. Ale to je len dobre, pomyslel si. Pokorne ako pes sklonil hlavu, potlačil ťažké kovové dvere a vošiel dnu.

Vnútri nebolo o moc viac svetla než na ulici. Schátralá špinavá krčma bolo takmer prázdna, pri dvoch stoloch sedelo dokopy päť chlapov a na druhej strane miestnosti hrali dvaja na starom rozheganom stole biliard. Pomaly dokráčal k baru, každým vŕzgavým krokom sa nenávidel viac a viac, dopredu vedel ako to zasa dopadne, videl sa ako ráno beznádejne stojí pred zrkadlom a je mu nanič, no napriek tomu sa nedokázal otočiť a odísť.

„No čo to bude?“ spýtal sa hrubým zachrípnutým hlasom starší bradatý chlap s pivným bruchom, no v tom istom momente Shepherd pocítil, ako mu vo vrecku zabzučal telefón, tak len zdvihol ruku, aby naznačil, že ešte potrebuje trocha času.

Bola to správa od Markovej. Jedno krátke prosté slovo. Eric pochyboval, že by mu sama od seba niečo také teraz večer napísala. Určite v tom hralo rolu vínu alebo nejaká šibnutá kamarátka. Alebo kombinácia oboch. Sám sebe sľúbil, že sa mu to už znova nestane a bude si držať od akýchkoľvek citov odstup, za posledných niekoľko rokov nestrávil so žiadnou ženou viac než jednu noc. Ale z nejakého nepochopiteľného dôvodu teraz pri pohľade na tých päť písmeňiek cítil, ako ním prebehla vlna zimomriavok a neubránil sa úsmevu. Anna bola úplne iná, iná hádam vo všetkom, v čom od seba dvaja ľudia odlišní môžu byť. No keď bol pri nej cítil taký zvláštny neopísateľný pocit. Také hrejivé teplo, aké už roky necítil. Teplo, ktoré ho zaplavovalo keď ju pozoroval, ako natierala tie belasé dvere, keď spolu sedeli večer pri krbe a počúvali ako praská drevo, keď sa pomaly knísali v rytme hudby a čas akoby neexistoval. A v deň keď zmizla to hrejivé teplo zmizlo s ňou. No pri Anne mal pocit, akoby ho začínal cítiť znova.

„No čo, prišli ste sem stáť alebo si aj objednáte?“ vyrušil ho zo zamyslenia netrpezlivým a mierne arogantným tónom barman.

„Ja,“ začal Eric, túžobne sa zahľadel na množstvo tekutých klenotov, uväznených v sklenených celách pred ním a prudko otočil hlavu, „musím odtiaľto vypadnúť,“ dokončil a zvrtol sa na odchod.

Nebolo ani pól ôsmej , keď zaklopal na vchodové dvere. Bol zmätený, nevyspatý, nevedel si vysvetliť čo sa to včera večer stalo, ale snažil sa nedať nič najavo a dokonca sa rozhodol nevytiahnuť ani tú nočnú esemesku.

„Zdravím Marková, vy ste ešte v župane?“ spýtal sa Shepherd s posmešným úškrnom, keď mu proti svojej vôli otvorila.

„Však je sedem hodín!“ povedala Marková mierne zahanbene pri spomienke na včerajšok.

„Kto včas ráno vstáva, toho Pán Boh požehnáva.“ zarecitoval veselo, keď v tom naňho spoza Anny skočil naježený ryšavý kocúr.

„Elvis!“ zakričala detektívka a snažila sa ho odtrhnúť od Ericovho kolena.

„Pane Bože.“ povedal detektív, keď sa mu konečne podarilo kocúra striasť z nohy a Marková ho bezpečne spacifikovala. „Prečo doma ukrývate takú zúrivú nebezpečnú šelmu?“

„Kúpil ju Chris. Priateľ. Teda, bývalý priateľ. Chvíľu pred tým, než sa rozhodol, že chce cestovať po svete a užívať si život bez záväzkov a na zviera nemá čas. Vlastne ani na mňa. A tak som ho jedno ráno našla v krabici mňaučať pred dverami s odkazom, že verí, že sa oňho postarám a je mu to ľúto, ale nikto iný ho nechcel.“

„Čím to asi bude..“ odvetil Eric. „Vyzeráte,...., nevyspato.“ skonštatoval. „Vy ste v noci určite organizovali nejakú párty a mňa ste nezavolali.“ povedal smutne a pohľad mu padol na prázdne vínové fľaše a krabice od pizze vedľa rohožky.

„Ale žiadna párty. Shepherd, vážne potrebujem chvíľu, počkajte ma vonku.“

„Bol tu aj Váš partner?“

„Môj partner?“ spýtala sa Anna nechápavo.

„No ten rusák, ten Dementor.“

„Volá sa Dmitry,“ povedala a šklblo jej kútikmi úst, „a nie je to môj partner. Len kolega.“

„No tým by som si nebol taký istý... Popravde, ani ja som sa moc nevyspal. Posteľ bola tvrdá akoby to ani posteľ nebola.“ zmenil detektív tému na dojemný seba ľútostný prejav. „Mám pocit, že som celú noc ležal na kameňoch. A vraj najlepší hotel v meste, pché!“ odvrkol. „To by som potom chcel vidieť tie ostatné. Ale šálka kávy a štvrt' hodiny meditácie ma dostali ako tak do formy.“

„Mimochodom, odkiaľ ste vedeli, kde bývam?“ spýtala sa ho Anna, ktorá akoby ani nepočula jeho sťažovanie.

Eric zastal a na svoju doteraz pohodovú a energickú tvár nahodil seriózný výraz. „Ach, zrejme som Vám to včera zabudol povedať.“ vypadlo z neho a skrivil čelo. Potom sa jej na sekundu prísne zahľadel do očí, akoby jej práve išiel prezradiť skutočne tajnú informáciu. Sklonil sa k jej hlave a vážnym tónom jej zašepkal do ucha. „Ja... som detektív.“

„Bola zabitá nožom, vrah jej jedným rezom prerezal hrdlo. Tu máte výsledky možných podobizní vražednej zbrane pre porovnanie.“ povedal súdny lekár a podal Shepherdovi do ruky kôpku papierov. „Inak som na tele nenašiel žiadne známky po násilí, alebo zranenia, teda okrem tých, ktoré spôsobil dopad na betón.“

Nachádzali sa v suteréne nevelkej miestnej nemocnice v miestnosti, ktorá vyzerala hrôzostrašne a odpudivo už sama o sebe. Zažltnutý kachličkový obklad a chladný nerezový stôl, prikrytý čiernym igelitom dojem z tejto izby teda vôbec nezlepšovali. Marková musela zadržovať dych a nemyslieť nato, čo pod ním je, aby vôbec dokázala stáť na nohách.

„Ďakujeme pekne,“ odpovedal Eric, keď si obliekal koženú bundu a s Annou sa už pripravovali na odchod.

„Nie je začo.“ usmial sa doktor. „Á, ešte jedna vec. Takmer by som bol zabudol. Podľa uhlu a sklonu rezu som usúdil, že vrah musel mať okolo stoosemdesiat centimetrov. Stál vzadu za obeťou a hrdlo jej podrezal ľavou rukou.“

„Skvelé!“ zvolal nadšene Shepherd. „Takže hľadáme niekoho, kto meria meter osemdesiatpäť, má prístup k ostrému nožu, ktorým človek jednoducho prereže hoc aj ľudské hrdlo a je ľavák. No čo, Marková. Nepoznáme náhodou niekoho, kto spĺňa všetky tieto kritéria?“

„Stanford priznal, že nože sú jeho. Vraj ich dostal ako dar k tridsiatke od svojej sestry. Je to vášnivý poľovník.“ zamrmal Robert, keď prišla Anna so Shepherdom na stanicu. „Taktiež nevyhlásil možnosť, že tam nájdeme krv jeho zosnulej manželky. Údajne sa nedávno na niektorom porezala a je možné, že ho nie úplne dobre umyla.“

Detektív posmešne odvrkol a zakrútil hlavou. „No to určite. Pokiaľ bude na nejakom z nožov jej krv, tak preto, že ho zle umyl on. Potom, ako ju ním zavraždil.“

„Myslela som, že bývate objektívny.“ poznamenala provokačne Anna.

„Však počkajte, čoskoro budú výsledky z laboratória. A potom sa ja budem smiať. A teraz pod'te, skočíme si na pizzu.“

Kapitola 6

Zaparkovali na prázdnom parkovisku za reštauráciou. Hoci bol čas obeda, vnútri nebolo veľa zákazníkov a ani sa asi niet čomu čudovať. Nebolo to práve také miesto, kam by ste si išli dobrovoľne sadnúť na obed s priateľmi.

„Alebo sa najeme až neskôr. Nejako ma prešla chuť.“ oznámil potichu Shepherd, keď vošli dovnútra.

Prachom zapadnuté police, plastové stoličky, krikľavo žlté steny a hrdzavé stoly polepené bohvie čím. Vyzeralo to tam, akoby sa tu od sedemdesiatych rokov vôbec nič nezmenilo a najhorší na tom všetkom bol ten kyslý zatuchnutý zápach, ktorý sa vznášal v ovzduší.

„Želáte si?“ spýtala sa unudeným hlasom žena za pultom. Riedke peroxidové vlasy mala zmotané v akejsi gundži na vrchu hlavy, boky a brucho jej pretekali spod priúzkeho tielka s masnými flákmi a výstrihom takmer po pupok.

„Policajný detektív Eric Shepherd a toto je moja kolegyňa Anna Marková. Máme na Vás zopár otázok ohľadne pani Stanfordovej.“

„Hej hej, počula som nejaké reči o tom, čo sa jej stalo.“ povedala čašníčka ľahostajne, akoby sa jej to netýkalo.

„Máme informáciu, že tu pracovala.“

„Neviem, či sa to, čo robila dá nazvať prácou, ale áno, bola tu zamestnaná.“

„A kto s ňou mal predvčerom večer smenu?“ spýtala sa Anna, keď si skraja opatrne sadala na barovú stoličku.

„Predvčerom? Predvčerom bola nedeľa, to som tu bola iba ja a Paolo. Linda nedele nikdy nerobila.“

Shepherd sa pozrel prekvapene na Annu, takýto obrat nečakal.

„Paolo!“ zrevala čašníčka hrubým hlasom smerom k dverám za barom. O krátku chvíľu z nich vyšiel nízky, ani nie dvadsaťročný tmavý chlapec samá ruka samá noha, odetý v špinavej kuchárskej zástere a v tesnom závese za ním vyšiel z kuchyne oblak dymu.

„SÍ?“

„Nevidel si tu v nedeľu Lindu, však nie?“

„Non.“ odpovedal chlapec pokojne, potom sa na chvíľu zamyslel a pokračoval: „Ma esso auto! Jej manžel. “

„Máš pravdu! To by Vás mohlo zaujímať. Ona tu síce nebola, ale okolo deviatej na ceste zastalo auto. Normálne by som si ho nevšimala, ale keď tam stálo už takmer dve minúty pred našimi dverami, pozrela som sa lepšie. A vnútri bol on, Stanfordovej manžel, mimochodom veľký fešák.“ povedala čašníčka sa pousmiala sa pri tej myšlienke.

„Ste si istá?“ spýtal sa Shepherd a ako kráľovský žandár si všetko bleskovo zapisoval do poznámkového bloku.

„Či som si istá? Jednoznačne.“ povedala priam majetníckym tónom. „Už tu bol pár krát predtým. A ja si tváre pekných mužov pamätám.“

„Videl, že ste si ho všimli?“ spýtala sa Anna.

„Skôr nie. Nebol úplne vo svojej koži a zrejme mal naponáhlo. Zmätene si prezeral ľudí vnútri, akoby niekoho konkrétneho hľadal, ale nemyslím si, že by si bol všimol, že ho pozorujem. “

„Ďakujeme Vám veľmi pekne za Váš čas, skdutočne ste nám pomohli.“ poďakoval detektív medovým hlasom a otočil sa na odchod.

„Myslíte si, že keď je teraz slobodný, že by o mňa mal... záujem?“ zakričala na nich žena, keď už stáli pri dverách.

Shepherd sa pousmial. „Tak to netuším, ale môžem Vám povedať, že slobodný už zrejme dlho nebude.“

„Takže ešte raz, pán Stanford.“ povedala Anna prísny hlasom nasledujúce ráno, keď sa znova i s Ericom nachádzali v tej všetkým už dobre známej zatuchnutej miestnosti na vypočúvanie. Tento krát viedla výsluch ona a Shepherd sa len bezslovne usmieval popod fúzy. „My vieme, že ste v nedeľu večer neboli doma. A vieme, že viete, že ani Vaša nebohá žena nebola tam, kde byť mala. Tak ma zaujíma, či viete, či aj ona vedela, že viete,...“

„Detektívka, myslím, že už sme sa v tom všetci stratili.“ vbehol jej do reči Shepherd a zmätený Stanford súhlasne prikývol. „Poviem to veľmi jednoducho a prsto.“ zobral rozhovor do vlastných rúk. „Minule ste nám klamali, máme svedkov, ktorí Vás videli onen večer v čase, keď ste už mali údajne pochrapkávať v posteli. A taktiež sme sa

dozvedeli zaujímavé veci o Vašej manželke, takže máte dve možnosti. Bud' nám teraz vyklopite celú pravdu a bude to pre Vás zlé, alebo si tu budete naďalej hrať toto úbohé divadlo a bude to pre Vás ešte horšie.“

Muž len sklonil hlavu ako porazený rytier cestou z bojiska a začal rozprávať. „Ja, už som mal dlhší čas isté podozrenie. Taký nepríjemný pocit, čo ma ťažil na srdci. Asi to tak býva, že muž skutočne vycíti, keď sa deje niečo zlé.“ zhlboka sa nadýchol a pokračoval. „Keď mi v ten večer povedala, že ide do práce, niečo sa mi na tom nezdalo. A áno, hanbím sa zato, ale rozhodol som sa, že sa na vlastné oči presvedčím, či mi skutočne hovorila pravdu.“

„Takže ste za ňou išli do práce?“

„Áno a dobre som aj urobil. Tá suka mi celý čas klamala. Hneď som vedel, kde je. Posledné mesiace sa takmer stále sťažovala na bolesť zubov. Ten jeden sukničkáarsky zubár, hneď mi bolo jasné, že jej na tých návštevách nerobí zuby, ale niečo iné.“

„Išli ste za ním domov?“

„Ále nie. Neviem, kde ten somár býva. A to bolo asi jeho jediné šťastie, lebo keby sa mi bol ten dostal pod ruky,... Volal som jej, ale nebrala to, zrejme bola *zaneprázdnená*. Nechal som jej odkaz a bežal som domov. Bol som tak strašne nahnevanej a rozzúrený...“

„Že ste na ňu počkali na ulici a zavraždili ju.“ dokončil zaňho vetu Shepherd.

„Preboha, to by som nikdy neurobil! Prišiel som domov okolo desiatej. Zamkol som vchodové dvere aj druhým zámkom, tak, aby sa nevedela dostať dnu. Čakal som takmer do jednej, že príde a bude sa snažiť dobiť dovnútra, ale keď stále neprichádzala, pomyslel som si, že asi ostala u pána *doktora* aj na noc. Keď som ráno vstal, ihneď som sa zobral na úrad aby som podal žiadosť o rozvod. No keď som vyšiel von, tak tam ležala...“

„No,...“ zamrmlal nedôverčivo Shepherd, „táto rozprávka už znie trochu lepšie, než tá prvá. Ale možno len preto, že ste mali viac času ju vymyslieť!“

„Ja prisahám, hoci som bol vážne naštvanej, nikdy by som Linde neublížil!“ skríkol Stanford vysokým zúfalým hlasom.

„No to ešte uvidíme. Nebudem Vám klamať, ste náš hlavný podozrivý, pán Stanford. Môžete ísť, ale naši ľudia Vás budú mať na očiach vo dne, v noci. A my, Marková, ideme! Pozrieme sa tomu zubárovi na zuby.“

Zubár nič z toho, čo povedal Stanford nepoprel. Uvoľneným a povýšeneckým hlasom detektívom v priebehu ani nie piatich minút dopodrobna (možno až príliš dopodrobna) rozpovedal lúboštný príbeh s ním a obeťou v hlavných úlohách. Údajne ešte ani nestihol otvoriť šampanské, keď si všimla, že má nejaký odkaz. Keď si ho vypočula začala splietat' niečo o tom, ako sa všetko pokazilo a ona je stratená. V momente si schmatla svoje veci a utekala preč. To, kam išla zubára nezaujímalo. Nechcel si ňou pokaziť večer, tak sa obliekol a skočil navštíviť sestričku... pochválil sa chrapúnsky.

Anna by mu vtedy najradšej jednu strelila. Ved' ten nechutný povýšenec si o sebe myslel snád' ešte viac, než Shepherd. Ak to je teda možné. S arogantným úškrnkom na tvári rozprával o svojej mŕtvej milenke, akoby mu len vlk zožral jednu ovцу zo stáda a nešlo tu o vraždu.

To, či to je neskutočný hlupák, alebo nie, ale nezmení fakt, že on to byť nemohol. Tá jeho sestrička potvrdila, že k nej prišiel okolo pól desiatej a obeť bola predsa zavraždená asi o jedenástej. Potom u nej zostal až do rána a susedia dosvedčili, že zubárovo auto skutočne parkovalo pred jej domom celú noc.

Hoci všetky šípky dokola smerovali k manželovi obete, Anna k nemu stále sympatizovala. Po stretnutí so zubárom s ním dokonca súcitila. Proti jej vôli sa jej ale v žalúdku neustále zintenzívňoval nepríjemný dusivý pocit a naberala tušenie, že toto nedopadne dobre. Kamkoľvek sa totiž so Shepherdom pozreli, všade ich zasypali kopy a kopy informácií, ktoré ukazovali na Stanforda a Anna len s nevôľou sledovala, ako sa mu pod nohami neustále prehlbuje jeho vlastný hrob.

Ak by to ale bolo tak, ako to vyzeralo a Stanford zabil svoju manželku zo žiarlivosti, potom by to bolo celé také zbytočné... zbytočne vyhasnutý život mladého človeka. Samozrejme, nemal právo jej ho zobrať, ale prečo ho provokovala? Prečo vôbec ľudia zahýbajú a podvádajú? Ved' ak človek nie je šťastný a spokojný, nech sa proste rozíde... Stanfordov (možný) čin nechcela nijako ospravedlňovať, ale pokiaľ by jeho žena nebola hlúpa, mohla ešte žiť.

„Tak, už ho máme ako muchu v hrsti.“ povedal Shepherd so škodoradostným úsmevom na tvári nasledujúce ráno, keď spolu s Annou sedeli v kaviarni na raňajkách. „Dokonale naňho sedia všetky fyzické znaky vraha. Mal nato čas, príležitosť, má silný

motív a žiadne alibi. Už len nejaký detail. Nejaký drobný kúsok skladačky a máme ho. Všetko do seba zapadne ako puzzle.“

Anna ho nechala, nech sa vyrozpráva. Nemala náladu mu už oponovať, navyše všetko nasvedčovalo tomu, že Shepherd má pravdu. Zarmútene sa zahľadela do okna a v tichosti pozorovala kvapky dažďa ako bubnovali na sklo, spájali sa do hustých prúdov a následne stekali dole.

„Anna? Si to ty?“ ozval sa kúsok od ich stola vysoký ženský hlas, ktorý mohol patriť len jedinej osobe.

„Oh ahoj Karen, čo tu robíš?“ spýtala sa Anna prekvapene až sa od šoku obliala kávou.

„Som tu s Phillipom na káve, tamto pri kase, ten vysoký v tom modrom saku, to je on. Zoznámili sme sa včera vo fitku, ešte som ti ho nespomínala?“ zaspievala svojím roľníckovým hlasom a rukou letmo mávla smerom k chlapovi.

„Myslela som, že si dávaš na mesiac pohov.“ odvetila Anna posmešne.

„Ale to sa neráta, to som bola opitá! Ale ty sa pochváľ, kto je tento šarmantný muž?“ spýtala sa Karen a zvodne na Erica žmurkla. Ten len zaťal zuby a snažil sa zadržať smiech.

„To je len jeden kolega.“

„Počkaj! Ten škaredý s ruským menom to nebude, toto bude ten fešák. Eric, mám pravdu?“

„Karen!“

„Eric, teší ma.“ predstavil sa detektív, ktorý sa už od smiechu takmer váľal po stole. Anna prebodla svoju kamarátku zlostnými očami, ale práve vtedy prišiel Phillip s dvoma šálkami kávy a s priateľským úsmevom sa postavil vedľa Karen. Mal bledú pokožku, tmavé hlboké oči, žiarivo biele zuby, jemné strnisko a čierne vlasy, ktoré boli také kratučké, akoby mu len včera narástli.

„Prisadnete si k nám?“ spýtal sa Eric milo.

„Bojím sa, že toto je stôl pre dvoch.“ odbila ho Anna.

„Ved' len stačí priniesť dve stoličky, to ľahko zariadim,...“

„Nie, to je v poriadku,“ začala Karen, „my už stôl máme, tamto pri okne. Ved' sa stretieme niekedy nabudúce, môžeme dať také to dvojité rande alebo ako sa tomu hovorí.“

„To znie výborne!“ zvolal Shepherd a detektívka si len buchla rukou po čele.

„Takže, ja som podľa Vás fešák, hej?“ spýtal sa Shepherd len čo ich Karen opustila. „Ja ehm, to nie je tak ako to vyzerá, zabudnite nato,“ zahabkala Anna v tvári červená ako rak.

„To je v poriadku, ja viem že som.“ žmurkol na ňu. „Mimochodom, máte tu v tomto... meste nejakú opravovňu hodiniiek? Včera sa mi zastavili, nechápem to. Pravé švajčiarske, len prednedávnom som si ich kúpil. Keby ste len vedeli, koľko ma stáli,...“

„U Kvarkov.“ prerušila ho Marková, ktorú už skutočne unavovali tieto chvastúnske reči. „Tam zoženiete úplne všetko. Máme to cestou, po raňajkách sa tam môžeme zastaviť.“

Kapitola 7

Obchodík nebol veľký, ale vyžaroval veľmi príjemnou, rodinnou atmosférou. Usmievavý starček v károvanej košeli a trakoch sa ihneď ujal hodiniiek a kým ich niekde vzadu opravoval, Shepherd s Markovou si krátili čas preskúmaním miestnosti. Bolo to ozaj zaujímavé miesto, úzke poličky od stropu až po zem sa priam prehýbali pod množstvom všakovakého tovaru. Od hračiek, riadu či topánok až po hrnčeky či knihy. Človek by sa tu vydržal prehrabávať bez problémov i celý deň a tak sa aj detektívi skutočne dobre bavili.

„Shepherd pozrite, tento tu vyzerá celkom ako Vy!“ zakričala Anna a prstom ukazovala na drobnú drevenú postavičku nahého muža, stojaceho dole hlavou na bicykli v zvláštnej, priam akrobatickej polohe.

Detektív sa potichu zasmial, potom sa otočil a na tvári sa mu zjavil zamyslený pohľad. Anna sa taktiež pozrela tým smerom, aby zistila, čo tak náhle upútalo jeho pozornosť.

„Shepherd? Nie je to náhodou taká drevená škatuľka, akú mal aj Stanford? Tá zbierka nožov.“

„Hej, to je ona.“ odvetil Eric s neprítomným pohľadom. „Ale bolo to slepá stopa, ani na jednom zo všetkých deviatich nebola čo i len mikroskopická kvapka krvi.“

Anna pristúpila bližšie, zobrala škatuľku do rúk a opatrne ju otvorila. Pozorne si prezerala jej vnútro, no už po pár sekundách zostala nehybne stáť v zmrazenej polohe.

„Ste v poriadku, Marková?“ spýtal sa Shepherd s obavami.

„Ani na jednom zo všetkých deviatich...“ zopakovala zreteľne Ericove vlastné slová. „Shepherd, ste si istý, že tých nožov bolo deväť?“

„Určite áno, tu niekde mám aj správu z labáku. Prečo sa pýtate?“

Detektívke stuhla krv v žilách a telom jej prebehli zimomriavky. Chýbajúci kúsok skladačky. Ona ho našla, toto je ten detail.

„Pretože v tejto škatuli ich je desať.“

Netrvalo ani pätnásť minút a Stanford už mal na rukách putá. Hoci sa k činu nepriznal a tvrdil, že nôž sa musel niekde stratiť, už nebolo pochyb o jeho vine. Polícia strávila celé popoludnie prehľadávaním jeho bytu, nôž ale nenašli. S tým sa ale rátalo, samozrejme, že ho tam nemohol nechať. Iste sa ho zbavil už onej osudnej noci.

Anna sedela v kancelárií a spolu s Bowlerom vypisovali nejaké papiere k prípadu. Bola z toho všetkého celkom dosť otrasená a stále sa úplne nevyrovnala s tým, že sa od začiatku mýlila.

„Tak, a mali by sme ďalšiu záhadu vyriešenú. Priznám sa, trvalo nám to trochu dlhšie, než som zo začiatku predpokladal, dôležité je to, že sme ho nakoniec dostali.“ zvolal Shepherd keď vošiel do miestnosti.

„Áno, nemusíte mi ďakovať.“ ozval sa Dmitry.

„Ďakovať? Začo by sme ti mali ďakovať?“ spýtala sa Anna nechápavo a ani neodtrhla oči od papierov.

„No ja som ho predsa stále strážil, aby neutiekol z mesta.“ odvetil zmätene a detektívi vybuchli do smiechu.

„A pokúsil sa o to?“

„No,“ začal Bowler, „nepokúsil, ale nikdy neviete, kl'udne sa mohol.“

„Vlastne máš pravdu, Dmitry, keď sa nato pozrieme takto, je to vlastne celé tvoja zásluha.“

„Neskočíme potom niekam na večeru? Trocha sa odreagovať od toho všetkého...“ nevinne zmenil tému Shepherd preňho netypickým, až príliš priateľským tónom.

„Už som jedla,“ odbila ho celkom rázne Anna bez toho, aby zdvihla oči z papierov, len voľnou rukou ledabolo mávla na prázdnu krabicu od číny na vrchu odpadkového koša. „Ale rada si s Vami dám pohár vína alebo čaj,“ dodala po chvíli a nepatrne sa jej skrivili kútiky úst.

„Čaj znie dobre a ak sa dobre pamätám mi tuším jeden dlžíte,“ odvetil Eric a nenápadne posunul víno do pozadia. „O siedmej?“

„O siedmej,“ usmiala sa.

„Mám doma balíček jedného veľmi vzácneho čaju, strýko ho priniesol z Taiwanu. Zázvor, vanilka a koreň liči. Šetril som ho na nejakú výnimočnú príležitosť, ale myslím, že ho obetujem.“ vstúpil do rozhovoru Dmitry.

„Neviem či by boli zamestnanci nadšení, keby si s Annou v čajovni nalejeme z termosky do šálok vlastný čaj, ale môžete mi ho aj tak priniesť, rád si ho zoberiem ako suvenírom domov.“ usmial sa naňho mierne ironicky Eric.

„S Annou? Ja som myslel, že...“ zahabkal.

„Chceli ste ísť s nami? Och to je mi ľúto, isto by to mohol byť skvelý večer, ale bojím sa, že Vy máte prácu.“

„Akú prácu? Myslel som, že prípad je už uzavretý.“ spýtal sa zmätený policajt.

„No to áno, ale niekto predsa musí dávať pozor, aby Stanford neopustil mesto.“ odvetil mu detektív a Anne šklblo ústami.

„Ale, ale, ale,“ nechápal Bowler, „ale veď je za mrežami.“

„To síce áno, ale môže sa o to hocikedy pokúsiť. Ako ste sám povedali, nikdy neviete.“ dodal a spolu s Annou tento krát sa už s Annou obaja hlasno rehotali. Dmitry sa na chvíľu zamyslel, potom sa na Shepherdu zamračil a odišiel.

„Myslela som, že už dnes odchádzate.“ povedala Anna, hneď ako sa ocitli sami.

„Zistil som, že si tu ešte musím niečo vybaviť.“ povedal a spravil pár krokov dopredu, tak, že stále tesne pri nej. Tými hrejivými očami sa jej zahľad do tváre a pozoroval ju.

„Héj?“ spýtala sa prekvapene a konečne sa pozrela aj ona naňho. „A čo také?“

Detektív sa pousmial, prižmúril oči a prehovoril tichým hlasom: „Nechal som si u Kvarkov hodinky.“

Kapitola 8

To, čo videl okolo seba plnohodnotne naplňalo význam slova diera. V poslednom čase bol nútený žiť na tých najotrasnejších miestach, aké si človek vie predstaviť a toto rozhodne nebolo výnimkou. Bola to otrasná štvrť, preto bol celkom zarážajúci fakt, že sa nachádzala len pár minút chôdze od luxusného centra. Starý štvorpodlažný dom vlastnil

akýsi iránsky príst'ahovalec. Drobný byt v podkroví mu prenajal na pár dní za veľmi lacné peniaze a nepýtal si ani žiadne doklady, čo mužovi s lysým temenom vyhovovalo. Trochu mu robil problém hluk, ktorý sa po večeroch rozliehal základmi budovy z toho pajzlu na prízemí a bol si takmer istý, že o poschodie nižšie niekto ilegálne prevádzkuje bordel, ale bolo mu to dosť jedno.

Odkráčal do miestnosti, ktorá kedysi bývala kuchyňou, zo stola zobral špinavý pohár s hrubým dnom a naplnil ho do tretiny lacnou vodkou, ktorú vzápätí spláchol na jeden hlt až ho striaslo. Ľadová tekutina sa mu rozliala hrdlom ako zúrivá rieka a zahriala mrznúce telo. Takto večer tam nemohlo byť viac než šesť stupňov. Po prvej noci pochopil, že okná teda vôbec neizolujú a je to rovnaká kosa či sú otvorené či zavreté, ale keď ich nechal do korán a dovnútra pofukoval zvonku vánok, tak aspoň nebolo tak veľmi cítiť hnilobný pach starej zatuchnutej budovy.

Podišiel k jednému z oblokov, vyklonil sa von a zahľadel sa do diaľky. Pomedzi škáru medzi strechami okolitých budov mal perfektný výhľad na jeden konkrétny vysoký moderný dom s veľkými presklenými stenami. Hoci musel byť vyše štvrt' míle ďaleko, aj tak v jednom z okien na vrchnom poschodí jasne videl tmavú siluetu chlapa.

Ešte raz si nalial, ale už len tak pre chuť. Dnes musí byť plne pri vedomí, nijaké pochybenie nie je prípustné. Na stole pri takmer prázdnej fľaši od vodky ležala opatrne položená letenka do Európy, vedľa nej kopa papierov s ručne písanými poznámkami, na ktorých boli hodené noviny, dnešný Scottsman.

“Vrah chladnokrvne zabitej stirlingskej čašníčky za mrežami,” vravela titulka. Opatrne ich zdvihol a zahľadel sa na krátky abstrakt na úvodnej strane.

“Už sme vás informovali, že pred pár dňami v poobedných hodinách polícia zatkla podozrivého Stanleyho S. v jeho dome v Stirlingu. Podozrivý bol obvinený z brutálnej vraždy svojej dvadsaťdeväť ročnej manželky Lindy S. a včera v ranných hodinách ho sudca odsúdil na bezpodmienečný trest odňatia slobody vo výške pätnásť rokov.“

Hlasno sa zasmial a noviny hodil naspäť na stôl. S niečím takým ani nerátal. Tak pätnásť rokov, vidieť, že tamojšia legislatíva si i po toľkých rokoch zachovala svoju úroveň.

Skontroloval hodinky na zápästí, bolo takmer desať, a vrátil sa naspäť k oknu. Ani nie dve minúty tam nehybne stál a hľadel von, keď sa zrazu v okne, ktoré mal na muške zhaslo. To bol preňho signál vyštartovať tak ako pre bežca výstrel zo zbrane. Tmavú

vetrovku si zapol až po krk, do vrecka vložil svoj starý dobrý kaliber 22 a zmizol vo dverách.

Chladný októbrový vietor sa divoko ako rozzúrená vlna preháňal všetkými kútmi mesta, rozmetával všade navôkol pestrofarebné lístie, narážal na mocné pne stromov a odrážal sa od nich ďalej. Po kl'ukatom chodníku, ktorý sa šinul stredom parku okolo drobných okrasných jazierok a krížom cez kvetové záhony bežal muž. Bol neskorý štvrtkový večer a väčšina ľudí sa o tomto čase pripravovala na spánok, pokiaľ už dávno nespali. Hrobové ticho narúšali iba pravidelné nárazy tenisiek o zem v symbiotickom duete s vyčerpaným dychčaním.

Mohol mať okolo tridsať rokov a súdiac podľa oblečenia a vskutku dokonale upravených vlasov si nežil vôbec zlý život.

Muž zrazu privrel oči, zvýšil rýchlosť a ako profesionálny pretekár v cieľovej rovinke svižne vybehol hore na mierny kopček, kde zastal, zohol sa ku kolenám a zhlboka dýchal.

„Tom, Tom, Tom.“ ozval sa zrazu pokojný hlas odniekiaľ z tmy.

Muž prekvapene poskočil a nervózne sa začal rozhliadať okolo seba. Ten hlas mu bol dobre známy, aj keď ho už roky nepočul.

„Nevideli sme sa večnosť, kamarát.“ pokračoval neznámy, akoby mu čítal myšlienky. Potichu a elegantne sa vynoril z jedného z hustých kríkov a s úsmevom na tvári sa postavil tesne pred rozčarovaného Toma. Bol to on, ten záhadný muž s lysým temenom. I teraz sa mu od neho odrážal mesačný svit. Dlho rozmýšľal nad tým, že to vybaví rýchlo a bez zbytočných rečí, ale teraz bol skutočne rád, že sa rozhodol inak. V poslednom období nemal veľa príležitostí sa s niekým porozprávať a tak mu predohra v podobe pár prehodených slov padla dobre.

„Čo tu robíš? Myslel som, že sa pod tebou zľahla zem.“ prehovoril bežec napokon.

„A ja som myslel, že máš v sebe aspoň kúsok cti. Dokonca som ťa jednu dobu nazýval kamarátom.“

„Ja, ja ti to vysvetlím..“

„Neobťažuj sa. Nato nemáme čas. Čo bolo to bolo, nechajme to už tak.“ povedal milo, ale zdalo sa, že Toma tieto slová vôbec neupokojili. „Ale inak vidím, že sa ti dosť darí. To som rád.“

„No nechcem sa chváliť,“ prehovoril Tom mierne nesmelo, pričom v skutočnosti práve to patrilo k jeho najobľúbenejším činnostiam, „ale od septembra som generálnym riaditeľom jednej celkom úspešnej firmy. Skutočne by som sa ešte rád rozprával, ale už by som mal ísť. Ak máš záujem, môžeme sa niekedy stretnúť, tu máš kontakt na moju asistentku.“

Z náprsného vrecka bežeckej vetrovky vytiahol kôpku drobných papierových kartičiek (čo bolo dosť zvláštne, málokto so sebou pri tréningu nosí v bunde vizitky), vybral jednu zo stredu, podišiel k svojmu starému priateľovi a vložil mu ju do bledej dlane.

„Čoskoro sa ti ozvem sa.“ odvetil muž, schoval si kartu do vaku a chlapy Toma objal.

Prekvapený Tom mu objatie opätovoľoval a zdalo sa, že chce ešte niečo povedať, čo sa mu už však nepodarilo. Spiacim parkom sa ozval výstrel tak hlasno, akoby to ani nebol výstrel z pištole, ale z dela, z korún stromov splašene vyletel krdel' vystrašených vtákov a Tom potichu dopadol do mäkkej trávy.

„Alebo ani nie.“ dodal muž. Ako vo westernovom filme sfúkol z pištole pušný prach a zmizol niekde v tmavom kroví.

Kapitola 9

„Jednu veľkú sladenú kávu s mliekom a dve jahodové šišky, prosím.“

„Toľko cukru takto ráno?“ Anne z ruky od prekvapenia vypadla peňaženka a po podlahe sa rozkotúľala kopa mincí všetkých možných veľkostí. Bol piatok ráno a ona mala po náročnom týždni konečne dost' času ísť si sadnúť do svojej obľúbenej kaviarne.

„Čo tu do pekla robíte Shepherd?“

„Nečakajte od toho nič hlboké, ale som tu kvôli Vám, Marková.“ odvetil Eric a veselo vyskočil spoza jej chrbta. „Máme prípad.“

Anna nemohla uveriť, že ho skutočne vidí. Niekoľko krát zažmurkala a štipla sa do ruky, ale Eric nie a nie zmiznúť. Sebavedome tu stál v celej svojej kráse. Vyzeral trochu nevyspato, ale v elegantnej šedivej košeli a tmavých rifliach stále pôsobil, akoby si len na chvíľu odskočil z fotografovania nejakého módneho časopisu. Strapaté vlasy mal takmer rovnaké ako keď sa videli naposledy, ale koniec koncov, ubehlo odvtedy len pár dní. Na tvári mal ten jeho typický poloúsmev s vycerenými zubami.

„O čom to rozprávate?“ spýtala sa nechápavo, keď kláčiac na dlážke zbierala z kachličiek drobné kovové kolieska.

„Nejaké decká našli ráno v parku zastreleného muža.“

„Opravím Vás, Vy máte prípad. Ja mám raňajky.“ schladila ho Anna a to, ako ju našiel sa radšej ani nepýtala. Navonok sa snažila neprejavovať žiaden záujem a dokonca nahodila výraz, akoby ju Ericova prítomnosť obťažovala. V skutočnosti ale pri slove *prípad* horela nedočkavosťou a zároveň vnútri cítila akési príjemné teplo, ktoré ju zaplavilo v momente, keď ho zbadala.

„Ale prosím Vás, veď minule nám to spolu tak pekne išlo. A evidentne nie som jediný, kto je toho názoru. Verte či neverte, ale môj výlet do týchto končín opäť nebol mojím rozhodnutím. A obávam sa, že Dementor si bude musieť hľadať novú partáčku.“ zaspieval veselo detektív.

Anna sa nechápavo štipla do ruky, aby sa ubezpečila, že sa jej to len nesníva. Keď spolu pracovali na predošlom prípade, každým dňom sa v nej kopila zlosť a pri každej jeho mudrlantskej či povyšujúcej sa poznámke sa musela naozaj veľmi kontrolovať, aby nebol obeťou ďalšej vraždy on, no zároveň z nejakých nejasných príčin chcela byť neustále po jeho boku. A keď záhadu vyriešili, tú chvíľu čo ho nevidela sa cítila, akoby jej chýbala ruka. Hoci by to nahlas nikdy nepriznala, každý deň dúfala, že sa niekde nečakane objaví. A teraz, keď ho konečne uvidela, akoby bola opäť kompletná. Bohvie koľko bude táto eufória trvať, lebo ako ho dobre pozná, on to čoskoro určite niečím pokazí. „Hovoríte, že odteraz sme my dvaja,..“

„Partneri? Áno!“ povedal nadšene. „Teda samozrejme, čo sa práce týka,“ dodal a Anna sa začervenala. „A teraz položte tú nechutnú kopu cukru späť na tanier, nemáme čas na koláčik s kávičkou. Jedno Vám poviem, stravujete sa ozaj príšerne.“ zamudroval a nesúhlasne pokrútil hlavou. „Divím sa, že ešte žijete. No poďte už, musíme sa poponáhľať. Náš nebohý priateľko leží dve hodiny odtiaľto.“ A bolo po eufórii.

Nebolo ani deväť hodín a už obaja kráčali rýchlym krokom cez park. Ani jeden nerozprával a vo vzduchu panovalo ticho, ale nie také to nepríjemné a trápne ticho. Také ticho, ako keď sa dvaja priatelia vyberú na prechádzku von, pozorujú svet okolo, užívajú si nový deň i prítomnosť toho druhého, nasávajú energiu, premýšľajú a slová nie sú potrebné.

Čoskoro túto príjemnú nemú atmosféru pokazilo hlasité zaškvŕkanie Anninho brucha.

„To máte z tej stravy, šišky, koláče a kopa cukru na raňajky, nie je sa potom čomu diviť, aké máte zlé trávenie.“ neodpustil si Eric. „Detektívka, robte s tým zdravím niečo, kým nie je neskoro.“

„Žiadne zlé trávenie, ale hlad!“ precedila Anna cez zaťaté zuby. „Po tom Vašom rukolovom šaláte s cícerom sa nedivte! Kto jedáva takéto veci na raňajky?! Možno tak zajace.“

„To boli absolútne vyvážené raňajky s dostatočným množstvom bielkovín, tukov i polysacharidov! Ja ich raňajkujem takmer každý deň, cítim sa skvele a vždy mám dost energie. Kebyže sa stravujete tak ako ja, hneď by sa Vám zlepšil život i zdravie!“

„Kebyže sa stravujem ako Vy, tak by som zdochla od hladu!“

„Detektív Shepherd, detektívka Marková,“ prerušila hádku staršia žena v policajnej uniforme, ktorá im kráčala naproti. „Prepáčte, že vás vyrušujem v, ehm, rozhovore, ale už tu na vás všetci čakáme. Pod’te, prosím, za mnou.“

„Zvláštne.“ skonštatoval miestny patológ, doktor Lenskij, viac menej sám pre seba, keď o pár minút kláchal v zarosenej tráve a skláňal sa nad mŕtvym bežcom. „Veľmi zvláštne. Nepamätám sa, kedy som naposledy videl človeka zastreleného takýmto spôsobom. Pozrite na tú vstupnú ranu.“

Sheperd sa pozorne zahľadel na miesto, kam doktor ukazoval. Anna, ktorá sa doteraz držala bokom spravila pár pomalých krokov k detektívovi a znechutene sa aj ona zahľadela na mŕtvolu.

„Keď zastrelíte človeka, tak ho väčšinou tráňte spredu do hrude, alebo zozadu do chrbta. Tak je to predsa logické, je to najväčšia šanca, že budete úspešný.“ povedal doktor.

„Neviem, ešte som človeka nezastrelila.“ snažila sa náladu odľahčiť Anna, ale keďže tento chabý pokus o vtip nikto neoceníl, radšej sklopila uši a bola ticho.

„Ale tohto muža niekto zastrelil z boku. Máš pravdu Peter. Pod’te detektívka, ideme na stanicu. Tu už nemáme čo robiť. A ty, keď budeš vedieť viac tak sa prosím ozvi.“ zavelil Eric.

„Obet'ou je istý Tom Levens. Čerstvý tridsiatnik, žiadne deti, rozbehnutá kariéra, byt v centre.“

Anna veľmi nevnímala, čo jej rozpráva. S otvorenými ústami sa rozhliadala okolo seba. Tak táto policajná budova bola troška iná šálka kávy, než tá u nich. Veľké presklené okná, výhľad na celé mesto, drahé počítače a kopa kancelárií. Presne ako z nejakej kriminálky.

„Vo vypočúvačke nás čaká nejaká žena, ktorá sem pred chvíľou prišla nahlásiť jeho zmiznutie.“ povedala a obaja sa vydali tým smerom.

Kapitola 10

„Vy ste manželka obete?“ spýtal sa opatrne Eric po tom, ako sa mu ju aj s Annou konečne podarilo po desiatich minútach hysterického záchvatu ako tak upokojiť. Zrejme mal počkať a oznámiť jej ranné zistenie až v prítomnosti psychológa.

„Kiežby.“ odvetila žena ufňukane. Eric sa na ňu nechápavo pozrel. „Som jeho sekretárka. Nancy Parkinsonová. Pracujeme spolu už takmer osem rokov. Teda pracovali sme.“ opravila sa a znova sa jej z očí spustili prúdy slz. „Tom nebol ženatý, akoby aj mohol, žil len pre prácu. A preto som hneď vedela, že sa stalo niečo zlé. Vedela som to! Nikdy by nemeškal a už vôbec nie v takýto dôležitý deň.“

„Ráno teda pán Levens neprišiel do práce.“ objasnila Anna.

„Presne tak.“

„Nesprával sa včera nejako podozrivo?“

„Vôbec nie. Možno trocha roztržito a nervózne, ale taký bol v poslednom čase stále. Máme toho v robote veľa.“

„Mhm.“ poznačil si detektív. „Môžem sa spýtať ako presne pán Levens pracoval?“

„Tom bol generálnym riaditeľom pre európsky trh. Firma Marks&Levens, určite ste o nás už počuli. Špecializujeme sa na výrobu...“

„Zubných kefiek!“ skočil jej nadšene do reči Eric.

„Správne.“ usmiala sa naňho žena.

„Vážne stál tento človek za tým všetkým?“

„Áno. Firmu založil pred desiatimi rokmi so svojím najlepším kamarátom ako malý obchodík v garáži. A pozrite sa, kde je dnes.“ povedala žena hrdo.

„Ak sa nemýlim, tak v márnici.“ schladila ju Anna, čím ju znova rozvzlykala. Eric sa na svoju kolegyňu pozrel prísnyim pohľadom.

„Každopádne, tuším ste vraveli, že dnešný deň mal byť preňho dôležitý.“

„Presne tak. Dnes poobede mal mať Tom posledné rokovanie s jedným zahraničným investorom. Vyzeralo to naozaj veľmi veľmi nádejne. Išlo o rozšírenie predaja našich výrobkov do Severnej Ameriky. Po pobočkách v Nemecku a Francúzsku by to bol náš najväčší úspech. Už chýbal len jediný podpis.“

„A tipujem, že tento váš úspech sa konkurenčným firmám za oceánom veľmi nepáčil.“ zamračil sa detektív. „Mám na Vás ešte jednu otázku. Pána Levensa sme našli v parku, mal na sebe športové oblečenie a podľa doktora zomrel večer medzi deviatou a jedenástou. Neviete náhodou, čo mal na pláne po práci?“

„To viem celkom presne.“ odvetila, vytiahla si z tašky zelený notes a chvíľu v ňom listovala. „Včera odchádzal z práce o 18:30. O 19:00 mal mať večeru so svojou matkou, o 20:30 si mal vyzdvihnúť z čistiarne košele a o 21:00 mal naplánovaný telefonát s pánom Marksom. Často chodil večer po práci behať do parku Sv. Vincenta, najmä, keď toho naňho bolo moc. Hovorieval, že to je najlepší relax a odreagovanie.“

„Ďakujeme Vám za Váš čas, to je nateraz všetko, čo potrebujeme.“

„Ak chceš siahať na mraky, vyčisti si tesáky! Milujem ten slogan.“ nadšene zvolal Shepherd potom, čo bez ťažkostí vypáčil vchodové dvere bytu obete.

„Nechápem, čo je na tých kefkách také úžasné. Možno akurát to, že sú fakt úžasne drahé.“

„No tak Marková, za kvalitu si treba priplatiť, tak to v tomto svete chodí.“

Ukázalo sa, že Levens si vôbec nežil zle. Luxusne zariadený moderný mezonet s dvoma spálňami, priestranná presklená obývačka s drevenou terasou, kúpeľňa so saunou a veľká kuchyňa s vínnou chladničkou. Človeku by sa ani nechcelo veriť, že toto všetko obýval len jeden muž a to tu väčšinou len prespával.

„Pekné bývanie. Všetko je tu také upratané, očividne bol veľmi poriadkumilovný.“

„Ten chlap mesačne zarábal pätnásťtisíc. Skutočne si myslíte, že si tu sám utieral prach?“ zafrflal Eric.

„Cítim tu ...závist?“

„Ja že závidím? No to teda určite nie. Je to tu také chladné, prázdne a neosobné. Ako nejaká hotelová izba.“

„Pekne drahá hotelová izba.“ zasmiala sa Anna.

„Nemyslím si, že tu niečo nájdeme. Ved' by stačilo, aby som hodil do vreca tamtú kôpku oblečenia, uterák a zubnú kefku a nikto by nikdy nezistil, kto tu býval. Ozaj, keď už sme znova pri tých kefkách...“ odmlčal sa, nachvíľu sa zamyslel a potom ráznym krokom odkráčal do jednej zo spální k jedinej skrini v celom byte. „Niekde to tu musí byť, ten chlap ich predsa vymyslel.“ zahundral a začal otvárať zásuvky. „Á, tu to je!“

Z najspodnejšieho šuplíka vytiahol bielu kartónovú škatuľu s veľkým modrým logom M&L uprostred. Zvnútra potichu vybral toľko pestrofarebných kefiek zabalených v lesklých plastových obaloch, koľko ich len dokázal naraz chytiť a napchal si ich do vrecka kabátu.

„Shepherd!“ ozval sa podráždený hlas odo dverí. „Vy okrádate obeť?“

„Neokrádam, ja zaist'ujem dôkazy.“

„Nič tu nie, vyložte tie vrecká a môžeme ísť.“

„Ale no tak, detektívka! Jedna tá kefka stojí vyše päť libier, tu ich je celá kopa a tieto už nikomu chýbať nebudú! Určite by to aj tak aj Levens chcel, ved' celý život zasvätil tomu, aby mali ľudia zdravé zuby.“

„Celý život zasvätil tomu, aby bol bohatý. Inak by tá kefka, ktorej výrobná hodnota nie je viac než päť pencí nestála toľko!“

„Nebud'te taká prísna. Ved' sa pozrite na tie jemné štetinky a tú ergonomickú rúčku. S touto kefkou budete mať zuby také biele a žiarivé, ako nikdy predtým.“

„Mňa nepodplatíte Shepherd, predpisy sú predpisy.“

„Pozrite, aké tu sú všelijaké farby, ved' také sa ani nepredávajú. Ved' si zoberte len jednu, nikto sa to nedozvie.“

„No dobre teda, akože som nič nevidela.“ odvetila napokon detektívka a na moment si zakryla oči. „Ale chcem tyrkysovú!“

Kapitola 11

„Tak, práve mi poslali pitevnú správu.“ povedal detektív a sústredene sa zahľadel do mobilu. „Peter si tento krát celkom švihol. To určite kvôli Vám, inokedy mu to trvá celú večnosť.“

Bolo krátko po piatej, detektívi práve dojedli obedo-večeru a súčasne Eric dokončil svoj kritizujúci monológ o ďalšej nesprávnej voľbe Anninho jedla.

„Meter osemdesiat, sedemdesiatpäť kilo, bla bla bla, to nás nezaujíma... Smrť medzi 21:30 až 22:30, jedna rana z boku cez rebrá do srdca, rana zblízka, kaliber 22, žiadne iné stopy po násilí či znaky sebaobrany. Toto je veľmi veľmi zvláštne Marková. Za celú svoju úspešnú kariéru som sa s niečím takýmto nestretol. Kto by už niekoho zastrelil do srdca z boku? A ešte k tomu sprava? Ved' srdce má človek naľavo!“

„Asi stál zozadu za obeťou.“ podotkla detektívka.

„Áno, zrejme máte pravdu. Ale je možné, že by si človek nevšimol, že za ním niekto stojí? Keby si to všimol, predsa by sa snažil brániť.“

„Možno sa nebál. Možno Levens svojho vraha poznal.“ skonštatovala Anna a vložila si do úst poslednú hranolku. Shepherd sa zamyslel, po chvíli splašene vyskočil zo stoličky a nadšene zvýskol.

„Mám to! Marková, postavte sa.“

„Ste si istý, že toto je to pravé miesto na imitovanie vraždy?“ nesúhlasne sa spýtala Marková potom, čo sa postavila a zbadala desiatky nechápavých párov očí, čo na nich zízali.

„Máte pravdu. Vrah k nemu nepristúpil od chrbta, ale išiel mu oproti. Levens ho poznal, preto sa nebránil. Vy ste Levens. Ja som vrah a kráčam k Vám.“ povedal Šeperd, chytil do ruky fľašu kečupu ako rekvizitu pištole a pohol sa dopredu smerom k detektívke.

„No a čo teraz?“ spýtala sa Anna keď stál tesne pred ňou.

„Teraz?“ zamyslel sa detektív. „Áno! Teraz sa objali. No tak, Marková, objímte ma!“ Anna, ktorá týmto pokynom nebola dvakrát nadšená k nemu pomaly pristúpila a zľahka mu drobnými rukami oblapila telo.

„Vidíte? Mal som opäť pravdu, však ako vždy... Keď Levens počas objatia takto nadvihol ruky, logicky sa mu odhalil celý trup. Vrah v tme len nenápadne vytiahol pištoľ a bolo. Len mi stále nesedí, prečo ho strelil z pravej strany.“

„Možno mal zbraň v ľavej ruke.“ povedala Anna otrávene.

„Bingo detektívka! Levens pristúpil k vrahovi a objal ho. Vrah mu objatie akože opätoval, ale v skutočnosti vytiahol z ľavého vrečka zbraň, pomaly mu ju priložil k telu,“ Shepherd sa pritisol k Anne a kečup jej priložil na rebrá pod pravé rameno. „a bum!“ zvolal detektív, z plnej sily stlačil fľašu, ktorej obsah ihneď vystrekol von a premenil Annino biele tričko na sýtočervené.

„Shepherd! Vy blb! Ja Vás zabijem.“

„Naozaj tu neostanete prespať? Na rozdiel od tých Vašich kopianíc tu máme veľa dobrých hotelov. Alebo môžete prespať u mňa.“ presviedčal Annu Eric, keď boli o pol hodinu znova na policajnej stanici a detektívka si krvopotne drhla v umývadle tričko. Sám ostal prekvapene stáť a rozmýšľal nad tým, čo to práve povedal. Silou mocou sa snažil držať si ľudí od tela a teraz Annu len tak spontánne pozval na noc k sebe domov. Zaťal zuby a dúfal, že to odmietne.

„Naozaj nie,“ odpovedala detektívka a Eric si potichu vydýchol. „Okrem toho, nie som si istá, či by bola pani Shepherdová takým nápadom nadšená,“ odvetila ešte stále podráždeným tónom. To posledné, načo mala teraz chuť bolo stráviť s ním ešte viac času. Pekne pôjde domov a načerpá sily, aby to s ním zajtra prežila.

„Pani Shepherdová?“ začal sa smiať. „Som presvedčený, že mojej mame by ste sa moc páčili,“ usmial sa na ňu.

„No veľmi podarený vtip.“ zamračila sa

„Je to aspoň pol hodina cesty, zvážte to.“

„To už aby som vyrazila.“ zlostne sa naňho pozrela a obliekla si bundu.

„Nemáte auto. A ráno sa zasa trepať naspäť, no mne by sa nechcelo stráviť život cestovaním.“

„Zoberiem si taxík. Alebo vlak, to bude lacnejšie.“

„Môžem Vás aspoň hodiť na stanicu, keď inak nedáte?“

„Na stanicu? Do pekla!“ skríkla zrazu detektívka a ostala stáť na mieste ako obarená.

„Mám Vás zobrať do pekla? Bojím sa, že odtiaľ žiadne priame spoje do Stirlingu o tomto čase nechodia.“ odvetil zmätene detektív.

„Ale nie. Moja mama ma príde na pár dní navštíviť a o deviatej som ju mala čakať doma na stanici. To je o,“ pozrela sa na hodiny na stene, „sakra pätnásť minút.“

„Odveziem Vás.“ ponúkol sa Shepherd.

„To nepripadá do úvahy, bude u mňa matka, nemali by ste kde prespať.“

„Veď sa vrátim domov.“

„Naozaj nie, aj tak nie je šanca, aby ste to stihli, je neskoro.“

„Tak to by sme nemali strácať ešte viac času, už pššš a pod'ťe, stihneme to, ja Vám ukážem jednu z výhod tohto,“ vyhlásil a pyšne pohladil odznak pod sakom.

Kapitola 12

Z náprsného vrecka vytiahol kúsok drôtu, pokrútil ho do kratšej paličky, ktorú vložil do zámku. Chvíľu sa v ňom špáral, kým zámok nepovolil a nepočul to známe cvaknutie. Neuveriteľné, aké je jednoduché dostať sa v týchto starých bytovkách k niekomu domov, pomyslel si, keď otočil kľučkou a v tichosti prenikol dnu.

Na koberci v predsieni ležal natiahnutý ryšavý kocúr a zelené oči upieral priamo naňho. Muž sa ho pokúsil opatrne prekročiť, ale v momente ako zdvihol nohu sa tvor splašil a naježený sa odbehol niekam skryť.

Rýchlo preletel celý byt, vedel, že nemá veľa času, pôvodne sem vôbec neplánoval chodiť, ale nachádzal sa neďaleko a napadlo mu, že by bol možno dobrý nápad si tú policajtku trochu preklepnúť. Hoc sa s ňou stretol len raz v živote a na prvý pohľad vyzerala obyčajne a nevinne, po rokoch vedel, že presne na také typy si treba dávať pozor.

Už sa takmer zmieril s tým, že sa zrejme predsa len zmýlil, keď objavil v spálni na nočnom stolíku malý zápisník a nahliadol dnu. A bolo to presne ako predpokladal, tá detektívka nie len, že nebola spokojná s rozuzlením prípadu, ona stále na vlastnú päť pokračovala vo vyšetrovaní. Vnútri našiel celé stránky popísané informáciami o nebohej. Bola tam síce kopa slov, ale nič príliš hodnotné. Nič, čo by ju čo i len trošku spájalo s ním. To je dobré, ale i tak sa mu to veľmi nepáčilo. Hoci mal jasne stanovený plán, plán so štyrmi figúrkami, na chvíľu začal seriózne uvažovať, či by nebol dobrý nápad tú policajtku odstaviť z hry. Vyzerá na nebezpečnú hráčku. Kým by sa všetci zabávali vyšetrovaním tohto prípadu, on by si v klúde dokončil svoju prácu a potom navždy utiekol z hracieho poľa.

Na druhej strane, zdá sa, že polícia sa v tom celom topí ako mača v močiari a kráča po úplne nesprávnom chodníku. Vražda jednej z vyšetrovateľov by len zbytočne znova vrhla na celý prípad svetlo. A to je presne to, čomu sa snažil vyhnúť.

Z premýšľania ho vytrhlo jemné klopkanie mačacích pazúrikov. Ryšavý kocúr elegantne vošiel dnu a vyskočil na posteľ, kde si ľahol a začal priasť. V tom zrazu ale prekvapene zdvihol hlavu a nastražil uši, akoby niečo začul a krátko nato už pochopil aj jeho ľudský spoločník, čo sa deje. Po chodbe pred bytom niekto kráča. Muž pohotovo vytiahol z vetrovky nôž a odbehol ku dverám, keď v tom počul hlas. Policajтка očividne

nebola sama. A to bolo zrejme jej jediné šťastie. Rýchlo vstal, zatvoril zápisník, prebehol k oknu, dokorán ho otvoril, ako žabiak vyskočil von a na ulici zmizol v dave.

„Kto bol ten sympatický mladý muž, s ktorým si sa rozprávala na stanici, kým si ma čakala?“

„Ty si ho videla?“ spýtala sa Anna prekvapene, keď kráčali po schodoch k jej bytu a nespokojne zmraštila čelo.

„Samozrejme, všimla som si, ako ste sa na seba pozerali.. toho by som ti aj schvaľovala.“ odvetila celkom mlado vyzerajúca zavalitejšia päťdesiatnička s Anninmi očami a zvedavo ich prižmúrila.

„To bol len jeden kolega, náhodou sme sa tam stretli.“

„Tam od vás policajtov? Tak toho ti neschvaľujem! Stačí, že ty sa tu po svete naháňaš s kadejakými vrahmi, posledné čo chcem je, aby sa jedného dňa z mojich vnúčatiek stali siroty.“

„Ale mami, vravím, že to bol len kolega. A okrem toho, ani ja sa nechystám v najbližších rokoch zomrieť.“

„Môj názor na toto celé poznáš,“ povedala mierne panovačne žena, keď kráčala do obývačky, zatiaľ čo Anna stála ešte v chodbe. Niečo sa jej tam nezдалo byť v poriadku. Dvere na skrini boli mierne pootvorené i keď si bola istá, že ich ráno zavrela. Bežný človek by si asi niečo také ani nebol všimol, ale Anna bola v takýchto veciach tak trochu perfekcionistka.

„Nesúhlasila som s tým твоjim celým policajným výmyslom od samého začiatku.“ pokračovala jej matka v monológu, „ a teraz len denno-denne žijem v strachu, kedy mi zazvoní telefón a niekto mi oznámi,“ zvyšok vety sa už Anna nedozvedela, keďže zrazu sa ľubozvučný hlas jej matky premenil na hlasný zúfalý výkrik.

„Mami!“ zakričala, keď ju našla zdesene stáť v strede obývacej izby. „Čo sa deje?“

„Krv! Všade je tu krv! Niekoho tu museli zabiť, rýchlo musíme preč, zavolaj pomoc!“ kričala a rukami rozhadzovala ako policajt riadiaci križovatku na všetky svetové strany.

„Kľud!“ povedala cez smiech Anna a silno ju objala. „Je to len víno. Asi týždeň dozadu sa mi tu vylialo a ničím to nejde dole.“

„Dieťa moje, teda poviem ti, ty mi spôsobuješ samé infarkty.“ odvetila pani Marková, ešte stále lapajúca po dychu.

„Všetko je v poriadku, pod' si ľahnúť, už je neskoro, hneď ráno ten koberec vyhodím.“ slúbila a rozhliadla sa okolo seba. ani tu jej niečo nesesedelo. Už boli doma dobrých pár minút a jej ryšavého kocúra, ktorý by jej normálne už dávno skákal po hlave, nikde nebolo.

„Prírr, nič sa vyhadzovať nebude. Skúsila si lieh s citrónom? A inak, kde máš toho vypelichaného tvora? Konečne si dostala rozum a zbavila sa ho?“ spýtala sa žena, až to vyzeralo, že jej číta myšlienky, energicky vstala, akoby sa pred chvíľkou nič nestalo a vybrala sa zháňať potrebné suroviny.

„Elvis!“ zavolala Anna, ale kocúra nikde nebolo. Rýchlo prebehla celý byt, no márne. Až v spálni ju zaujala jedna vec, okno bolo otvorené, pritom si bola istá, že ho ráno zavrela. Vždy zatvárala všetky okná, už len preto, aby sa Elvis počas jej neprítomnosti nevydal na malú cestu okolo sveta.

„Asi som prišla o mačku,“ skonštatovala detektívka sklesnuto, keď sa vrátila do obývačky.

„Aspoň nebudem zasa celú noc kýchať z tej jeho zaprášenej srsti,“ utešila ju hrejivými slovami jej mama a vybrala sa ešte nájsť fl'ášku s liehom.

„Mami stoj!“ zakričala Anna v momente ako jej matka vkročila do kúpeľne a ona si spomenula na vínové tričko, hodené v umývadle, no už bolo príliš neskoro a bytom sa opäť ozval šialený výkrik.

Kapitola 13

„Tak sa zdá, že môj nápad s tými konkurenčnými firmami nebol len taký slepý výstrel do tmy. Holandská firma Ben's Brushes. Sídlo má síce v Ženeve, ale najviac profituje najmä v USA. Majiteľom je istý Benjamin Brikner. Z neoficiálnych zdrojov mám informáciu o tom, že s Levensom boli v posledných rokoch dosť na nože. V auguste minulého roku Levensovi niekto podpálil auto. Samozrejme, vinník sa nenašiel. Zaujímavé je, že presne v tom čase sa Brikner nachádzal na dovolenke v horách kúsok od mesta. Muselo ho pekne našťvať, keď sa dozvedel, že M&L sa ide rozťahnuť i na jeho ziskové teritórium. A Marková, teraz sa podržte,“ odmlčal sa na moment detektív, aby svojmu monológovi dodal trošku dramatickosti, „v pondelok sem priletel na nejakú konferenciu.“

„No, to je zaujímavé. Kedy ste to všetko zistili?“ spýtala sa unavene a mierne nezaujato Anna a nahlas zívla. Bolo pol deviatej ráno a dvojica spolu kráčala naprieč mestom do centrály M&L, prekutrať Levensovu kanceláriu, ako povedal Eric.

„Marková? Ste v poriadku? Zníete tak... ja neviem. Nevyspato alebo vystrašene. Stalo sa včera niečo?“

„Všetko je v poriadku, len som sa toho moc v noci nenaspala.. a utiekol mi kocúr.“

„Chcete tým povedať, že tá besná šelma si tu teraz slobodne niekde sama behá po svete?“ spýtal sa Eric s mierne ironickým podtónom, začo si vyslúžil od svojej kolegyne vyčítavý pohľad. „Nebojte, nejako ho nájdeme,“ snažil sa aspoň trochu zachrániť situáciu.

„Najskôr nájdime toho Briknera.“

„Och ešte som Vám to nepovedal? To je to najlepšie,“ zvolal nadšene Shepherd a bez toho, aby počkal na jej odpoveď ihneď pokračoval: „Vďaka mojej bystrosti, rýchlosti, inteligencii a schopnosti predvídať nás bude čakať dnes o jednej na stanici.“

Pokiaľ bola Anna ohromená z miestnej policajnej stanice, budova Marks&Levens jej priam vyrazila dych. Vysoký presklený komplex s množstvom terás, fontán, balkónov a mostov vytváral takmer dokonalú podobizeň zubnej stoličky. Keď vošla cez veľkolepo podsvietené vysoké dvere dnu, vyzeralo to, akoby sa ocitla v budúcnosti.

Levensova kancelária nepôsobila o nič chudobnejšie. Na bielej mramorovej podlahe sa oproti dverám pýšil majestátny čerešňový stôl. Veľkú časť kamennej steny za ním tvorila knižnica a vedľa nej široká magnetická tabuľa s množstvom poznámok a grafov. Na opačnej strane miestnosti boli oproti sebe dve kožené sedačky a medzi nimi konferenčný stolík z rovnakého dreva ako pracovný stôl. Široké okno, ktoré zaberalo väčšinu obvodovej steny poskytovalo vďaka najvyššiemu poschodiu úchvatný výhľad na celé mesto.

„Vau!“ vzdychla Marková. „Toto je slušné.“

„Nemáme čas na obdivovanie architektonického štýlu a dizajnu. Ja prehrabem tantú knižnicu a stôl, vy sa pozrite do počítača.“ prikázal.

„Vykonám, pane.“ odvrkla Anna ironicky.

„Nič tu nie je.“ skonštatovala po štvrt' hodine neúspešného pátrania detektívka. „Má tu síce stovky neprečítaných mailov, ale kebyže ich mám všetky otvoriť, tak tu strávim celú svoju mladosť.“

„Myslel som, že tú už máte za sebou.“ podpichol ju Eric. Anna sa naňho nenávisťne zamračila. „Prehľadajte ešte kôš.“

„Strieľate si zo mňa?“ skríkla a znechutene sa zahľadela do plastovej nádoby, plnej vreckoviek a žuvačiek. „To robiť nebudem.“

„Ách Marková, Marková. S takýmto prístupom z Vás nikdy nebude taký skvelý detektív, ako som ja.“ odvrkol Eric, zohol sa ku košu, vystrel si rukávy značkovej košele a holé ruky po lakte zaboril do odpadkov.

Netrvalo dlho a zo samého dna vytiahol zaujímavo vyzerajúcu roztrhanú obálku. Meno i adresa odosielateľa chýbali. Opatrne z nej vybral pokrčený papier.

„Stojí tu: Ešte jeden krok na cudzom fronte a *je bent dood*.“ prečítal s úsmevom Eric.

„Čo to znamená?“ spýtala sa nechápavo Anna.

„Nepoznám všetky jazyky sveta, ale tipoval by som, že to bude holandčina.“

Kapitola 14

Kvôli hustému dažďu, ktorý ho pichal do tváre musel mať oči prižmúrené do úzkych štrbín. Čierny, po krk zapnutý kabát, šedé rifle a hrubé kožené topánky ho chránili pred nekompromisným mrazom, keď neskoro večer kráčal po celkom známej a dosť frekventovanej ulici parížskeho srdca. Cez rameno mal prevesenú elegantnú malú tašku, ktorá bola jeho jedinou batožinou. Nie je tu predsa na výlete, o pár hodín si nikto ani nespomenie, že tadeť niekedy kráčal.

Po pár minútach rýchlejšie chôdze mu z diaľky zažiarili do tváre oslnivé svetlá aut a semaforov. Vtedy konečne zmenil smer, pár metrov od tej chaotickej križovatky vyšiel z davu a stratil sa v jednej z mnohým posplietaných úzkych uličiek, ktoré prepájali tie veľké. V nej už bolo ľudí podstatne menej, veď sa nie je čomu čudovať. Nevyzeralo to tam práve najvábnejšie a bežný smrteľník by sa tam celkom ľahko stratil, ak by sa mu nestalo niečo horšie. Takéto cesty využívali buďto domáci a ostrieľaní Parížania, nakoľko ak sa tu človek vyznal, ľahko sa dostal na požadované miesto bez zdržiavania sa v davoch turistov, alebo potom rôzni gangstri, utečenci a pašovatelia, keďže odľahlosť

a množstvo únikových ciest spolu vytvárali priam skvelé miesto pre rôzne ilegálne obchody a stretnutia. Prekvapivá bola ale skutočnosť, že hoci tento lysý muž nespadal ani do jednej z týchto kategórii, posplietanými uličkami sa bez zaváhania brodil akoby tu celý život vyrastal.

A tak mu netrvalo dlho a ocitol sa na zvláštnom strašidelne tichom mieste kdesi na periférii mesta. Bol to akýsi nevelký lesík, alebo skôr park, ale veľmi spustošený a opustený. Tmavé krovia a suché stromy si rástli kade sa im chcelo, na zemi bola kopa odpadkov a krížom cez to všetko viedol úzky pruh rozbitého kamenia, ktorý asi kedysi býval chodníkom. A práve po ňom sa vydal.

Dobrych päť minút sa nebojácne predieral zarasteným krovím a odpadkami, až naoko začali byť stromy redšie a zo suchej zeme zmizli aj tie posledné trsy trávy. Odrazu zastal a zahl'adel sa na veľmi zvláštne zoskupenie starých stavieb, stojacich pred ním. Porozbíjané okná, hrdzavé strechy, smeti a zvyšky ostnatého plotu napovedali, že to tam bolo zrejme opustené.

Le Stylo, tieto dve slová v kruhu boli akési vyblednuté logo nad vchodom jednej z budov. Neznámy sa nehlučne prikrádal pozdĺž múra až zrazu nenápadne vklzol dnu cez pootvorené drevené dvere. Ocitol sa vo veľkej priestrannej miestnosti, ktorá vyzerala ešte biednejšie a mŕtvejšie, než areál zvonka. Úzke lúče slnka, ktoré sem dopadali z porozbíjaných okien na streche osvetľovali kamennú podlahu, ktorú okrem iného pokrývali kusy porozbíjaného nábytku, sklenené črepy, prázdne fl'aše od vína a lacných napodobenín tvrdého, injekčné striekačky a ohorky z cigariet, nehovoriac o hrubej vrstve prachu a špiny. Väčšinu priestoru však zaberali nejaké staré výrobné pásy a množstvo kartónových krabíc so stovkami ešte zabalených, nepoužitých no napriek tomu starých pier, ceruziek a fixiek, pričom všetky mali na obale rovnaký nápis ako bol ten na budove. Pravdepodobne sa nachádzal v nejakej skrachovanej a roky nefungujúcej fabrike na kancelárske potreby.

Zbytočne nestrácal čas obdivovaním tohto inak celkom zaujímavého miesta, hoci keby mohol, rád by si tu spravil malú exkurziu a prekutral každý jeho kút. Väčšina ľudí by sem dobrovoľne nikdy nevkročila, jeho však miesta ako bolo toto už od malička fascinovali. Opustené budovy totiž vždy ukrývajú mnoho záhad. Cítil ako mu telom prebehla vlna napätia a mrazu, ale nie takého, čo sa nečakane zmení na strach a človeka paralyzuje, ale takého euforického, nedočkavého, zvedavého. Zhlboka sa nadýchol vône starého papiera, dreva, prachu a alkoholu a vydal sa vpred naprieč miestnosťou,

tentoraz však boli jeho kroky tichšie a opatrnejšie než kedykoľvek predtým, ak je to vôbec možné.

Vedel, že musí byť veľmi potichu. Vedel, že tam nebol sám. Na sekundu si odhrnul rukáv a zahl'adel sa na pravé predlaktie, na ktorom mal čiernym perom niečo nakreslené. Niečo, čo sprvu vyzeralo ako nejaká spleť náhodných čiar. Keď sa ale človek pozrel lepšie, uvidel by, že je to takmer dokonalý náčrt pôdorysu nejakej budovy. Konkrétne tej, v ktorej sa nachádzal. Vďaka tomu vedel, že keď dôjde na samý koniec výrobnéj haly, ocitne sa v dlhej chodbe, z ktorej sa dá dostať zadným východom von. Nachádza sa v nej však aj schodisko do podzemia, keďže celý komplex je podpivničený. A to bolo presne miesto, kde začína zábava. Kedysi desiatky skladov a kancelárií sa stali v priebehu posledných rokov útočiskom pre celé spoločenstvá všelijakých utečencov, pašerákov či jednoducho ľudí bez domova. Tí sú ale veľmi citliví i na ten najmenší hluk a pohyb. Väčšinou sa tomuto miestu zákon vyhýba, nikomu sa nechce brodiť sa tými rozpadnutými smradľavými katakombami. No každých pár mesiacov sem preda len vtrhne skupinka premotivovaných parížskych policajtov s cieľom urobiť poriadok a zatknú zo desať odpadlíkov, ktorí nestihnú ujsť alebo sa poriadne skryť.

Dole to vyzeralo naozaj strašidelnejšie, než si kedykoľvek predstavoval. Počkal pár sekúnd, kým si jeho oči zvykli na tmú a vydal sa do neznáma. Hoci si toho v živote prežil veľa a sám seba považoval za ostrieľaného tvrdého človeka, keď kráčal pomedzi rozbité stoličky, prežraté matrace a odpadky, vnímal množstvo párov očí ako ho s nenávisťou sleduje z tmy, sem tam okolo odniekiaľ vybehla mačka, sem tam človek, odtiaľ sa ozval bolestný krik, odtiaľ šíalený smiech, cítil neznesiteľný zápach alkoholu, krvi a moču, na tele mu ihneď nabehla husia koža a už sa nevedel dočkať momentu, keď odtiaľto vypadne.

Celý let strávil premýšľaním o tom, ako ho tu medzi tým všetkým nájde. Nakoniec mal však veľké šťastie a po ani nie dvoch minútach ho zbadal v polosede na zemi opretého o stenu.

„Hovoril som si, kedy asi prídeš.“ zasmial sa mu do očí pobaveným hlasom, v ktorom ale bolo v pozadí cítiť zúfalstvo a rezignáciu. Chlap bol špinavý, vráskavý a pokrytý modrinami, vyzeral aspoň na štyridsaťpäť, hoci keď ste sa naňho zadívali pozornejšie, bolo vidieť, že pod hustou bradou, škrabancami a špinou sa skrýva tvár mladého človeka. Na sebe mal roztrhanú zakrvavenú bundu a niečo, čo pôvodne boli asi nohavice a chýbala mu ľavá noha.

„Nepozeraj tak na mňa kamarát, áno som to ja. Aha ako som dopadol. Nedokázal som žiť s takou ťarchou, nedokázal,“ odkašľal si. „a toto nie je život, toto je prežívanie. Je mi to všetko nesmierne ľúto, kamarát.“

Muž s lysým temenom si len kl'akol na zem a z diaľky viac než dvoch metrov sa mu znechutene zahľadel do tváre. „Mňa z tohto nebudeš obviňovať. Ty sám si si zvolil svoju cestu, ty sám si strojcom svojho osudu. Ty sám si zodpovedný za svoje rozhodnutia, ty sám pykáš a budeš pykať za svoje chyby.“

„Vždy som oceňoval tvoje filozofické chápanie sveta. Na adolescentné decko to boli až príliš vyspelé reči, ale mne sa na tebe práve to páčilo.“ zachrípnuto si odkašľal. „No tak už to nenaťahujme, obaja vieme prečo si tu a ako to skončí. Pre mňa to bude len vykúpenie a tebe sa aspoň trochu uľaví. Pod' si po mňa, Riley.“ povedal invalid odmerane a zavrel oči. Muž sa len chladne pousmial, pohladil hlaveň pištole, ktorú už hodný čas pevne zvieral v ľavej ruke, pristúpil k starému priateľovi a naposledy ho objal.

Kapitola 15

Benjamin Brikner bol celkom nízky ale zato dosť silný muž v stredných rokoch. Tých pár vlasov, ktoré mu ešte nejakou záhadou držali na hlave mal učesaných do veľmi zvláštnych a neprirodzených vlín, aby čo maximálne možne zakryl pred svetom fakt, že je praktický holohlavý. V kombinácii s kučeravými fúzmi, ktoré boli na rozdiel od šedivých vlasov sýto oranžové, a obtiahnutým bledomodrým, ale luxusným oblekom vyzeral dosť komicky.

„Áno, samozrejme, že poznám Levensa, je to ten potkan, ktorý mi už nejaký ten piatok strpčuje život.“ odpovedal na Markovej otázku, keď si krátko po jednej všetci traja spolu sadli do nejakej kaviarne neďaleko železničnej stanice.

„Nevyzerá, že by ste ho mali veľmi v láske.“ skonštatoval detektív, odpil si z kávy a vzápätí tekutinu vypl'ul naspäť do šálky. „To je ale grc, som si istý, že takto nejakú chuť dažďová voda!“

„A čo ste čakali od miesta ako je toto? Brazílsku santos s napeneným mliekom?“ zasmiala sa Marková.

„I najlacnejšia instantná takzvaná študentská je pitnejšia než táto žbrnda,“ zatváril sa kyslo, „ale vráťme sa späť k Vám, pán Birkner. Čo bolo dôvodom Vašich nie zrovna pozitívnych vzťahov s pánom Levensom?“

„Pché,“ odvrkol ironicky Birkner, akoby sa ho detektív pýtal, koľko je dva plus dva. „Ten slizký had od mojej firmy od samého začiatku odkukáva všetky techniky a triky. Pochopiteľne som ho preto nemusel. Hovorím Vám, ja som veľmi trpezlivý človek. Ale keď som sa dozvedel, že mi chcel ukradnúť i americkú klientelu, môj pohár pretiekol.“

„Chcel? Už nechce? Zmenil názor? Alebo ste sa Vy postarali o to, aby to sloveso nadobudlo minulé čas?“

„Neviem, kam tým mierite,...“ začal vetu Birkner, ale Shepherd mu pohotovo skočil do reči.

„Neznášali ste ho od samého začiatku. Jeho firma hoc bola mladšia, veľmi rýchlo sa vyhupla na čelo rebríčka predajcov produktov pre dentálnu hygienu. M&L pre Vás neboli len obyčajnými konkurentami, boli sympatickí, ambiciózni a inovatívni, ľahko sa dostali nad Vás a prebrali Vám väčšinu zákazníkov. A niet sa čomu čudovať, koniec koncov ich kefy sú oproti Vaším totálne iná liga.“ zvolal Eric a veselo sa pozrel na Birknerovu tvár, ktorá veľmi rýchlo nadobúdala odtieň raka. „Rozhodli ste sa, že to nemôžete nechať tak. Takýmto tempom by čoskoro iste ovládli celý trh a vy by ste skôr či neskôr museli vyhlásiť bankrot. A tak ste veci zobrali do vlastných rúk. Nie je ťažké zistiť si ako približne vyzerá Levensov denný program, veľa svojich aktivít zdieľa na sociálnych sieťach. A mestský park neskoro večer bolo ideálne miesto na uskutočnenie Vášho plánu. Počkali ste na vhodnú príležitosť a baf. Zbavili ste sa Levensa, zbavili ste sa problému. Len mi nejde do hlavy, prečo..“

„Počkajte! O čom to sakra rozprávate? Vy si myslíte, že som ho zabil?“

„No sám si ten náboj do srdca nestrelil.“ okomentovala detektívka.

„To myslíte vážne? Levens je mŕtvy?“ spýtal sa Birkner a vyzeral pritom dosť šokovane.

Shepherd sa len zamračil. „Prestaňte nám to tu hrať, sám ste povedali, že Vám pretiekol pohár trpezlivosti. Máme mŕtve telo, máme Vaše výhražné listy a Vy ste zas mali skvelý motív.“

„Ja som to tak nemyslel! Keď som povedal, že chcel, myslel som to tak, že už nechce, lebo sme sa dohodli!“ skríkol hystericky celý spotený Birkner. „Včera ráno sme sa stretli v jednej kaviarni v centre mesta, pár minút od jeho centrály. Freddie’s Tea sa to tam tuším volalo! Sedeli sme tam aspoň pol hodinu v samom rohu pri okne a uzavreli dohodu.“

„Dohodu?“ spýtala sa Anna zvedavo.

„Nerozšíria predaj za oceán, ak..“ Birkner vytiahol z tašky pero a na servítku roztrasene napísal rad čísel a podal ju detektívom.

„Dobre, to máme obvinenie z finančných podvodov a úplatkárstva, každopádne sa mi, prosím, nesnažte nahovoriť, že s niečím takýmto Levens súhlasil. Suma je to síce... slušná, ale obaja vieme, že keby predaj rozšírili do USA, tak toto číslo je len zlomkom z toho, čo by to jeho firme vynieslo po pár rokoch!“

„Ja to sám neviem vysvetliť! Levens sa celú dobu choval veľmi zvláštne. Trval na tom, aby sme si išli sadnúť práve do tej kaviarne, pretože bola takmer prázdna, celú dobu sa akoby vystrašene rozhliadal okolo seba, celé to chcel vybaviť veľmi rýchlo, vôbec sa nesústredil a evidentne mal naponáhlo. Som si istý, že keby som chcel, tak je tá suma výrazne menšia. Možno i o celú cifru.“

„Kde ste boli včera večer?“ spýtal sa Eric, ktorý mu príbeh o zmierení viditeľne neuveril.

„Od deviatej večer až do polnoci som bol na pracovnej večeri s pár kolegami. Talianska reštaurácia Le Mussinitti. Na nábreží. Kludne si to overte, pošlem Vám zoznam hostí.“

„O to sa Vy nebojte.“ odvetil Shepherd, z vrecka vytiahol pokrčenú bankovku, položil ju bez slova na stôl a s Markovou sa ladne no zároveň dramaticky spoločne zdvihli na odchod.

Za menej než dve hodiny skutočne sedeli dvaja muži, Richard Turner a Elliot Peters, a jedna žena, Lotta Strumfellová, na policajnej stanici, sem tam medzi sebou prehodili pár slov tak potichu, že sa horko ťažko sami navzájom počuli a zároveň všetkých ostatných obdarovávali nechápavými nervóznymi pohľadmi.

Marková a Shepherd si ich postupne po jednom zobrali stranou a každému položili rad rovnakých otázok. Celý tento proces ale hodnú chvíľu vyzeral ako nepodarený divadelný prepádák, ktorým len detektívi zabili celé poobedie. Všetci traja kolegovia nezávisle od seba pohotovo a sebavedome odpovedali na všetko, čo sa ich Anna s Erikom spýtali a samozrejme, ich odpovede boli takmer na nerozoznanie jedna od druhej. Ako poslednú vypočúvali Lottu a keď dostali na otázku *čo jedli ako dezert* už tretíkrát od slova do slova odpoved': *čokoládovú tortu s vanilkovým krémom a čerstvými malinami*, Shepherd to už vážne začalo nudiť a rozhodol sa zamiešať karty podľa vlastných pravidiel.

„Vieme ale, že jeden z vašich kolegov dezert nejedol. Po hlavnom chode musel náhle reštauráciu opustiť a vrátil sa až po tridsiatich minútach. Môžete nám, prosím, povedať, o koho sa jednalo?“ spýtal sa detektív ľahostajne. Nemá čo stratiť, prinajhoršom bude za tento malý trik vyzerat' ako blázon, je tu ale šanca, že tých troch klamárov prekabáti. Na jeho veľké potešenie Lotta vypúlila oči a začala neisto habkať. „Pani Strumfellová?“

„Ja,..., nepamätám sa, že by niekto miestnosť opustil na viac než päť minút.“

„Boli ste tam len Vy, pán Birkner a vaši dvaja tam sediaci kolegovia. Chcete nám vážne tvrdiť, že ste si nevšimla, keď jeden z nich zrazu na viac než pol hodinu zmizol?“ spýtala sa prekvapene Anna, ktorá sa rozhodla hrať Shepherdovu hru.

„Máte pravdu, také niečo by som si bola všimla. Takže nie, nikto reštauráciu na tak dlhú dobu neopustil a počas podávania dezertu sme boli prítomní všetci štyria.“ trvala na svojom Lotta, seabedome sa vystrela a prísne sa pozrela na detektívov. Eric len zaťal päť a v duchu si zanadával, tento plán mu vôbec nevyšiel.

„Ale nápad to bol dobrý,“ načala opatrne tému Marková, keď spolu toho podvečer pomaly kráčali z policajnej stanice,

„Nápad to bol dobrý, ale jediný výsledok je to, že nás teraz oboch považujú za idiotov. Do frasa s tým! Teraz bude ťažké niečo dokázať, keď má ten drzáň nadutý všetkých kľúčových ľudí na svojej strane. Nebude to taká rozprávková malina, ako náš predošlý prípad...“ odvetil mierne podráždene.

„Nemôžete zato, tí traja predviedli lepší výkon než oskaroví herci na ich tridsiatej inscenácii toho istého diela...“

Eric sa na moment zamračil a potom skrivil tvár do svojho obľúbeného poloúsmevu. „Ja som ale nikdy nepovedal, že za niečo môžem,“ odvetil pobavene.

„Vy ste vážne strašný, Shepherd! Človek je k Vám milý, aj keď si to vôbec nezaslúžite, a vy ho prinajmenšom arogantne odbijete, ak nie dokonca ponížite!“ zvolala Anna ostrým tónom a zrýchlila krok.

Detektív sa zasmial, ľahko ju dobehol, položil jej ruku na plece a usmial sa. Už stáli pred jej hotelom. „No tak Marková, hádam sa mi tu teraz nebudete urážať, keď nám to tu spolu tak skvele funguje.“

„Čo nám skvele funguje?“ zopakovala nechápavo.

„Čo si nepamätáte? Sme partneri! Prebral som Vás Dementorovi. Aj tak nám to spolu omnoho lepšie klope, než vám dvom. Sme ako Holmes a Watson. Bonnie a Clyde. Tom a Jerry.“

Marková to už neudržala a zasmiala sa. „Vy ste ale Tom. Ja nemám také fúzy.“

„Nepáčia sa Vám moje fúzy?“ zatváril sa sklamane Eric a pravou rukou si ledabolo pohladil svoje upravené strnisko. „Fúzy sú vraj sexy.“ odvetil, prižmúril oči a mykol plecami.

„Hmm, aj tá čašníčka z tej pizzerky mala pod nosom celkom slušné ochlpenie. To preto ste sa na ňu tak fascinovane pozerali? To sa Vám páči, Eric?“

„Fúzy na ženách sú najlepšie, Marková!“ doplnil ju a obaja sa zasmiali.

„Už by som mala ísť, je neskoro.“

„Nerozmyslite si to? Bývam len kúsok odtiaľto. Mám doma kopu miesta a aj celkom upratané...“

„Ak sa nenahneváte, tak nie. Ideme si večer s kamoškami niekam sadnúť, Karen má narodeniny. Ale vážim si Vašu ponuku.“

„Odkážte jej odo mňa všetko najlepšie Tak si to teda užite, detektívka.“ odvetil Eric a sklesnuto sa pobral na odchod. „Marková!“ zakričal, keď bol takmer desať metrov od nej a ona už stála vo dverách hotela. „Takmer som zabudol! Zajtra o šiestej je v Grandpicu firemný večierok. Očakávam Vás tam!“

„Bláznite? Nikto ma nepozval, nikam nejdem.“ zakričala mu späť.

„Ja Vás pozývam. Oblečte sa slušne, vidíme sa tam!“ odvetil prísne a už ho nebolo.

Kapitola 16

Oblečte sa slušne? Čo to znamená? Chcel tým hádam povedať, že bežne sa obleka neslušne? Anna stála doma v spálni vyzlečená v spodnom prádle pred zrkadlom a zúfalo hľadala na kôpku oblečenia na posteli. Čo sa na také udalosti obleka? Jediná spoločenská akcia, ktorú kedy doma na stanici mali bola vianočná párty asi štyri roky dozadu, z ktorej si pamätá len polnočný tanec punčom opitého Roberta v kostýme Santa Klauza na Let's dance od Davida Bowieho.

O pol šiestej to definitívne vzdala, rýchlo na seba hodila tie slušnejšie z dvoch šiat, ktoré mala k dispozícii a ešte sa ani nestihla obuť, keď začula z ulice trúbenie auta. Eric jej vybavil odvoz

„Sekne Vám to,“ okomentoval Shepherd keď o trištvrte na šesť vystúpila v Glasgowe priamo pred hotelom, Anna sa začervenala. „Fúzy to síce nie sú, ale vyzeráte fajn.“ neodpustil si.

Grandpic bol skutočne luxusný hotel. Večierok sa konal v priestrannej, vkusne zariadenej miestnosti na samom vrchu budovy, súčasťou ktorého bola veľkolepá terasa s panoramatickým výhľadom na vysvietenú metropolu.

„Veľmi sa na mňa hneváte?“ spýtal sa Shepherd keď si Annu všimol okolo siedmej osamote sedieť pri jednom zo stolov, podišiel k nej a podal jej pohár so šampanským.

„Ale nie, náhodou sa celkom bavím.“ zaklamala detektívka.

„Ak toto považujete za zábavu, tak potom neviem, je to tu pekne otravné. Ako dopadla oslava?“

„Náhodou dosť dobre, Karen doslova žiari. Celú noc sme nepočúvali nič iné než to, aký je ten jej nový objav skvelý, pozorný a galantný.“ zasmiala sa. „Konečne vyzerá byť šťastná, dúfam, že jej to tento raz vyjde a nevyklúje sa z toho nejaký ďalší somár.“

„Ten Phillip? Dnes ráno som ho stretol pri letisku, bol som tam odviezť jedného kolegu. Mal takú veľmi vtipnú baretku.“ povedal detektív a usmial sa, keď si nato spomenul. „Inak, Miler Vás neotravuje?“ pokračoval vzápätí a Anne bolo jasné, že toto je dôvod, prečo za ňou prišiel. „Všimol som si, ako sa okolo Vás stále obšmieta...“

„A Vám to vadí?“

Eric sa zasmial. „Nie. Prečo by malo,“ zahabkal.

„Je trocha dotieravý, to je pravda. A stále chce, aby som s ním išla tancovať. Teraz tam niekde za pódium presviedča gitaristu, aby kapela zahrála nejakú pomalšiu pieseň..“ priznala Anna.

„Pod'te Marková, zachránim Vás,“ zvolal hrdo Eric a vystrel k nej predlaktie, aby sa ho chytila.

„Pozývate ma na tanec?“

Detektív si hanblivo odkašľal. „Skôr by som to nazval ako priateľskú výpomoc aby ste neboli nútená kolísať sa po parkete v objatí toho masného úchyláka Milera, ale áno, teoreticky Vás pozývam na tanec.“

Marková sa nestačila diviť. Tol'ko empatie a priateľskosti neprejavil dokopy za celý čas, čo ho pozná. Energicky vstala a chytila ho za ruku.

„Shepherd! A si to ty!“ ozval sa zrazu hlboký hlas spoza ich chrbtov, keď spoločne ruka v ruke kráčali na parket.

Eric sa otočil. „Legrand?“ zvolal a rozbehol sa smerom k staršiemu pánovi v bėžovom saku, pričom ale zabudol, že ešte stále drží za ruku Markovú a tak ju neplánovane pritiahol so sebou. „Marková, toto je Victor Legrand. Kapitán pre druhý parížsky okrskok a môj dlhoročný priateľ. Victor, toto je Anna Marková, moja nová partnerka pri vyšetřovaní.“ predstavil ich. „No hovor, čo máš nové?“ spýtal sa zvedavo, kým si Legrand s Markovou podávali ruky.

„Ale čo ti budem hovoriť, deti mám rozlietané po celej Európe, s Lisou sme radi ak sa raz za pol roka niekto z nich ukáže doma. Inak sa mám dobre, len tá noha ma už moc nepočúva, ale to patř k tomu veku, veď to čoskoro zistíš na vlastnej koži,“ žmurkol naňho. „A čo sa práce týka, tam je vždy čo robiť, veď to sám poznáš. Paríž je veľké mesto, veľa sa tam toho deje. Ako dobrého, tak i zlého. Len včera o desiatej doobeda sme konečne uzavreli jeden prípad, ktorý sme riešili už od začiatku septembra a pár minút po druhej už nejaký anonym nahlásil mŕtvolu akéhosi bezdomovca v jednej opustenej továrni. Typický príklad prípadu, ktorý sa nikdy nevyrieši. Osamelý chlap bez dokladov, ktorého nikto nepozná a nikomu nebude chýbať. Nemáme ani tušenia kto ho zabil a prečo to urobil. Ale spôsob akým ho zabili je viac než neobvyklý, inak by som to ani nespomínal.“

„Niekto ho zabil bazovým prúťikom?“ spýtal sa so smiechom detektív.

„Kiežby,“ usmial sa Legrand. „Ostane to len medzi nami, nemal by som takéto informácie šíriť. Ale je to skutočne zaujímavé a predsa, kopeme za jeden tím.... Teda, náš neznámy bol zabitý pištoľou, kaliber 22. Zvláštne ale je, že napriek tomu, že pištoľ musel mať doslova opretú o kožu, na tele sa nenašli žiadne stopy po bránení sa.“ Shepherd a Marková sa na seba zdesene pozreli. Tento príbeh začínali spoznávať. Legrand pokračoval: „A absolútne najzvláštnejší je ale spôsob, akým ho zastrelili. Trafili ho do pravého boku hrudného koša, náboj preletel pomedzi rebrá a trafil priamo srdce. Vyzerá to, akoby vrah svoju obeť počas strelby...“

„Objímal.“ dokončila zaňho detektívka. Legrand sa na ňu len nechápavo pozrel a prikývol.

„Marková, obliekajte sa. Bežíme na stanicu po veci, ponáhl'ame sa,“ rozkázal Eric a pozrel sa do mobilu, „o hodinu letíme do Paríža.“

Kapitola 17

Let ubehol neuveriteľne rýchlo, celú cestu strávili vymýšľaním a následným diskutovaním o rôznych hypotézach ohľadne udalostí uplynulých dní. Marková bola v takom napätí, že jej dokonca neprekážalo, že sa Eric celé dve hodiny rozvaľoval na úzkych sedadlách ako chlap v krčme a zaberal i značnú časť jej priestoru. Dvaja zabíť ľudí, absolútne neobvyklým, no zároveň identickým spôsobom v rozmedzí tridsiatich hodín a niekoľko stoviek kilometrov od seba. Informácia o bezdomovcovi odznova zamiešala všetky karty. Obom detektívom bolo jasné, že tieto dve vraždy nemôžu byť len zhoda okolností, Birkner je vylúčený z hry. Doteraz si boli takmer istí jeho vinou, nemal sa však ako premiestniť na pár hodín do Paríža, spáchať vraždu a potom sa zasa vrátiť späť. Ten, koho Shepherd s Markovou hľadajú nie je len nejaký neskúsený nímand. S najväčšou pravdepodobnosťou boli na stope sériovému vrahovi.

Bola noc keď dorazili do Paríža. Nemo sa náhlili úzkymi posplietanými uličkami tohto čarovného mesta, osvietenými len pouličnými lampami a mesiacom, ktorý bol túto noc v splne a ani sami nevedeli ako, zrazu sa vynorili v samom centre. Tam už sa tichá romantická nočná atmosféra vlievala ako potok do rieky hluku a zábavy, ktorá tu vládla napriek neskorej hodine. Detektívi si pripadali ako na inej planéte. Akoby nebol štvrtok a všetci títo ľudia ráno nemuseli vstávať do práce. Terasy reštaurácií sa hemžili ľuďmi, napriek faktu, že nemohlo byť viac než pätnásť stupňov. Po uliciach kráčali rodiny s deťmi, iní venčili psov či jazdili na bicykloch. Kúsok od nich pri akejsi fontáne stál nemalý dav ľudí, šírila sa odtiaľ príjemná veselá hudba a všetci tleskali, tancovali alebo len fascinovane hľadeli pred seba. Ukázalo sa, že to všetko mali na svedomí traja černošskí chalani, ktorí nemohli mať viac než dvadsať rokov. Dvaja hrali na gitaru a bubny a tretí, ktorý stál v strede spieval a vlnil sa v rytme hudby. Anna stála na kraji skupiny divákov, s úsmevom sa rozhliadala okolo seba a užívala si predstavenie. Nemohla uveriť tomu, že je naozaj v Paríži, o tomto mieste snívala odkedy si ešte ako decko prečítala Da Vinciho Kód.

„Ak si dobre pamätám, tak Vám dlžím jeden tanec.“ ozvalo sa Anne spoza chrbta.

„Nevedela som, že tá ponuka je prenosná..“ odvetila detektívka, naklonila a poza rameno a zahľadela sa svojmu kolegovi do tváre.

Eric sa uškrnul. „Tak keď nám to naposledy nevyšlo... Ja len nechcem, aby ste preplakali celú noc kvôli tomu, že ste boli ukrátená o takú jedinečnú príležitosť vrtieť sa na parkete s fešákom, ako som ja, lebo taká sa človeku nenaskytne každý deň.. a potrebujem aby ste zajtra boli v plnej sile.“ žmurkol.

„Nebudem tu tancovať, je tu kopa ľudí a..“

„Kašlite na nich, Marková!“ zakričal Eric. Muzikanti práve začali hrať vlastnú reggae verziu Come on Eileen. „Toto je skvelá pesnička!“ povedal, chytil ju za ruku a vtiahol ju do samého centra diania.

„Kľudne sa bežte pozrieť, ale vravím vám, nič zaujímavé tam nie je. Tam sme ho našli,“ povedal silno francúzskou angličtinou miestny policajt, ktorý sa pred malou chvíľou predstavil ako Emmanuel Schmitt, a rukou ukázal na miesto pri stene oblepené červenými policajnými páskami pár metrov od nich. A mal pravdu, okrem zvyškov zaschnutej krvi na špinavom betóne na ňom nebolo nič neobvyklé. Bolo skoré ráno a všetci traja sa nachádzali v podzemí opustenej fabriky Le Stylo. „Takmer nič o ňom nevieme. Nenašli sme ho v zozname nezvestných ani hľadaných, nikto ho tu údajne nepoznal, nemal pri sebe žiadne doklady, pomocou ktorých by sme ho mohli identifikovať. Predpokladám, že ak pri sebe aj mal niečo, čo by nám mohlo pomôcť zistiť, kto to bol, tak títo tu,“ trochu vystrašene rozhodil rukami okolo seba, „rozkradli všetko hneď potom, čo naposledy vydýchol. Tých pár vecí, ktoré sme pri ňom našli máme na stanici, ale osobne som to prezeral, nie je tam nič, čo by vás mohlo zaujímať.“

„Aj tak by sme sa nato radšej pozreli.“ odvetila Marková.

„Takže ešte raz. Levens- úspešný a bohatý podnikateľ. Na druhej strane, neznámy bezdomovec bez peňazí a rodiny. Zabití v rozmedzí dvoch dní od seba, na absolútne odlišných miestach. Čo ich sakra spája?“ spýtal sa Shepherd sám seba, keď sa o pol jedenástej viezli taxíkom z márnice na policajnú stanicu. Teraz po obhliadke nebohého si už boli istí, že obe obete majú rovnakého vraha. „Veď aká je vôbec šanca, že sa tí dvaja niekedy v živote súčasne vyskytovali v jednom štáte.“ povedal nahnevane sám sebe.

„Raz som čítala knihu o sériovom vrahovi. Na konci príbehu sa ukázalo, že páchatel mal za cieľ v skutočnosti zabiť len prvú obeť a ostatné vraždy vykonal, len aby zmiatol políciu...“ zamyslela sa Anna.

„Nie sme v nejakom detektívnom bestselleri ani sprostom americkom filme, Marková!“

„Ale má to niečo do seba!“ odvetila detektívka mierne dotknuto. „Ako ste sám pred chvíľou povedali, Levens bol úspešný a bohatý podnikateľ. Isto je kopa ľudí, ktorí sa z jeho smrti potešili a teraz nehovorím len o Birknerovi.“

„Áno, teória je to možno zaujímavá, ale nemyslíte si, že keby vrah chcel aby sme sa domnievali, že sa jedná o nejakého šialeného sériového zabijaka, tak by si vybral svoju ďalšiu obeť niekde bližšie k prvej? Ved' nebyť toho náhodného rozhovoru s Legrandom na večierku, pravdepodobne by sme o nijakej druhej obeti nikdy nevedeli.“ zvolal, zatiaľ čo jeho kolegyňa, uvedomujúc si, že má Shepherd pravdu len súhlasne mlčala.

Miesta policajná stanica vyzerala presne ako nejaká stanica z kriminálneho seriálu. Obrovské množstvo stolov, veľké okná s hrubými roletami, všade popísané tabule a nástenky, niekoľko zatuchnutých vypočúvačiek, nechutná káva z automatu za dvadsaťpäť centov a veľké množstvo ľudí, či už policajtov, civilistov alebo sem tam nejaký jedinec so železkami okolo zápästí.

Ešte sa nestihli ani poriadne rozhliadnuť okolo seba, keď zaregistrovali drobného zavalitého Francúza ako im energicky máva z opačného konca miestnosti. Nebol to nik iný, než plukovník Schmitt zrána.

„Vous voila!“ zvolal, keď k nim pribehol a na najbližší stôl položil neveľkú kartónovú škatuľu.

„To je všetko?“ spýtal sa neveriacky Eric.

„Oui. Vravel som, že sme pri ňom takmer nič nenašli. Je to strata času.“

„Ukážte,“ povedala detektívka, priskočila k stolu a opatrne nazrela dovnútra.

„Poslúžte si, ja mám ešte nejaké povinnosti, keby ste niečo potrebovali, tak budem tuto vedľa v kancelárii.“ odvetil nadšene a nechal ich tam samých.

„Zrejme mal ten škriatok pravdu, nemyslím si, že z týchto starých špinavých a podotýkam vážne zapáchajúcich handier, papierikov a smetí niečo získame..“ zhodnotil situáciu Shepherd a znechutene sa zatriasol.

„Ale toto je jediné, čo máme,“ odvetila protestne Anna a otočila o deväťdesiat stupňov, aby sa mohla pokojne nadýchnuť, „náš jediný bod, od ktorého sa smieme odraziť ďalej, je to to jediné, čo máme.“

Tieto slová mali presne taký výsledok, v aký aj dúfala, jej kolega poddajne vzdychol, prikrčil k nej a začal sa taktiež prehrabávať v škatuli. Tak tam stáli takmer dve minúty až Erik vytiahol zo samého dna akýsi špinavý, trocha pokrčený papier. Vystrel ho a ukázalo sa, že sa jedná o starú fotografiu. Len tak z nudy sa na ňu pozornejšie zadíval, keďže to bolo to najzaujímavejšie, čo sa mu doteraz podarilo

vyloviť. V tom sa mu zachvelo celé telo, zovrelo hrdlo, cítil, ako sa mu trasú všetky končatiny a paralyzovane hľadel na skupinku usmievajúcich sa stredoškolákov. Tú fotografiu už raz videl.

„Do frasa ja som taký idiot! Taký strašný idiot!“ nadával sám sebe, keď spolu podvečer s Annou kráčali na hotel. Potrebovali sa súrne dostať domov, ale najbližšie lietadlo letelo o piatej ráno a tak boli teraz v podstate uväznení v Paríži. „Ako som sa mohol takto mýliť.“

„Shepherd nevyčítajte si to, každý by konal na Vašom mieste rovnako.“

„Ale veď to ja som doslova posadil Stanforda za mreže, len preto, že som nadutý egoistický pako, od začiatku som tým prípadom pohrdal, zľahčoval ho a najmä sa chcel pred vami predviesť ako hravo prípad vyriešim ako nejaký sprostý puberták. A jediné, čo som dosiahol je, že nejaký nebezpečný sériový vrah si tu behá po svete a vďaka mojej chybe odvtedy stihol zabiť ďalších dvoch ľudí. Minimálne dvoch, o iných zatiaľ nevieme.“

„Rovnako je to i moja zodpovednosť, ten prípad sme riešili obaja a ja som bola tá, ktorá si všimla tie nože, teoreticky Stanford sedí kvôli mne.“ snažila sa ho trochu upokojiť.

„Hlúposť! Mojou povinnosťou bolo dať na Vás i na všetko pozor, lebo po týchto chodníčkoch po toľkých rokoch viem už chodiť lepšie než po vlastnom byte a Vy ste len mladá neskúsená hlúpa policajtká!“ skríkol chladne.

Anna ostala stáť na mieste ako prikovaná a snažila sa potlačiť slzy, ktoré sa jej hrnuli do očí. Zrejme sa v ňom naozaj mýlila. Po celé tie týždne sa v tej chladnej namyslenej škrupine snažila nájsť niečo dobré, ale možno to tam skutočne nie je. Možno je to odhliadnuc od toho neodolateľného šarmu akým žiari na celý svet naozaj len taký egoistický a bezcitný hlupák, za akého sa sám prezentuje.

Sekundu po tom, ako tie nemilé slová doslova vyplýli z úst si uvedomil, čo vlastne povedal. Cítil sa príšerne. Veľmi sa hneval sám na seba, na svoju nezodpovednosť a nadutosť, najhoršie na tom bolo, že to nebola jeho pravá tvár. Len divadlo, ktoré hral, maska ktorú nosil každodenne na tvári, aby si udržal odstup od akýchkoľvek pocitov. A teraz si všetok ten hnev, ktorý sa v ňom nakopil vybil na človeku, ktorý si to zaslúžil snáď zo všetkých najmenej. Snažil sa to sám pred sebou potláčať, ale už dávno vedel, že práve Marková je tá, ktorej, sa po rokoch ako prvej podarilo preniknúť cez jeho vysoké

múry niekam hlbšie. Cítil sa s ňou lepšie, bol s ňou lepší, ona ho robila lepším. Fláše sa nedotkol celé týždne a hoci boli aj zlé dni, tých dobrých bolo viac.

„Prosím prepáčte. Anna je mi to hrozne ľúto. Povedal som strašnú blbosť, nemyslím si nič také. Ja som len súčasne sklamaný, zúfalý, nahnevaný na celý svet a najmä sám na seba.“

Pribehol k nej, položil jej pravú ruku na plece a ľavým malíčkom jej jemne utrel z líca slzu. Úprimne a pokorne sa jej zahľadel do očí, presne ako pes, keď urobí niečo zlé. Potom k nej pristúpil bližšie a vrúcne ju objal. Stáli tam tak v objatí na ulici len pár sekúnd, ale Anne sa zdalo, akoby zastal čas. Cítila teplo jeho tela, dýchala jeho vôňu a ľady, ktoré pred malou chvíľou vytvoril sa rýchlo roztápali. Miešali sa v nej viaceré protikladné pocity. Ostrá bolesť z jeho necitlivých slov, pocit bezpečia, keď ju pevne držal vo svojej náruči, túžba už ho nikdy nepustiť. Pred niekoľkými týždňami by bola odprisahala, že s takým človekom v jednej miestnosti nevydrží ani minútu. No postupom si k sebe našli cestu. Nevedela čím to bolo, či sa zmenila ona, či sa zmenil on alebo sa zmenil svet. Už na ňom nevidela len jeho namyslenosť, ale jeho starostlivosť, humor, odvahu a dobro.

Našťastie sa ale rýchlo spamätala a uvedomila si, čo sa deje. A hoci si vtedy želala, aby tam tak stáli a objímali sa naveky a nikdy ju nepustil, odstúpila a zhlboka sa nadýchla.

„To by stačilo, teraz máme na práci trošku iné veci. Musíme chytiť jedného sériového vraha.“ zaspievala s ľahkosťou, akoby sa jednalo o vyriešenie sudoku, pritom ale cítila, že ju jeho slová ešte stále bolia a vedela, že na ne tak ľahko nezabudne.

O pol hodinu neskôr boli už obaja v Anninej hotelovej izbe. Shepherd, ktorý už bol psychicky v poriadku energicky chodil po izbe, prižmúrenými očami sa pozeral kamsi preč akoby vôbec nebol duchom prítomný a mlčky sa utápal vo vlastných myšlienkach.

„Potrebujem pero. Niečo na písanie, Marková, podajte mi niečo!“ skríkol veliteľsky.

„Nech sa páči, pane.“ odvrkla jeho spoločníčka, po tom, čo z kabelky vytiahla čiernu fixku.

„A ešte magnetickú tabuľu.“

„Tabuľu? Jasně, moment,“ povedala láskavým ale ironickým hlasom a začala sa znova hrabať v taške. „Prepáčte, pane, ale magnetické tabule mi došli.“ odvetila smutne.

Eric si ju vôbec nevšímal, ako kengura priskočil k žiarivo bielej stene pri posteli a čiernou fixkou na ňu začal písať.

„Shepherd! Čo to robíte? Vy ste práve popísali nezmazateľnou fixkou stenu!“

„No to mám ale šťastie, že toto nie je moja izba, neviem ako by som to vysvetlil..“ zaspieval s úškrnom, konečne na ňu otočil hlavu a žmurkol.

„Ste strašný!“

„Ale Marková.“ usmial sa. „radšej sa pozrite sem a dávajte pozor.“ povedal a rukou ukázal na umelecké veľdielo, ktoré práve dokončil. Bola to akási spleť mien, názvov, časov, miest, ktoré boli navzájom všelijako pospájané čiarami. „Obet' číslo jedna, L. Stanfordová. Obet' číslo dva, T. Levens. Obet' číslo tri, náš zatiaľ neznámy bezdomovec. Označíme ho ako NB. Všetkých troch niečo spája, nie sú to náhodné obeť. Už vieme, že spôsob zabitia to nie je, keďže Stanfordová bola zavraždená nožom. Vieme tiež, že Vaša seriálová teória o pobláznení polície tiež nie je správna.“

„Je zaujímavé, že v prvých dvoch prípadoch vrah zvolil úplne odlišné spôsoby zabitia, ale v treťom sa vrátil k druhému. Bol si istý, že o bezdomovcovi sa nikdy nedozvieme. Nejde o nejakého náhodného psychicky narušeného vraha, on si tie obeť vybral schválne. Chcel tých ľudí zlikvidovať a zároveň nechcel, aby sme ho chytili.“

„Správne. Kľúčom je práve tá fotografia. Ako vidíte, sú na nej všetky tri obeť. Len cez ňu môžeme zistiť, čo ich spája a prečo práve oni.“ poznamenal Shepherd.

„Ale desí ma jedna vec..“ dodala Marková neodvážne. „Všetko nasvedčuje tomu, že niekto sa postupne zbavuje ľudí na tejto fotke. Lenže okrem našich troch obetí na nej sú ešte ďalší dvaja ľudia, ktorí sú práve teraz v ohrození života.“

„A nato sme tu my, Marková. Teraz začína skutočná hra, životy tých ľudí sú len v našich rukách.“ povedal motivačným hlasom. „Bojíte sa?“

„Ja? Nie nie, som v pohode.“ žmurkla. „Vlastne už som celkom unavená, bol to dlhý deň a ráno skoro letíme.“ čo najslušnejšie Ericovi naznačila, že by sa mohol spakovať.

„Ste si istá?“

„Určite áno, pozrite, tu to mám. 1.11., 5:00.“ ukázala mu mobil s otvorenou letenkou.

Shepherd sa len buchol po čele. „Myslel som, či ste si istá, že ste ok.“ dodal keď už stál vo dverách. Zakýval na pozdrav a Anna zostala sama.

Pravda je taká, že hoci sa posledné týždne doslova topila v strachu ako stratený dobrodruh v močiari, bola si istá, že dnes bude mať po dlhom čase konečne ako tak

pokojný spánok. Ešte raz sa zadívala na usmievajúce sa decká na fotografii. Neznášala sa zato, že to videla i takto a priam ju naplo pri pohľade na tie šťastné tváre, z ktorých tri už sa nikdy neusmejú a zvyšné dve možno práve prežívajú posledné minúty, ale vďaka tomu vedela, že nejde o nejakého šialeného vraha a v ohrození sú len ľudia na fotke. A ona i jej blízki sú v bezpečí.

Kapitola 18

Vedel, že letecky priamo z Francúzska by to bolo rýchlejšie a zrejme aj lacnejšie, ale aj o dosť nebezpečnejšie a správy, ktoré mu včera ráno len tak mimochodom povedala v telefóne tá kučeravá ženská ho poriadne zneistili. Je to inak pekne hlúpa krava, ale to je preňho len výhoda.

Každopádne, informácia o tom, že tí dvaja detektívi sú v Paríži mu poriadne rozprúdila krv v žilách. Takýto neplánovaný výlet môže mať len jediný dôvod, polícia zistila prepojenie medzi zastreleným boháčom a tým bezďákom.

Riley si zlostne zaryl nechty do stehien a zaťal zuby. Neuveriteľne ho to štvalo a strašilo zároveň. S takým niečím nerátal, tak veľmi sa snažil aby spálil medzi jednotlivými obeťami všetky mosty a tie policajné svine si aj tak našli nejakú cestičku. Najradšej by vstal a rozkričal sa na celý svet, ale v preplnenom vozni sa musel kontrolovať. Upútať na seba pozornosť je to posledné, čo teraz potrebuje. Čo ak sa im nejako podarí spojiť si to i s tou mŕtvou ženou? Potom budú už len krôčik od neho, stačí, keď sa v tom začnú viac hrabať a nájdú ho.

Nie, pokiaľ vie, tak zatiaľ o ničom netušia. Už začína byť paranoidný, je nemožné, aby si spojili niečo také, upokojoval sám seba, keď sedel vo vlaku, náhliacemu sa pomedzi polia a zamyslene hľadel z okna.

Bolo krátko po obede, keď dorazil na stanicu Dublin Connoly. Vyzerala presne tak rušne a dezorganizovane, ako keď tu bol pred pár týždňami. Surovo sa predieral medzi masami ľudí von a cítil, ako sa ho zmocňuje nervozita a strach. Podľa svojich plánov tu mal byť už včera večer, aby stihol všetko pripraviť a o pár hodín mal sedieť v lietadle, smerujúcom niekam za oceán. Teraz nemá čas zháňať hotelovú izbu, kde by si znova prešiel postup, má za sebou náročné dni a dobre by mu bodlo aj pár hodín spánku, čo teraz ale nepripadá do úvahy.

Ak sa nemýli, tak štvrtky chodí ten za kým sem prišiel okolo štvrtej venčiť psa do jedného celkom rozľahlého parku neďaleko svojho domu. Zo stanice môže cesta trvať necelú hodinu, to by mohol stihnúť, pomyslel si a rozbehol sa von odchytiť taxík.

Ešte bolo len trištvrte na štyri, keď sa opatrne ale svižne náhlil parkom, no slnko už zapadalo a Riley by bol odprisahal, že každou minútou obloha stmavela o niekoľko odtieňov.

Bol to síce veľký park, ale stromy a kríky boli povysádzané v celkom veľkých rozstupoch, tak mu i napriek nie najlepšej viditeľnosti nerobilo problém ho nájsť. Pomalým unaveným krokom si vykračoval po kamennom chodníku, ktorý bol kolmý na Rileyho trasu a zápästí mal priviazaný špagát, na ktorého opačnom konci dychčal mohutný hnedý labrador.

Riley si prehodil cez lysú hlavu kapucňu, mierne sa prikrčil a pomaly sa spoza stromov začal približovať k svojmu cieľu. Už bol len niečo okolo desať metrov od neho, mal pocit, že dokonca počuje chrčanie priduseného psa, keď zrazu spoza jedného zo stromov vybehlo malé dievčatko, veselo sa zasmialo a skočilo na muža so psom.

„Mám ťa oci!“ zakričalo.

„Tu si Lily!“ zvolal chlap. „Koľko krát som ti hovoril, že nemáš behať preč?“

„Ale veď hráme schovávačku! Musela som sa schovať,“ namietala malá.

„No pod' sem ty trdlo moje,“ odvetil trocha veselším no stále vystrašeným tónom, zobral ju na ruky a vo vzduchu začal štekliť. Mohutný hnedý labrador prestal ťahať ale rozbehol sa k nim a veselo, možno mierne žiarlivo začal skákať po svojom majiteľovi.

Riley nenápadne stojac za neďalekým stromom sledoval potichu celú scénu a zmocnil sa ho zvláštny pocit, ktorý nevedel opísať. Cítil ako mu napnutá ruka, v ktorej stískal nôž začala ovisnuto klesať. Toto nebola vhodná situácia, s týmto nerátal. Nemôže to urobiť, teraz nie. Zhlboka sa nadýchol a stratil sa v kroví.

Kapitola 19

Nasledovné doobedie prebehlo veľmi rýchlo. Anna si len zábleskovo spomína na cestu taxíkom cez spiaci Paríž, na ospalú chôdzu cez letiskovú halu a na nekonečný let, počas ktorého so Shepherdom prehodili ledva zopár silných zdvorilostných slov. Nieže by boli pohádaní alebo sa po spoločnom výlete už nevedeli vystáť, jednoducho boli obaja príšerne vyčerpaní a necítili potrebu rozprávať.

Eric čítal noviny a potom si na chvíľu pospal a ona sa takmer celú cestu pozerala von z okna a pozorovala oblaky a neskôr, keď klesli pod ne a začalo pršať, kvapky dažďa, behajúce po skle. Niekedy je to tak lepšie. Len v tichosti sedieť vedľa seba a premýšľať. Máte dosť priestoru na vlastné myšlienky, ale zároveň sa necítite tak depresívne osamelo.

Kým sa dostala z letiska domov, slabý dážď sa premenil na hustý lejak. Najradšej by sa zabalila do deky, sadla si s nejakou dobrou knihou a šálkou čaju na balkón, počúvala bubnovanie dažďa a nechala sa unášať v nostalgii. Práve na takéto upršané dni má z detstva najsilnejšie spomienky.

Bývala s rodinou v malom ale veľmi peknom vidieckom dome pri lese asi dve hodiny cesty odtiaľto. Vždy keď vonku zúrila búrka zobral otec ju i jej sestru na terasu. Tam si všetci traja sadli v dekách na lavičku s horúcim kakaom, pozorovali dážď a otec im rozprával príbehy. O princeznách, o zvieratách, o drakoch. Hovorieval vždy tie najlepšie rozprávky, Anna si bola istá, že raz napíše úspešnú knihu a stane sa slávnym spisovateľom. Nič z toho však nestihol, krátko pred jej pätnástymi narodeninami pri havárii zahynul. Jej mamu to veľmi zasiahlo, uzavrela sa a z dovtedy energetickej a veselej ženy sa stala bezduchá starena a trvalo vyše desať rokov, kým sa dala ako tak dokopy.

Posledných dvadsať rokov sa toho veľa zmenilo. Napríklad kakao vystriedal čaj či káva. A hoci jej dnešný deň prišiel absolútne ideálny nato, aby ho s Elvisom na kolenách premrhala premýšľaním a poplakaním si s horúcim čajom pri daždi, ešte sa ani nestihla vyzuť a pípla jej SMSka od Erica, v ktorej jej oznámil, nech sa zbalí a o pol hodinu po ňu príde odvoz. Navyše, Elvis bol ešte stále nezvestný. Ledva sa rýchlo osprchovala, už musela s nevoľou znova bežať preč.

Na aj inak dosť živej policajnej stanici veľkomesta panovala úplne iná atmosféra, než keď tu bola Anna naposledy. Tamojší policajti síce boli zvyknutí na riešenie všelijakých vražd a vážnych zločinov, ale neznámy sériový vrah sa tu tiež nevidí každý deň. Vo vzduchu panovalo napätie, nervozita a adrenalín.

Ako kráčala naprieč hlavnou halou do Shepherdovej kancelárie, všimla si Roberta ako neforemne postával v rohu miestnosti. Mohlo jej byť jasné, že sa neukráti o možnosť byť v centre niečoho tak zaujímavého. Nekomfortne sa na ňu usmial. Keby sa tak neponáhľala, tak by sa na tom pohľade z chuti zasmiala. V spleti organizovaných agentov a policajtov vyčnieval ako ryba na púšti.

Ericova kancelária bola na nepoznanie. Stôl bol odsunutý ku kraju, pri centrálnej stene bolo niekoľko stoličiek a oproti nim veľká magnetická tabuľa celá popísaná Shepherdovým škrabopisom a polepená fotkami. Rolety boli stiahnuté úplne dole tak, že nebola nijaká šanca aby dovnútra prenikol čo i len jeden slnečný lúč. Zato okrem stropovej lampy tu boli ďalšie dve na zemi a ako silné reflektory na futbalovom zápase osvetľovali tabuľu. Okrem Erica tu bol i jeden Legrandov kolega, ktorého si Anna pamätala z večierku, jedna jeho kolegyňa z oddelenia vražd Swansová, nejakí ďalší dvaja muži, ktorých Anna nepoznala a pár sekúnd po jej príchode sa k ním pridali posledný spoločník, jej nadriadený Robert, ktorý potichu a čo najviac nenápadne vkĺzol do miestnosti a ihneď zaujal bezpečnú pozíciu v kresle v rohu izby.

„Ó Marková, konečne!“ zvolal natešene Shepherd a rozbehol sa k nej. „Dáte si kávu?“

„Nie ďakujem, stihla som doma.“

„Ale no tak, my tu máme skvelú kávu, nie takú blatovú brečku, akú som pil na stanici u Vás..“ dodal a žmurkol.

„Prečo na tom tak trváte? Dali ste do nej nejaký jed?“ spýtala sa s úškrnom.

„No haha, ja by som...“

„Ehm ehm.“ zakašľal Francúz z večierku, pozrel sa na hodiny a Anna s Ericom si uvedomili, že všetci ostatní sa na nich v tichosti pozerajú a čakajú kým stíchnu. „Už by sme aj mohli začať.“

Nasledovné hodiny strávili títo ako ich Eric pomenoval siedmi stotoční zavretí v tejto malej izbe. Hľadali informácie, premýšľali, písali, škrtili, uvažovali, hádali sa, diskutovali, skrátka sa snažili nájsť nejaký špagátik, ktorý by pospájal obeť a zároveň by odhalili identitu zvyšných ľudí z fotografie.

Bolo niečo po jedenástej, zo siedmich stotočných už bola len fantastická štvorka, ktorej členovia z posledných síl ťukali do počítača, listovali v záznamoch a vychladnuté zvyšky pizze zapíjali ešte studenšou instantnou kávou.

„Ja to na dnes balím.“ zvolala rezignovane Swansová a obliekla si kabát. „Vidíme sa ráno.“

„I ja už pôjdem, som unavený a toto nemá zmysel. Maj sa Eric, dovidenia detektívka Marková.“ rozlúčil sa Legrandov kolega a opustil ich.

„Tak sa zdá, že od Vás zasa všetci utiekli.“ skonštatoval Shepherd.

„Odo mňa? Prečo?“

„Lebo sa Vás boja.“

„No určite..“ zakrútila hlavou. „A čo vy?“

„Ja? Ja sa Vás tiež strašne bojím. Ale nemôžem Vás predsa nechať bez dozoru v mojej kancelárii.“

„Vy ste ale trtko!“ zasmiala sa. „No do kedy tu plánujeme byť? Nevyzerá, že by sme na niečo prišli a to tu sme zavretí od šiestej..“

„Niečo nájsť musíme. Proste musíme.“ zakrútil hlavou. „Treba objaviť spojenie medzi Stanfordovou a Levensom, keďže to sú jediné osoby, ktorých identity poznáme. Prejdime si ich od začiatku.“

„Dobre, hmm. Zhodujú sa v roku narodenia, Stanfordová je ôsmy december a Levens dvanásť jún. Rovnaké mesto, ale iná mestská časť, iná pôrodnica..“

„Kedy sa Stanfordová odsťahovala?“

„Krátko po jej dvadsiatych narodeninách sa presťahovala celá jej rodina.“

„Vieme, že to, čo ich spája sa udialo počas toho ako obaja bývali tu. To je dvadsať rokov. Na fotografii môžu mať tie decká tipujem osemnásť devätnásť... kto overoval vzdelanie?“

„Moment..“ povedala Anna a natiahla ruku po kôpku papierov vedľa nej. „Robert.“ nazrela dnu. „Ale usúdil, že je to slepá ulička, lebo od materskej až po vysokú školu nenašiel nijakú zhodu... Počkajte,“ dodala ostrým napätým hlasom, ktorým kolegu v sekunde zobudila z polospánku. Dychtivo lietala očami po papieri, ktorý držala v ruke. „Shepherd, prosím, že sa mi to sníva.“

„Čo ste našli, Marková? Hovorte!“ priskočil k nej.

„Ten starý hlupák to pozeral pod priezviskom Stanfordová. Lenže pochybujem, že mala na strednej manželovo meno!“

„Do frasa!“ zanadával a bleskovo prebehol k počítaču, chvíľu tam niečo ťukal až prestal a zostal zamrzene hľadieť na obrazovku. „Máte pravdu, Marková. Je to tam. Cherstone High, to je asi štyri bloky odtiaľto. Tomas Edgar Levens, Linda Sparksová, rovnaký ročník. Ved' tí dvaja boli celé štyri roky spolužiaci! A stavím krk nato, že aj zvyšné decká na fotke.“

„Hneď ráno tam skočíme!“ oznámila.

„Určite, cestou je jedna parádna take away kaviareň. Ale teraz by sme sa už mohli ísť konečne vyspať.“

Anna namiesto súhlasu len zívla. „Tak teda ráno?“ spýtala sa keď si obliekala bundu.

„Aké ráno? Kam si myslíte, že teraz idete?“

„No asi nájsť nejaký hotel.“ odvetila, akoby to bola tá najjasnejšia vec na svete a hlúpejšiu otázku sa spýtať nemohol.

„Bláznite? Je skoro polnoc. Vážne si myslíte, že teraz niečo nájdete? A vážne si myslíte, že som až taký chrapúň a nechám Vás samú v noci blúdiť mestom, ktoré nepoznáte?“

„A čo mám podľa Vás prespať tu?“

„Prespíte u mňa.“ oznámil jej pokojne.

„Tak to určite nie, je to absolútne nevhodné a nemôžem Vás takto obťažovať.“

„Ale prosím Vás, Marková... poďte, ide sa. A nediskutujem. Máte na výber ísť po vlastných, alebo,“ prikročil k nej, „si Vás tam odnesiem.“ zvolal a kým stihla niečo urobiť ju chytil na ruky a zdvihol do vzduchu.

„Preboha, okamžite ma dajte dole!“ skríkla a popritom mu búchala rukami po ramenách.

„Ale musíte mi sľúbiť, že už nebudete trepať hlúposti.“

Marková si vzdychla. „Dobre, prespím u Vás.“

„No ako pekne sme sa dohodli.“ potešil sa Eric a položil detektívku naspäť na zem.

Kapitola 20

„Dobré ránko, slnko môjho života.“ ozval sa veselý Shepherdov spev, ktorým zobudil detektívku.

„Shepherd? Čo tu robíte? Chod'te preč!“ povedala podráždene a zahrabala sa do periny čo najviac sa dalo.

„Je čas vstávať, čaká na Vás ďalší krásny deň a bude o to krajší, že ho môžete opäť prežiť v mojej prítomnosti.“ usmial sa, trhnutím odostrel záves na okne a do spálne vpustil ostré ranné slnko.

„Dobrá chuť.“ povedal, keď jej na nočný stolík položil tácku s bohatými anglickými raňajkami a čajom.

„Vy ste mi spravili raňajky?“

„No vidíte, aký som skvelý. Atraktívny, ale stále praktický do života. Mimochodom, veľmi Vám to pristane.“ dodal s úškrnom keď uvidel svoju kolegyňu s rozhádzanými vlasmi a zlepenými očami žmúriť do svetla.

Anna si strčila hlavu pod vankúš, čo vyvolalo u Shepherdov smiech. „No nechám Vás. Idem do sprchy, keby ste mali ešte na niečo chuť tak sa pokojne pohrabte v kuchyni.“

Anna sa napila z čaju, počkala, kým začula tečúcu vodu a hneď nato vstala, aby využila Shepherdovu neprítomnosť na krátku prehliadku jeho obydli, keďže večer bola taká mŕtva, že si ani nepamätá, ako sa dostala do postele.

Minula kúpeľňu, prešla dlhou chodbou až do obývačky. Veľké drevené ale veľmi zachovalé okná jej prezradili, že ide o starý mestský byt, ktorý Shepherd veľmi vkusne prerobil. Orechové parkety a šedé betónové dlaždice v kombinácii s bielymi stenami, jemným nábytkom a farebnými doplnkami pôsobili dosť elegantne, moderne a minimalisticky. No na rozdiel od Levensovho bytu, ktorý bol zariadený v podobnom štýle, tento tu nevyzeral vôbec tak chladne a neosobne a Anna sa tu cítila dosť príjemne. Už sa chcela vrátiť, keď jej oči zabľúdili na posledné dvere bytu. Museli viesť do hlavnej spálne, keďže miestnosť, kde spala ona nazýval Eric host'ovskou.

A nemýlila sa. Skutočne išlo o spálňu, zariadenú v podobnom duchu ako zvyšok bytu. Veľká posteľ z dreveného masívu s vysokým látkovým čelom bola rozhodne dominantným prvkom interiéru, oproti dverám v rohu stálo sýto červené kreslo, na druhej strane široká komoda a nad ňou polička, na ktorej mal Shepherd zopár kníh a nejakú fotografiu v rámy. Vedela, že sa to nepatrí, ved' v tejto izbe vôbec nemá čo hľadať. Ale zvedavosť bola silnejšia.

Bola to fotografia ženy. Mladej, možno dvadsaťpäť ročnej. Bola drobná, bledá, ale skutočne krásna a vyzerala šťastne. Dlhé kučeravé vlasy jej voľne padali na ramená, chrbtom sa opierala o strom, do tváre jej svietilo slnko a osvetľovalo jej pehavý nos a ona sa smiala.

Anne začala hneď uvažovať, kto to môže byť a prečo ju má Shepherd v spálni. Musí ísť o niekoho jemu skutočne blízkeho, keďže v celom jeho byte nijakú ďalšiu fotografiu nenašla. Možno matka, napadlo jej. Lenže fotka bola dosť ostrá a vyzerala byť stará maximálne pár rokov. Pokiaľ Anna vedela, tak nemal ani nijakých súrodencov.

„Marková?“ ozval sa prekvapený hlas spoza jej chrbta a vytrhol ju z prúdu úvah. Tak ju to fascinovalo, že si ani nevšimla, že voda pred niekoľkými minútami stíchla.

„Shepherd? Ja, prepáčte, nie je to tak, ako to vyzerá... teda vlastne je, ale..“ začala prekvapene habkať.

„Bežte sa obliecť, o chvíľu musíme ísť. Pán Winston, riaditeľ školy, nás bude o ôsmej čakať.“ povedal pokojne, jemne jej zobral z rúk fotografiu, na moment sa na ňu zadíval a potom ju akoby nič položil naspäť na miesto.

Anna len bez slova zahanbene opustila izbu ako pes, ktorému majiteľ vynadá. Vedela ale, že tá fotografia jej bude v hlave vŕtať ešte pekne dlho.

Kapitola 21

„Detektív Shepherd, detektívka Marková, teší ma, že vás spoznávam, ale bol by som radšej, keby to bolo za iných okolností.“ privítal ich veľký, fúzatý muž v stredných rokoch a odviezol ich do riaditeľne. Anna mala pocit, akoby sa vrátila v čase, keď kráčali prázdnyimi chodbami a míňali rady modrých skriniek a učební.

„Áno, oboch si ich pamätám. Akoby to bolo včera a pritom to už je vyše desať rokov, čo som ich učil matematiku. Lindu som veľmi nepoznal, bolo to vždy tiché a trocha utiahnuté, ale veľmi slušné a pracovité dievča.

Tomas bol trocha drzáň, ale veľmi mu to páľilo. Jeden z najlepších matikárov, akých som kedy učil, kl'udne to mohol dotiahnuť i na Harward. Ale on si išiel svojou cestou a podarilo sa mu uspieť. Veľmi ambiciózný chlapec. Pred dvoma rokmi nás tu bol pozrieť. Ja,..., nemôžem uveriť, že už tu nie sú. Viete, veľa učiteľ'ov berie svoju prácu za akési pastierstvo a žiakov ako ovce. Jedni prídu, chvíľu tu sú, potom odídu a príde zasa nové stádo. A takto stále dokola. Ale ja nie.

Učiteľ'om som už tridsaťdva rokov, z toho sedem rokov riaditeľ'om. Za tú dobu sa v týchto laviciach vystriedali tisíce detí. Prišli sem ako vystrašení prváci a po pár rokoch odišli ako čiastočne vyformovaní mladí ľudia a rozprchlili sa do sveta plniť si svoje sny. Ale ja som ich nikdy nebral ako nejaké stádo oviec. Pri toľkých deckách nie je šanca poznať a venovať sa každému toľko, ako by som si prial. Ale snažím sa. Pozerám sa na nich ako na samostatné osobnosti. Každý sa na svet pozerá inak a chápe veci inak. Každý jeden je originálny, výnimočný. A práve my, učitelia máme tu možnosť sprevádzať ich počas možno najdôležitejšieho obdobia ich životov. Keď sa ich názory a identity ešte len vytvárajú.“ dostal zo seba, keď sa posadili. „Prisahám, že si pamätám každého jedného študenta, ktorý kedy kráčal týmito chodbami. A neviete si predstaviť, ako moc ma celé

toto mrzí a zožiera. Boli to ešte mladí ľudia s budúcnosťou pred sebou. A nie je nič horšie, než smrť mladého človeka.“

„Pán Winston,“ povedal po chvíli mlčania Shepherd a vytiahol z tašky fotografiu. „mohli by ste sa, prosím ešte pozrieť na toto? Myslíme si, že by mohlo ísť o ďalších Vašich bývalých žiakov a je to veľmi dôležité.“ dodal hlbokým tónom a položil fotku na stôl.

Riaditeľ, ktorému sa leskli oči od slz, ktoré sa úporne snažil potlačiť sa zamyslene poškrabal za uchom a naklonil sa nad obrázok. „Áno, áno... poznám tie tváre. Ten nízky vedľa Lindy, to je Oscar Cadigen. Vyštudoval genetiku v Dubline, kde sa oženil a teraz pracuje ako výskumník na miestnej univerzite. A tí dvaja blond'aví vedľa Toma, to je Emilia a Cedric Daviesovci.“ povedal a sklopil oči. „Veľmi nešťastný príbeh.“ dodal.

„Čo tým myslíte?“

„Boli to dvojčatá. Keď mali osem im umrela matka na rakovinu. Odvtedy ich vychovával otec, ale bol to obrovský pijan, rodina sa topila v dlhoch a nie je vylúčené, že sa tam vyskytlo i domáce násilie, ale nikdy mu nič nedokázali.“

Týždeň pred koncoročnými skúškami v poslednom ročníku ho našli doma mŕtveho. Otrava alkoholom. Emilia to psychicky nezvládla a pár týždňov potom si zobrala život. Cedric zmizol. Utielol niekam preč, pravdepodobne mimo Spojeného kráľovstva a odvtedy sme o ňom nepočuli. Nikto ani len netuší, čo s ním dnes je.“

„Je mi to moc ľúto, ale mýlite sa.“ odvetila tichým hlasom detektívka. „Toho chlapca z fotografie, Cedrica Daviesa, našli pred niekoľkými dňami zavraždeného v Paríži. Keďže posledné roky žil na ulici, až doteraz sme nevedeli zistiť jeho identitu.“

„Preboha!“ skríkol riaditeľ Winston, začal sa klepať a musel si sadnúť, aby sa nezrútil na zem. „Neviete čo sa stalo a kto to bol?“

„Vyzerá to tak, že niekto zabíja deti na tejto fotografii.“ povedal bezmocne Eric. „Zatiaľ netušíme kto a ani prečo.“

„To je skutočne prekliaty ročník. A pritom to bola taká skvelá trieda. Najprv Riley Caulfield, potom tá samovražda Daviesovej a teraz toto.“ vzdychol si.

Eric sa pozorne vystrel a zaujato sa pozrel na Winstona. „Koho ste to prosím spomínali? Nejaký Riley?“

„Áno, Riley Caulfield. Stalo sa to už dávno, ale stále je to dosť desivé a mrzuté. Nerád sa k tomu vraciam. Bola to veľká rana pre všetkých a dosť utrpelo i meno školy.“

„Viem, že už i tak Vás veľmi otravujeme, ale nemohli by ste nám prosím o tom povedať viac?“ spýtala sa Anna zvedavo.

„No dobre teda. Pokúsim sa, ale nemyslím si, že to pre vás a váš prípad môže byť nejako významné. Riley nastúpil na našu školu v štrnástich ako väčšina študentov. Rozdiel ale bol, že preskočil prvý ročník, teda nastúpil rovno do druhého. I napriek tomu, že bol medzi o rok staršími študentami, prospechovo medzi nimi vynikal. Bol nevídane inteligentný a na pätnásť ročné dieťa mentálne neobvykle vyspelý.

Povedali by ste, že to musel byť taký ten kockatý okuliarnatý týpek s veľkým mozgom, ktorý absolútne nezapadal medzi rovesníkom. Opak bol ale pravdou. Riley si veľmi rýchlo získal popularitu u ostatných detí. A niet sa čomu čudovať, i sami učitelia ho milovali. Bol zábavný a milý, no zároveň vnímavý a zodpovedný. Akoby z neho vyžarovalo akési čaro. Všetci sme ho mali veľmi radi a očakávali od neho veľké veci. Nebudem sa tajiť tým, že i ja som si ho za tie roky až príliš obľúbil. O to viac všetkých šokovalo to, čo sa stalo v štvrtom ročníku.“

„Čo sa stalo, pán Winston?“ spýtala sa Anna a hypnotizovane sa naňho zadívala. Riaditeľ sa zhlboka nadýchol a pokračoval.

„Bol jún, tesne po maturite, pár dní pred slávnostným ukončením školského roka. Piatok večer. Väčšina štvrtákov v centre v jednom podniku oslavovala koniec strednej. Medzi nimi i Riley. Mal vtedy len čerstvo sedemnášť rokov, zatiaľ čo jeho spolužiaci boli už plnoletí. A viete ako to chodí na takých akciách. Decká toho nemálo popili a on nebol výnimkou. Nad tým by sa ešte dali privrieť oči. Lenže on neostal len pritom. Vyhliadol si na ulici nejaké náhodné auto, vlámal sa doňho a potom spravil tú najväčšiu hlúposť, akú mohol. Vybral sa na ňom preč a samozrejme, že ešte v tom veku nemal vodičák.“

„Pane bože.“ vzdychol Shepherd.

„To nie je to najhoršie. Ono keby sa dostal domov a nič by sa nestalo, tak by to nebolo až také zlé a pravdepodobne by sme o tom nikdy nevedeli. Lenže bola noc, tma, Riley v živote nešoféroval a bol opitý. Za mostom pri Bluemental road nevytočil jednu zákrutu. Po chodníku kráčal mladý manželský pár s ročným dieťaťom. Nemali šancu, všetci boli na mieste mŕtvi. Keď Rileyho vyslobodili z auta mal takmer štyri promile. Sudca ho poslal sedieť na dvanásť rokov, ale pustili ho koncom tohto leta s tým, že musel ďalšieho pol roka vykonávať verejnoprospešné práce.“

„Pred pár mesiacmi ho pustili? A to nám hovoríte až teraz?“ spýtal sa Shepherd podráždene, bleskovo vstal zo stoličky a chytil do ruky mobil.

„Hlavne pokoj, on to byť nemohol.“ povedal pokojne Winston.

„Lebo je v podmienke, hej?“ odvetil posmešne detektív a začal vytáčať nejaké číslo.

„Nie.“ povedal riaditeľ. „Nebol na slobode ani dva týždne a vyhorel mu dom a on spolu s ním. Je mŕtvy.“

„Aha, tak to už je celkom dobré alibi.“ prikývol Eric, vypol mobil a opäť sa posadil.

„Každopádne,“ vkročila do debaty Marková, „fakt, že stále máme jedného človeka, ktorý je pravdepodobne práve v ohrození života sa nezmenil.“

„Máte pravdu, Marková. Hneď zavolám kolegom v Dubline, aby ho vyhľadali.“ uznal Eric, vstal, podal Winstonovi ruku a vzápätí vyšiel von na chodbu, aby to vybavil.

„Moc krát Vám ďakujeme. Ani neviete ako veľmi ste nám pomohli.“ povedala Anna, keď si obliekala kabát.

„Nemáte začo, dúfam, že sa to čoskoro všetko vyrieši. Odkedy som sa pred pár týždňami dozvedel o Linde, tak nemôžem v noci spávať. Je to strašné.“

„Sľubujem Vám, že urobíme všetko, čo bude v našich silách.“ smutne sa pousmiala a nasledovala svojho kolegu na chodbu.

Kapitola 22

O štvrt' hodiny neskôr už spolu kráčali mestom smerom k nočnému klubu Saturday Night. Bol veľmi chladný deň, Anna mala kabát zapnutý až po krk a okolo neho ešte obmotaný hrubý šál, v rukách pevne zvierala papierový pohár s horúcim čajom, z ktorého sa parilo akoby to bol parný rušeň, no i tak sa triasla od zimy.

„Po dvanástich rokoch väzenia pustia na slobodu trojnásobného vraha a chvíľu nato začne niekto postupne zabíjať ľudí, ktorí boli jeho priatelia v čase, keď sa zločin stal. To nemôže byť náhoda.“

„Aj mne sa to zdá až príliš nepravdepodobné, nesmieme ani zabudnúť na to dievča, ktoré sa samo zabilo. Ak si dobre pamätám, tak to bolo len chvíľu po Caulfieldovom súde.“

„Plukovník Harlich sa k nám čoskoro pridá a donesie i všetky záznamy, ktoré by nám mohli akokoľvek pomôcť. Mimochodom, malá pikoška. Práve Harlich je ten policajt, ktorý vyšetroval Caulfieldov prípad i pred jedenástimi rokmi.“

„Nemyslíte si, že tým strácame čas? Teória by to bola dobrá, ba priam perfektná, ale taký malý detail nám to celé kazí... že ten muž zomrel ešte pred prvou vraždou.“

„Ja viem, Marková, pokoj.“ povedal Shepherd. „Aj tak teraz nemáme moc čo robiť, kolegovia v Írsku už hľadajú Cadigena. My teraz musíme premýšľať, sústrediť sa a držať sa toho čo máme. Už vieme, čo tých ľudí spája, stredná škola. A nehovorte mi, že i vy sa netúžite lepšie pozrieť na toho Rileyho Caulfielda.“ žmurkol.

Saturday Night bol presne taký podnik, aký si človek predstaví pri slovnom spojení študentská opíjačka po maturitách. Tmavá špinavá budova, lepkavé drevené stoly, ostré neónové lampy a široký bar, všetko ladené vo westernovskom duchu.

„Ou jó baby, skočíme si?“ spýtal sa nadšene Shepherd, keď ako pravý Winetou na divokom západe rozrazil vchodové dvere a vtrhol dnu.

„Otvárame až o dve hodiny.“ ozval sa nemilý zachrípnutý hlas z druhej strany miestnosti. Starý jednooký chlap s vráskavou tvárou a dlhými masnými vlasmi sa skláňal nad barovým pultom a utieral ho nejakým špinavým kusom handry. V koženej veste a so slameným cowboyským klobúkom vyzeral dosť komicky.

„Pokoj, žrebec.“ schladil ho výsmešne Eric a ukázal mu odznak. „Len sa tu na chvíľu popozerať.“ žmurkol. Potom sa natešene otočil na Markovú. „Práve kvôli tomuto som vždy chcel byť polišom. Ten zmrazený výraz keď im dôjde, kto ste, vážne stojí zato.“

„Shepherd, radšej sa sústreďte na prácu.“ odbila ho kolegyňa a tak sa konečne poriadne rozhladol v ôkol seba.

„Ty brd'ó, cítim sa, akoby som sa vrátil v čase o desať- pätnásť rokov späť.“

„Podajte mi tú fotku!“ povedala Marková náhle. „Pozrite sem!“ zvolala, priskočila k najbližšej stene a priložila k tej fotografii. „Tapeta je už síce trocha vyblednutá, ale bolo by zvláštne, keby za tie roky nebola.“

„Zelené kaktusy na žltom pozadí, zelené kaktusy na žltom pozadí. Marková, vy ste génius.“ skríkol Shepherd.

„To znamená, že fotografia bola fotená priamo tu! Je úplne možné, že to bolo v ten večer, keď tu štvrtáci oslavovali maturity a Riley Caulfield zabil tú úbohú rodinku.“

„Marková, vtedy sa muselo stať niečo dôležité, niečo, čo je dôvodom, prečo dnes niekto tieto decká po jednom vyvraždí.“ povedal Shepherd a ukázal na fotografiu.

„Stalo sa niečo, o čom len týchto päť ľudí. Ak vrahom nie je Cadigan, čo máme overené, že tak byť nemôže, tak potom vážne neviem, kto.“

„Možno, že šesť.“

„Šesť?“ spýtal sa detektív nechápavo.

„Na fotografii je síce detí päť, ale nezabúdajme, že niekto ju musel odfoťiť.“

„Hm, to je celkom dobrý postreh, Marková.“

„Ak by to bolo tak, potom sa nám ale vytvára otázka, prečo ten niekto čakal jedenásť rokov. Akoby existovalo niečo, čo mu celé tie roky v tých vraždách bránilo.“

„Například mreže?“ spýtal sa Shepherd.

„Myslela som, že túto kapitolu sme už uzavreli. Caulfield je mŕtvy.“

„Možno nie on priamo. Možno sa ale stalo niečo úplne inak, než sme presvedčení, že sa stalo. Ísť v sedemnástich na jedenásť rokov do chládku zmarí človeku totálne celý život. Caulfield možno je mŕtvy, ale mal rodinu a priateľov. A ak existuje čo i len malý detail, ktorý mohol pred rokmi veci posunúť úplne iným smerom a Riley by dnes žil normálnym životom, tak také niečo by bola celkom dobrá zámienka na pomstu. Ved' sa pozrite ešte raz i na tú samovraždu. Predstavte si, že máte otca pijana, ktorý sa o Vás nestará a jedného dňa sa upije k smrti. Zdá sa Vám to byť pre mladého zdravého človeka dostatočný dôvod na ukončenie života? Podľa mňa v tom muselo byť niečo viac.

Možno....hmmm...výčitky svedomia?“

„Alebo ide celú dobu o dva zločiny, ktoré spolu ale absolútne nesúvisia. Ba práve naopak. Niekto chce, aby sme si mysleli, že sú prepojené. A tým odľáka pozornosť od seba.“

„Zasa tie americké kriminálky, Marková?“ spýtal sa Shepherd a vyplazil jazyk.

„Nežartujem, počúvajte. Obaja sa zhodneme na tom, že v ten večer urobili títo piati ľudia na fotke niečo zlé. Niečo tak veľmi zlé, až sa niekto, kto pozná pravdu rozhodol, že si nezaslúžia žiť. Čakať vyše desať rokov na vykonanie „spravodlivosti“ musí byť veľmi ťažké, ale v tomto prípade aj celkom rozumné. Štvornásobná vražda, pár mesiacov po prepustení trojnásobného vraha, ktorý bol pred jedenástimi rokmi ich priateľ, pri takom príbehu ukáže väčšina ľudí prstom práve naňho.“

„Marková, myslím, že sa v tom až príliš motáme. Zabúdate na fakt, že vrah robil všetko preto, aby sme ani nikdy neobjavili nijakú súvislosť medzi jednotlivými vraždami.“

„Ale každý inteligentný tvor si spraví aj nejaké záložné plány.“

„Záložný plán je jedna vec. Ale spájanie najkomplikovanejších a najdrobnejších vlákieňok do jednej pavučiny je jedna nereálna a nepravdepodobná šialenosť. Nehrajte sa na Agathu Christie.“

„Prepáčte, že ruším.“ ozvalo sa im spoza chrbta. „Som policajný detektív Harry Harlich. Mal som sa tu o jednej stretnúť s pánom Shepherdom, čo budete, predpokladám vy.“

„Ďakujeme, že ste prišli, ale myslím, že tu budeme len všetci traja míňať čas.“ odvetila chladne detektívka.

„Marková, prosím. Aj tak nemáme nič lepšie. A ja mám taký.. pocit, že na tej mojej teórii niečo bude.“

„Ten pocit, ktorý ste mali, keď ste si boli od začiatku istý, že vrahom Stanfordovej je jej manžel?“

Eric sa najskôr dotknuto zamračil a potom na ňu hodil psie oči, proti ktorým bola bezmocná, tak len porazene prikývla.

Kapitola 23

„Takže Riley Caulfield.“ začal policajt, keď si všetci traja spolu sadli k jednému zo stolov. „Bol začiatok leta, krátko pred polnocou, keď sme dostali hlásenie od jednej ženy, ktorá bola venčiť psa, že vrah na kraji mesta je havarované auto, niekoľko ľudí, ale nikto sa nehýbe. Sprvu nás to moc nenadchlo, v takomto veľkom meste sa nehody stávajú každú chvíľu.“

Keď sme ale s kolegom dorazili i so sanitkou na miesto, bolo jasné, že na ten pohľad tak skoro ani jeden z nás nezabudne. Žena ležala nehybne asi dva metre od auta, pokrivená tak, ako by živý človek nikdy byť nemohol. Až pri pitve sa zistilo, že bola v treťom mesiaci tehotenstva. Caulfield teda teoreticky spáchal vraždu štvornásobnú...

Kúsok vedľa nej bol jej manžel. Chýbala mu noha a už na prvý pohľad mal absolútne rozmliaždený hrudník. Obaja údajne zomreli v momente, ako ich auto zasiahlo. Už pohľad na nich dvoch bol veľmi náročný. Bohužiaľ, to najhoršie nás ešte len čakalo.

Celkom ďaleko od auta na tráve sme našli ich syna. Jeho drobné a ľahké telíčko pri náraze odletelo do diaľky takmer šiestich metrov. Ročný chlapec ležal pokojne na chrbte a s nemými otvorenými očkami hľadel na nočnú oblohu. Akoby bolo všetko v poriadku a on sa len pozeral na hviezdy. Sprvu na ňom nebolo vidieť ani škrabanec a skutočne vyzeral ako taká malá porcelánová bábika. Až keď sme prišli bližšie, všimli sme si, aký je neprirodzene bledý a bezduchý a že jeho nemé očka sú ako zo skla. Tmavá

poduška, ktorá mu ako svätožiara obkolesovala hlavu sa zmenila na čiernu krv, ktorá mu vytekala z prasknutej zadnej strany lebky a ako voda vsakovala do trávy.“

„Pane Bože.“ zhĺkla Marková, striasla sa až sa ľavou dľaňou, ktorú mala dovtedy voľne položenú na lavici tesne vedľa Sheperda letmo dotkla tej jeho. Čakala, že sa odtiahne, ale na jej prekvapenie jej dľaň pod stolom potichu chytil, na pár sekúnd držal v pevnom zovretí, pričom sa na ňu ale ani na okamih nepozrel a potom ju znova pustil, akoby sa nič nestalo.

„Zomrel na vykrvácanie. Súdny lekár odhadol, že približne päť minút po náraze. Celých päť minút tam to malé nevinné stvorenie ležalo kúsok od svojich mŕtvych rodičov a v bolesti nič netušiac umieralo. Keby ich bol niekto našiel skôr, keby bol Caulfield pri zmysloch a zavolať pomoc, možno by chlapec dnes žil.“

„Možno by potom dnes žili obaja.“ skonštatoval Eric.

Harlich len nadvihol jedno obočie a pokračoval: „Keď sme ho uvideli nehybne zakliesneného za volantom, mysleli sme, že je tiež mŕtv, i keď ten modrý trojkový bavorák, čo ukradol z pred klubu nebol zas tak veľmi zničený.“ povedal, akoby ho poškriabané auto mrzelo z toho všetkého najviac. „Až keď sme ho odtiaľ dostali, zistili sme, že nie je mŕtv a ani tak zranený, ale je tak veľmi ožratý. Bol totálne mimo. Takmer štyri promile.“

Zobudil sa až na druhé ráno v nemocnici. Z onej noci si pamätal len veľmi málo, trepal hlúposti a samozrejme, bolo mu to celé veľmi ľúto. Ale ten zbabelec sa k tomu nikdy nepriznal. Ani nemusel. Alkohol u nepľnoletého, krádež auta, jazda pod vplyvom alkoholu a bez vodičského oprávnenia, ktoré ani nedorážal, následkom čoho zabil troch ľudí. Nebolo veľmi o čom. Pôvodných pätnásť mu skrátili na dvanásť kvôli nízkemu veku.“

„Ale nesedel dvanásť rokov.“ podotkla Anna.

„To nie. Pustili ho viac než rok skôr za dobré správanie. Prvého septembra tohto roku. S tým, že bol celý ďalší rok v podmienke a musel vykonávať verejnoprospešné práce. Štyri doobedia a dve poobedia v týždni pracoval v nemocnici u svätého Vincenta, robil tam všelijaké tie pomocné práce ako upratovanie a tak. Prenajal si maličký dom takmer na samote pol hodiny cesty odtiaľto smerom na Glasgow.“

A ani nie dva týždne neskôr sa to stalo. Dospeli sme k záveru, že si išiel ľahnúť a nechal zapálený krb. Bol to starý drevený dom, stačila iskra a vzbĺkol ako kopa slamy.

Dom zhorel takmer na uhol a rovnako aj Riley. Našli sme len ohorené zvyšky jeho kostí. Ledva sa z nich dalo zistiť, že sa jedná o pozostatky človeka.“

„Čiže teoreticky sa nikdy nenašlo jeho telo.“ povedal detektív.

„Ved' vravím, že sa našli nejaké kosti.“

„Vravíte, že sa našli zhorené kúsky ľudských kostí. Nie je nijako možné, že by sa jednalo o niekoho iného?“

„No, možné to je.“ zasmial sa Harlich pobavene. „Ale hádam si nemyslíte, že..“

„Samozrejme, že nemyslíme. Veľmi Vám ďakujeme pán Harlich, my už musíme ísť.“ ukončila rozhovor Anna, synchronizovane s Ericom vstali a pobrali sa preč.

Kapitola 24

„Takže keď ja sa podľa Vás hrám na Agathu Chriesti, kto ste podľa Vás vy? Jules Verne? Rowlingová?“ začala debatu Marková, keď o pol druhej sedeli pri malom okrúhlom stole v rohu nejakého bistra a čakali, kým im čašník donesie pizzu.

„Ved' sa nato pozrite, Marková! Všetko absolútne sedí. Medzi tými deckami sa stalo niečo zlé. Niečo, o čom vedia len oni. Výsledkom je, že Riley Caulfield strávi mladosť vo väzení, zatiaľ čo si ostatní vyštudujú vysoké školy, vybudujú kariéry, založia rodiny. Má totálne posraný život, tak keď ho pustia, pomstí sa.“

„Caulfield je mŕtvy, už to pochopte!“

„A čo keď nie? Nejaké kúsky kostí nie sú dôkaz.“

„Hádam si nemyslíte, že zabil poštára, jeho telo si uložil do postele, podpálil dom a sám sa utiekol skryť niekam do lesov?“ vysmiala ho.

„Robíte si srandu, ale možno ste k pravde bližšie, než si myslíte.“

„Sheperd, telo nie je jogurt. Nekúpite ho len tak v potravinách.“

„To nie, ale Caulfield mal každodenný prístup k miestu, kde ich je nespočetne veľa. Vedel zistiť, ktoré nikomu chýbať nebude a potom to už len stačilo všetko dobre naplánovať. A to pre mozog ako má on nebol žiaden problém.“

„Sci-fi.“ skonštatovala Anna. „Ste šibnutý blázon.“

„Ja?“ spýtal sa piskľavým hlasom vysoký šľachovitý chalan s pubertálnou tvárou v zástere, ktorý im práve položil na stôl dva taniere s pizzou.

„Ale nie vy. Myslím, že to bolo mierené na mňa.“ vysvetlil detektív.

Chlapec skrivil ústa do úškrnu. „Trošku pod papučou?“

„To by stačilo, jedlo si nám doniesol, tak odtiaľto odpáľ, mladý.“ vyštekol podráždene Eric a chalan sa pratal kade ľahšie. Detektívka sa len zasmiala.

„Tu sú záznamy, ktoré mi dal Harlich.“ zmenil Shepherd tému a položil na stôl kôpku papierov. „Toto je k tej havárii, tu sú veci o jednotlivých deckách z fotografie.“

„Aj tak to spolu nesúvisí.“ uzemnila ho Anna a letmo prelistovala jedným z mnohých zväzkov až sa jej prst náhodou zastavil na strane s fotografiou násť-ročného chalana s dlhšími vlasmi po plecيا, mračiaceho sa do objektívu. Bol to mladý Riley Caulfield. „Zvláštne, niekoho mi nesmierne pripomína,“ povedala Anna.

„Ukážte,“ vytrhol jej papiere z rúk Eric a sústredene sa do nich zahľadel. „Nebol by som si taký istý tým, že s tým tento chalan nemá nič spoločné. Ved' pane Bože, Marková, myslím, že viem koho Vám pripomína.“ vyhlásil pohotovo. „Pozrite sa lepšie. Teraz si predstavte na tvári tmavé strnisko, trocha hustejšie obočie a zabudnite na vlasy.“

„Preboha!“ skríkla Marková, po tom, čo poslúchla kolegové inštrukcie a spoznala tvár na fotografii. „Ved' to je Karenin priateľ Phillip!“

O necelých pätnásť minút sa už zúrivo rútili po diaľnici v Shepherdovom tmavom športiahu na letisko.

„Musím sa rýchlo dostať ku Karen, Shepherd odvezte ma domov.“

„Už sú s ňou dávno naši ľudia, nebojte sa Marková. Horšie je, že ona sama Phillipa, teda Rileyho Caulfielda, videla naposledy pred niekoľkými dňami. Vraj jej povedal, že ide na služobnú cestu do Berlína, ale odvtedy sa jej neozval. A úplnou čerešničkou na torte je skutočnosť, že aj po Cadigenovi, akoby sa zľahla zem. Už pár dní sa neukázal doma ani v práci. Manželka netuší, kde by mohol byť.“

„Shepherd potrebujem sa spojiť s Karen, je to moja najlepšia priateľka.“ odbila ho Anna.

„Teraz primárne musíme nájsť Cadigena. Ten človek je v ohrození života, ak už nie mŕtvy. Presne o hodinu nám to letí do Dublinu, na letisku jej môžete zavolať.“

„Ach ono je to celé také logické. Caulfield to mal perfektne premyslené, ale pochybujem, že chcel, aby to zašlo až takto ďaleko.“

„Hej. Pri niekoľko násobnej vražde je dobré byť informovaný, ako je na tom vyšetrovanie. Ako priateľ Vašej kamarátky bol k zdroju informácii dostatočne blízko nato, aby vedel, ako sa nám darí a zároveň dostatočne ďaleko nato, aby sa v prípade

núdze mohol kedykoľvek vypariť.“ zhodnotil Shepherd a v jeho hlase bolo jemne cítiť obdiv.

„Vtedy keď ste ho videli pri letisku! Nebolo to náhodou chvíľu po tej parížskej vražde?“

„Ako som to mohol prehliadnúť! Máte pravdu, vtedy sa určite vrátil späť, dáme overiť zoznam pasažierov.“

„A stavím sa, že i v tú noc, čo som našla doma otvorené okno, cez ktoré utiekol Elvis v tom mal prsty Riley. A je to ľavák!“

„Naznačujete tým, že bol u Vás doma? Prečo ste mi to nepovedali?“ spýtal sa Eric až mierne agresívne a Anna uvidela, ako zatínal zuby a na rukách mu navreli žily.

„Myslela som si, že mi len z toho celého šibe a nahováram si nezmysly.“

„No hlavne, že ste mi povedali, že Vám zdrhol ten prašivec..“ zakrútil nechápavo hlavou.

Marková sa naňho napriek ťaživej atmosfére, ktorá panovala v ovzduší nasilu usmiala. „Mimochodom, ten sa už našťastie našiel.“

Kapitola 25

Bolo veľmi chladné ráno, vzduchom poletoval prvý tohoročný sneh a drobné slnko sa usmievalo vysoko na jasnej oblohe. Ulica, na ktorej sa nachádzali bola skutočne pekná. Útulné dvojposchodové domy z pálenej tehly s rôznofarebnými drevenými dverami a starostlivo upravenými predzáhradkami.

Ten, pred ktorým detektívi stáli a čakali, kým ich niekto pustí dnu bol posledný v rade a nachádzal sa na samom vrchu kopca, za ním už sa rozprestieral iba hustý les. Na druhej strane, keď sa človek pozrel smerom dole, v diaľke na opačnom konci cesty uvidel zlatožltú pláž a trblietajúce sa more. Bola to presne taká štvrť, v akej človek sníva, že bude bývať raz, keď dokončí školu a založí si rodinu. V sobotu ráno vstane a pôjde si so psom zabehať pozdĺž mora, podľa pravítka zastrihne živý plot pred vchodom, na obed pozve priateľov a budú spolu na terase grilovať, z okna v kuchyni bude s úsmevom na tvári pozorovať svoje ratolesti, hrajúce hokej so susedovými deckami a večer si sadne s rodinou do obývačky ku krbu a spolu si pozrú Medvedích bratov.

„Dobré ráno. Želáte si?“ spýtala sa strapatá drobná žena v tyrkysovom župane, keď im otvorila dvere.

„Ste Holly Cadigenová?“ spýtala sa Anna.

„Áno, to som.“

„Som detektív Shepherd a toto je moja kolegyňa, detektívka Marková. Sme tu kvôli Vášmu manželovi.“

„Kto to je mami?“ ozval sa žene spoza chrbta tenký hlások a vzápätí odtiaľ vykuklo malé, asi štvorročné dievčatko so strapatými vlasmi.

„Zlatko bež si ešte ľahnúť do postieľky, ja niečo vybavím a potom prídem za tebou.“ odvetila jej láskavým hlasom mama, malá si ešte raz zamyslene premerala detektívov, stojacich v dverách a potom sa rozbehla hore po schodoch do svojej izby. „Prepáčte, odkedy Oscar pred pár dňami zmizol je neustále v strachu. A ja tiež. Podťe ďalej.“ povedala a zaviedla ich do jedálne.

„Viem, že už ste všetko včera vraveli miestnym policajtom a viem si predstaviť, aké to pre Vás musí byť ťažké. Mám tu od nich správu, čiže mi nemusíte všetko opakovať znova. Predsa len je pár vecí, ktoré nás zaujímajú. S manželom ste sa zoznámili počas vysokej školy?“

„Áno, v prvom ročníku.“

„Určite ste sa mnoho krát rozprávali o živote pred vysokou. Čo Vám manžel rozprával o svojej strednej škole?“ spýtal sa Eric.

„Popravde, moc to obdobie nikdy nespomínal. Dokonca by som povedala, že sa tej téme vyhýbal. Vždy len mávol rukou a preladiť sa na iné tóny. A ja som sa v tom nechcela vrtať. Viem, že u mnohých ľudí je to dosť háklivé obdobie, samá som si počas strednej zažila svoje.“

„Nejakí stredoškolskí kamaráti?“

„Vlastne teraz si spomínam na jednu zvláštnu vec, keď sa pýtate. Na konci augusta u nás boli jedno poobedie na návšteve nejakí jeho známi, žena a muž. Údajne kamaráti zo strednej, ktorí boli na výlete v Dubline, tak sa ho zastavili pozrieť. Nikdy pred tým som ich nevidela a ani o nich nikdy nehovoril. Vyzerali... vystrašene?“

„Boli to títo dvaja?“ spýtala sa Anna a z kabelky na stôl položila dve fotografie, na jednej bol Levens a na druhej Stanfordová.

„Áno, presne oni. Sedeli u nás v obývačke s Oscarom vyše dvoch hodín a o niečom sa veľmi zanietene rozprávali. Nevieťm o čom, krátko po ich príchode som aj s dcérou odišla, mali sme už niečo dohodnuté a potom sme ich minuli až vo dverách, keď sme sa

vrátili a oni už boli na odchode. A od toho dňa bolo všetko akési... divné.“ povedala Holly potichu.

„Čo tým myslíte?“

„Viete, Oscar bol na široko na d'aleko známy ako taký kl'udný pohod'ák. No a od toho dňa sa v ňom akoby niečo zlomilo. V noci nevedel zaspáť a celé noci sa budil, nevedel sa na nič sústrediť a uvoľniť sa, vždy večer dvakrát kontroloval, či je poriadne zamknuté a či sú všetky okná zavreté a každým dňom to s ním bolo len horšie a horšie, ten týždeň pred tým než zmizol takmer ani nespával. Už som sa vážne bála či netrpí nejakým psychickým problémom, nejakými halucináciami alebo paranojou. Posledné dni mám však pocit, že ja sama si niečo namýšľam.“

„Prečo?“

„Viete,“ začala žena opatrne, „odkedy zmizol mám asi nejaké vidiny. Niekoľko krát sa mi tento týždeň zdalo, akoby mňa i malú niekto sledoval. Keď kráčame po meste, prechádzame sa v parku, keď ju poobedie beriem zo škôlky. A akoby niekto pozoroval náš dom. Prisahám, že včera večer som niekoho videla stáť v záhrade. Najprv som si myslela, že je to Oscar, ale keď som sa pozrela lepšie, zistila som, že postava je príliš vysoká a príliš štíhla na môjho manžela. Rozbehla som sa na poschodie, kde sa hrala dcéra, ale kým som sa vrátila, nikto tam už nebol.“

„Prečo ste nezavolali políciu?“

„Chcela som, ale bála som sa, že by ma len vysmiali a maximálne tak poslali do blázninca.“ odvetila žena.

„Nebojte sa, niekoho Vám sem pošleme.“ povedala detektívka. „Máme ešte jednu otázku. Pravdepodobne sa Vás ju už pýtali včera. Nemáte žiadne tušenie, kde by mohol Váš manžel byť? Nejaké tajné útočisko, o ktorom nevie veľa ľudí, kde by ho nikto nehľadal a on by sa cítil bezpečne.“

„Je mi to moc ľúto, ale keby som o takom mieste vedela, už dávno by som ho tam sama hľadala. Nemáme nijakú chatu, na dovolenky chodíme väčšinou do Európy k moru, nikto z našich priateľov či rodiny o ňom v posledných dňoch nič nepočul.“

„Nevadí. Aj tak ďakujeme za Váš čas. O pár minút by tu mal byť jeden kolega, v najbližšom čase na Vás budú dávať pozor.“ povedal Shepherd, keď vstával a v jeho tóne bolo cítiť značnú dávku sklamaní. „Keby ste si ale predsa len na niečo, hocičo spomenuli, dajte nám prosím ihneď vedieť.“ dodal a už stojac vo vstupnej hale vložil Cadigenovej do dlane svoju vizitku.

„Počkajte!“ zakričala z dverí, keď už kráčali od domu smerom na ulicu. „Ja som si na niečo asi spomenula.“

„Doteraz mi to nenapadlo, nikdy som na tom mieste totižto osobne nebola. Ale Oscar ho niekoľko krát predou mnou spomenul. Malo by ísť o niečo ako drobnú chatku, pravdepodobne z dreva a kameňa. Niekde v národnom parku Wiclow Mountains. Chodieval tam s rodičmi na dovolenky, keď bol malý. Z jeho rozprávania bolo zrejmé, že na tie časy spomína v dobrom a to miesto má rád. Preto nechápem, prečo ma tam nikdy nezobral a vlastne mám pocit, že od smrti svojho otca v druhom ročníku vysokej tam ani on sám nebol.“

„Ten národný park je obrovský, hľadať tam jednu konkrétnu chatu bude ako hľadať ihlu v kope sena.“ povedala nesebavedome Anna.

„Ja... môžem zavolať jeho matke. Nie sme s ňou veľmi v kontakte, vlastne ani neviem, či vôbec vie, že jej syn je nezvestný. Ale určite vám bude vedieť pomôcť. Keď tak nad tým premýšľam, je dosť možné, že je to práve ona, kto tú chatu po nebohom svokrovi zdedil.“

Kapitola 26

Tam, vysoko v horách vystriedalo romanticky poletujúce vločky husté sneženie. Auto nechal stáť nižšie pri na lúke pár metrov od jazera pri drobnom susednom dome, ktorý pôsobil taktiež veľmi schátralou a opustene a posledných tristo krokov zdolával peši. Pravú dľaň si držal tesne pred tvárou, aby v tej chumelici aspoň trocha videl, kadiaľ kráča. Ticho prírody rušilo len svišťanie vetra a škrípanie jeho topánok, keď dopadali na mäkký sneh.

Chudobná chatka vyzerala presne tak, ako si ju predstavoval, keď ju Oscar pár krát nezáväzne spomenul v nejakom rozhovore. Také to typické sťažovanie sa pubertáka na fakt, že musí stráviť nasledovný víkend v kruhu rodiny niekde v lesoch, namiesto toho, aby sa do rána opíjal na párty neznámeho decka z nižšieho ročníka, ktoré malo vtedy voľný dom. Také to typické sťažovanie, ktoré musíte povedať, lebo to vraj patrí k veku. Také to typické sťažovanie, keď sa bavíte so spolužiakom, ktorý nie je tak úplne Váš priateľ, došli Vám témy o učiteľkách, ale nechcete zažiť to trápne ticho a zároveň si chcete zachovať tú sebavedomú škrupinu frajera. Určite si myslel, že ho decká ani

nepočúvajú a ani v najhoršom sne by mu nenapadlo, že si ten rozhovor niektoré z nich zapamätá a bude si pamätať i po desiatich rokoch. Ale muž s lysým temenom bol veľmi inteligentný tvor. A inteligentné tvory si všímajú svoje okolie. Pozorujú a skúmajú.

A pamätajú si.

Oscar ani nerozsvietil a hoci bola obrovská kosa a medzi tými kamennými múrmi sa musel doslova klepať od zimy, ani v krbe nezapálil. V širokom ďalekom okolí nebolo vidieť jeho auto. Očividne spravil všetko čo vedel, aby ho tu nikto nenašiel. A skutočne sa mu to takmer podarilo, mŕtve miesto uprostred lesa vyzeralo, akoby tam celé roky nekročila ľudská noha. Aj samého Rileyho na krátku chvíľu chytil strach, či sa predsa len nezmýlil. Keď ale čo najnenápadnejšie podišiel až k vchodovým dverám, slabo viditeľné, už takmer zasnežené stopy v snehu ho presvedčili, že je na správnom mieste.

Staré drevené dvere s jednoduchým hrdzavým zámkom porazil jedným kopnutím. Vybral sa chladnou tmavou chodbou s obrazmi krajín na stenách, minul pootvorené dvere do malej plesnivej kúpeľne a dostal sa do jedinej izby chatky.

Muž, ktorého posledné dni tak krvopotne hľadal sa krčil v kresle v rohu miestnosti vedľa veľkej zaprášenej knižnice. Triasol sa tak veľmi, až mal Riley pocit, že sa od toho mierne kníše celý dom, nevedno či to bolo viac od zimy alebo od strachu. Pomaly zdvihol hlavu a zúfalými na smrť vystrašenými očami sa zahľadel do tváre svojho návštevníka. Vedel, že kričať o pomoc nemá žiaden zmysel a keby aj chcel tak nemohol, pretože v suchom hrdle, akoby mu navrela nejaká hrča, ktorá mu bránila čokoľvek povedať. Slová aj tak neboli potrebné. Už dobre dlho vedel, že tento príbeh môže mať len jeden jediný možný koniec, vedel, že už stáva iba on sám. Ak existoval nejaký dobrý čin, ktorý mohol vo svojom živote ešte spraviť, tak ochrániť svoju manželku a dcéru. A to aj splnil. Utielol preč. Bez toho, aby niekomu niečo povedal. Bez toho, aby svoje dieťa naposledy objal, bez toho, aby ženu pobožkal na rozlúčku. Trhalo mu to srdce, ale lepšie riešenie nenašiel. Vedel, že im bez dôvodu neublíži, chce len jeho samého.

Mohol sa zbaliť, odísť niekam ďaleko a celý zvyšok života prežívať na úteku. Čo by to ale bol za život, navyše s vedomím, že už nikdy neuvidí tých, ktorých najväčšmi miluje? Menej bolestivé riešenie mu prišlo utiecť preč od domova, dosť ďaleko aby bola jeho rodina v bezpečí a dosť blízko, a čakať ako chorý starec na smrteľnej posteli, kedy si poňho príde smrť.

Riely pomaly vytiahol spoza chrbta ostrý žiarivý nôž. Dokráčal k úbohému Cadigenovi tak, ako lev kráča k antilope uväznenej na kraji útesu. Muž sa tlačil do kresla,

akoby v ňom mal byť nejaký tajný tunel, kde sa môže ukryť a utiecť preč. Po bledej tvári s bordovými kruhmi pod očami stekali prúdy potu.

Keď mu čepeľ zaboril do hrude, bolestne sa vystrel, akoby chytil strašný krč, slabo zastonal a vzápätí sa nevládne v kresle rozvalil ako handrová bábika. Inak sa veľmi nebránil. Po toľkých dňoch neustáleho stresu a toľkých nociach bez spánku bol tak vyčerpaný, že ledva držal hlavu vzpriamene. Hlavu, ktorá teraz ovísala s neprítomnou tvárou tesne nad jeho ľavým ramenom.

Kapitola 27

Trištvrte hodinová cesta im napriek snehovej kalamite a pár nesprávnym odbočeniam trvala len niečo cez tridsať minút. Nebojácne ako dvaja vodcovia vlčej svorky sa brodili závejmi a snažili sa v tej chumelici nájsť nejaké stopy civilizácie, keďže navigácia, nevedno či pre horský terén alebo nepriaznivé počasie, zlyhala.

„Toľko snehu na začiatku zimy v Írsku... svet sa obracia hore nohami.“ vyhlásil Shepherd keď sa konečne vyštveral na malý kopček, z ktorého bol dobrý výhľad na nevelkú dolinu pod nim. V jej samom strede sa nachádzalo nevelké jazero, alebo skôr taká veľká mláka, ktorú obkolesovalo množstvo krovia a stromov, ktorých konáre sa vo vetri zvíjali ako hady. Naľavo od nej stará chata a na druhej strane doliny na mierne vyvýšenom svahu sa v snehu ukrývala druhá.

„Ktorú si beriete?“ spýtala sa Marková.

„Šibe Vám? To si vážne myslíte, že sa rozdelíme?“

„Je to logické a efektívne! Nemáme veľa času. Ak tu aj boli nejaké stopy po topánkach, už dávno zapadli snehom. V jednej z nich sa teraz možno nachádza chlap, ktorému ide o život.“

„Alebo sa tam skrýva chlap, ktorý čaká, kým mu vbehneme pod nôž.“ odbil ju Eric.

„Alebo sme zle odbočili a nie je tam nikto, koho hľadáme.“

„To je viac než možné.“ zasmial sa detektív. „Ste príšerná navigátorka.“

„Ja? A čo Vy?“ spýtala sa dotknuto.

„Ja som šoféroval, Vy ste mali na starosti nás sem navigovať.“ uškrnul sa.

Marková s pobaveným ale jemne urazeným výrazom nesúhlasne zakrútila hlavou. „Dobre, toto nemá význam. Ktorý?“

„Beriem ten bližší.“ oznámil a vážne sa zahľadel na tmavý fiat kúsok od domu. Strechu i kapotu pod návalom snehu takmer nebolo vidieť, ale predné sklo bolo zasnežené výrazne menej. Niekoľko ním musel v poslednej hodine ísť. Logicky mu z toho teda vyplývalo, že pokiaľ sa v okruhu piatich kilometrov okolo nich niekde nachádza živá duša, tak to bude v tej bližšej chatke. A tam Markovú samú ísť nenechá.

Riley sa zhlboka nadýchol ako horolezec, ktorý práve dosiahol vrchol Mount Everestu a spokojne sa usmial. Konečne nadišiel ten deň. Deň, o ktorom sníval takmer desať rokov. Nemuselo to takto dopadnúť. Riley bol vždy veľmi tolerantný človek, ktorý vedel odpúšťať iným ich chyby. Dával druhú šancu. Keď si pred rokmi vypočul verdikt a následne ho zavreli do malej chladnej izby bez okna s mrežami miesto steny, každý deň čakal, že sa otvorí dvere a oznámia mu, že už majú skutočného vinníka. Že sa priznal. Veril, že sa v tých zbabelcoch naberá aspoň štipka správnosti a ľútosti, aspoň v niektorom z nich. Po rokoch však pochopil, že nič také sa nestane.

Naplnený pocitom šťastia a pýchy z dokončeného cieľa sa pobral preč, keď zrazu začul to známe zavrzganie snehu. Niekoľko musel byť v tesnej blízkosti chatky, ak nie priamo pred dverami. To ho mierne vyviedlo z mieri, rátal s tým, že stihne zmiznúť skôr, než bude mať opäť spoločnosť. A najmä vôbec neplánoval spáchať viacnásobnú vraždu, než za akú si už trest odsedel.

Po necelej minúte brodenia sa snehom sa Marková konečne dostala k cieľu svojej cesty. Zvonka pôsobil dom neobývané a zabudnuté. Vchodové dvere neboli zamknuté, len zaseknuto zavreté, akoby ich niekto vyvalil a potom nasilu vtlačil na svoje miesto.

Vnútri to na prvý pohľad nevyzeralo o nič lepšie, keď sa však pozrela pozornejšie, uvidela, že niekto tu naozaj bol, ak ešte stále nie je. Ako prvú zaregistrovala špinavú vodu na zemi. Dlhá špinavá mláka sa tiahla odo dverí až k dverám na opačnej strane chodby. Pravdepodobne sa jednalo o roztopený sneh, ktorý niekomu opadol z topánok.

Potichučky našľapovala na drevené parkety a v roztrasených rukách si pred hrudou zvierala nabitú pištoľ. Na moment zastala pred privretými dverami a chcela sa pozrieť dnu, keď začula, ako v miestnosti na konci chodby dopadla na podlahu kvapka, čo odpútalo jej pozornosť a zmenilo plány.

Telom jej prebehol mráz a takmer ju naplo, keď sa naplnili jej najhoršie predstavy a zhrozene zistila, že to, čo začula na chodbe nebola kvapka vody z hrdzavého zle zavretého kohútika a ani roztopený sneh z deravej strechy.

Žiarivá červená krv mu stekala v niekoľkých úzkych prúdoch z hrdla na ľavé rameno a odtiaľ kvapkala na parkety pod ním, kde sa zhromažďovala do kaluže a pomaly vsakovala do dreva.

Cadigen sa na prvý pohľad priveľmi neponášal na svoju stredoškolskú verziu z fotografie. Voľakedy husté blond'ové po pleciah dlhé vlasy vystriedali riedke trsy vyblednutých chlupov, koncentrovaných najmä nad ušami a záhlaví, ktoré mal veľmi neprirodzene vyčesané dohora, pravdepodobne v snahe zakryť plešaté temeno. Od doby, kedy s džínami stiahnutými pod zadok na bicykli brázdil ulice Glasgowa a z okna učebne fyziky pískal po babách na školskom dvore nabral dobrých dvadsaťpäť kilo a vďaka zanedbanej brade a špinavému prepotenému pulóvru vyzeral skôr ako nejaký námorný strokotanec než muž s dobrým príjmom z dobrej rodiny, žijúci v dobrej štvrti. Výrazné gaštanové, teraz nemé oči a krivý nos, ktorý si v detstve zlomil pri bitke ho však prezradili.

Marková zdesene pristúpila k nemu, položila na zem zbraň a opatrne, tak aby sa ho nedotkla, mu priložila ruku tesne nad líce. Napriek tomu, že v chatke bolo len o pár stupňov viac než môže byť v mraziarenskom boxe bolo telo ešte stále teplé. To znamená, že ho museli zabiť naozaj v priebehu posledných minút. Kým sa vonku hádala s Ericom o tom, kto mal navigovať tento muž pravdepodobne naposledy vydýchol. A možno vtedy ešte žil. Pokiaľ vie, tak chatka má len jedny dvere a okná na tej istej strane. Na tej strane, ktorú mala ako ostrostrelec pozorne na očiach celú dobu, ako k nej kráčala. Ale nikto z nej nevyšiel. To znamená, že je dosť možné, že ten, kto Cadigenovi zabodol do hrdla nôž je ešte stále vnútri.

V momente, ako si to Anna uvedomila a chcela sa otočiť pocítila vpredu na krku mrazivé ostrie. Zaseknutá ako v počítačovej hre zostala zmrazene stáť, skláňajúc sa nad mŕtvym Cadigenom pomaly bez pohnutia hlavy pozrela na pištoľ, voľne položenú ani nie pol metra od jej pravej topánky.

„Nato ani nepomysli, drahá.“ ozval sa jej spoza chrbta hrubý sebaistý hlas a vzápätí zbraň ledabolo odkopol do rohu miestnosti.

Riley Caulfield stál tesne za ňou, nôž jej opieral o bledú pokožku a potichu, takmer šeptom jej rozprával do ucha. „Mám čakať ešte nejakého ďalšieho host'a? Alebo si nebudaj prišla sama?“ spýtal sa.

„Riley? Alebo ťa mám volať Phillip? Ako je možné, že žiješ?“ spýtala sa Anna koktavým vystrašeným tónom.

„Na otázku sa neodpovedá otázkou!“ odvetil chladne a nôž jej pritisol k hrdlu ešte silnejšie až jej prerezal niekoľko vrchných vrstiev kože, ktorá začala vzápätí slabo krváčať.

Marková cítila ako jej po čele steká napriek mrazu pot a snažila sa premýšľať. Keďže sa pýta, znamená to, že Sheperda nevidel a nevie, že je tu s ňou a že keď nič nenájde a ona nebude prichádzať, pôjde ju hľadať. Musí odpovedať tak, aby Riley s jeho prítomnosťou nepočítal. Inak sú obaja mŕtvi. „Nie som.“ dostala zo seba roztraseným hlasom. „KKKolega je tu na blízku, niečo ho muselo zdržať.“ odpovedala, ale nie úprimným a presvedčivým hlasom, akým by kludne mohla, keďže to bola pravda, namiesto toho ale nasadila tón netalentovaného herca z nejakého lacného filmového prepadáku.

„Takže sama.“ usmial sa. „Odvážna nezávislá, tak sa mi to páči. Ale je to dobre, aspoň sa najprv môžeme porozprávať.“

„Najprv? Čo bude potom?“ chytila sa toho slova v snahe natiahnuť čas ako to len pôjde.

„No tak. Obaja vieme čo bude potom a ver mi, i mne to je veľmi ľúto, neplánoval som to. A keďže si taká krásna žena ma to mrzí ešte viac.“

„Čiže tie štyri vraždy, tie si plánoval. Prečo? Prečo práve oni?“ spýtala sa detektívka, aby ho zdržala. „Viem, že pred jedenástimi rokmi, v piatok po maturite ste boli spolu so spolužiakmi oslavovať v Saturday Night. Poznám len verziu, ktorá je v záznamoch. Opil si sa, ukradol si auto a zabil ním manželský pár so synom.“ povedala a kútikom oka zazrela, ako Riley pri tých slovách zlostne napol päste. „Ale viem aj to, že to nie je tak celkom pravda. Vtedy sa muselo stať niečo, o čom polícia nevie.“ dostala sa konečne k téme, ktorá jej nedala posledné dni spať.

Riley skontroloval hodinky na ľavom zápästí, ako stará mama, keď zisťuje, či má ešte dosť času nato, aby vnúčatám povedala pred spánkom rozprávku o medovníkovej chalúpkе alebo jej už začína v televízii obľúbený seriál. Potom sa nahlas nadýchol

a spustil. „Bola to veľmi divoká a veľkolepá párty. Ja som dovtedy nikdy nepil, ale decká na mňa tlačili a tak som si povedal, že prečo nie. Strednú školu človek končí len raz.

Ani neviem ako a ocitol som sa sediac pri stole so skupinou niekoľkých deciek. Pár z nich som poznal už dávnejšie, niektorých len po mene. Hrali sme flášu. Už bolo neskoro a bol som unavený, tak som povedal, že idem pomaly domov. Jeden z tých chalanov, Tomas Levens, ale dostal taký sprostý nápad hodný sprostého opitého dieťaťa. Čo keby sme ukradli auto a išli sa prejsť na Hillhead. Vraj tam je v noci nádherne. Myslel som, že si robí srandu. Bol som slušný chalan vychovaný prísnyimi rodičmi. Všetci sa ale začali smiať a kričať, že je to skvelý návrh, nech nebláznim a idem tiež. Mal som vážne veľa vypité. Všetci sme mali veľa vypité.“ povedal znechutene. „Červený mercedes. Ani neviem, ktoré z dvojčiat odomklo to auto, ale oni v takých veciach chodili. Zrazu som sedel v aute. Na mieste spolujazdca. Cadigen za volantom a zvyšní sa tlačili na troch úzkych zadných sedadlách. Nieкто mi doslova nalial do úst zvyšok piva. Bolo otrasné. Myslel som, že sa povraciam.“

„Ty si to auto nešoféroval.“ poznamenala sama pre seba prekvapená Marková.

„Cadigen letel ako blázon. Bola skoro polnoc a nikde nikto. Mal toho v krvi toľko, že naozaj netuším ako sa tak dlho udržal na ceste.

Došli sme k mostu. Vyzeralo to tam ľudoprázdnو. Rozbehol sa po ňom neuveriteľne rýchlo. Všetci výskali a kričali. Povzbudzovali ho aby ešte pridal. Nikdy nato nezabudnem: rýchlejšie, rýchlejšie...Ja som hučal aby okamžite spomalil, ale samozrejme, len sa na mne smiali. Už sme boli skoro na druhej strane, keď som uvidel po chodníku v zákrute za mostom niekoho kráčať. Zakričal som naňho aby dal pozor, ale on sa správal ako nejaký vyšinutý maniak a ešte pridal. Nevytočil to.

Počul som krik. Už nie nadšený ale na smrť vydesený a zúfalý. Zrazu ma niečo strašne udrelo do hlavy akoby mi po nej nieкто udrel obrovským balvanom. Nieкто volal moje meno a pýtal sa či som v poriadku. Chcel som odpovedať, ale zrazu som videl iba čiernu tmu a nepočul ani vlastný dych. Akoby som spadol do nejakej čiernej diery.

Keď som sa prebudil, nevedel som kto som a kde som. Bol som celý od krvi a sedel som za volantom toho ukradnutého auta. Všade boli autá, svetlá, policajti a záchranári a snažili sa ma vytiahnuť von. Okrem mňa vnútri nikto nebol. Vedel som, že som to neurobil, že to bolo celé inak. Ale bohužiaľ som si dlho nevedel na nič spomenúť a neexistovali ani žiadni svedkovia.

Odsúdili ma na dvanásť rokov. Dvanásť prekliatych rokov v base. Neprávom. Viete, čo to je, ísť si v osemnástich sadnúť na desaťročie za mreže k tvrdým a chladnokrvným zabijakom? Máte aspoň predstavu, aké to je odpykávať si trest s vedomím, že ste nič nespravili? Pokazilo mi to život.

Po približne mesiaci som sa začal pomaly rozpomätať. Najprv len drobné záblesky. Svetlá auta, krik, smiech, plač. Guns N'Roses v rádiu. Neskôr sa mi vybavovali celé časti tej noci. Stále jasnejšie a zreteľnejšie. Ale samozrejme, nikto mi neveril.

Myslel som, že to celé musí byť zlý žart. Každý deň som čakal, že niekto príde a zakričí prvý apríl. Že sa ukáže jeden z tých sviňiarov a nenechá ma tam hniť bez viny. Ak ma život naučil niečo, tak to, že ľudia sú zbabelé sebecké svine. Veriť môžeš len sám sebe.

Každým jedným premárneným dňom vo mne narastal hnev a túžba po spravodlivosti. A keď mi ju štát nebol schopný zabezpečiť, rozhodol som sa, že to vezmem do vlastných rúk. Ja som nikdy nebol zlý človek a nechcem tomuto svetu zle. Ale odsedel som si jedenásť rokov za zabitie štyroch ľudí, ktorých som nezabil. Tak som tento status musel napraviť, aby bol vesmír opäť v rovnováhe.“

Marková stratila slová. Len tam tak stála s otvorenými ústami a počula ako príšerne rýchlo jej bilo srdce. Akoby jej chcelo vyskočiť z hrude.

„Ale ak ma zabiješ, opäť ti nebude táto rovnica vychádzať.“ povedala napokon.

Riley sa na moment zamyslel a potom prehovoril. „Ty si policajtká. Môžeme ťa brať ako figúrku, zastupujúcu štát. Tá neodpustiteľná chyba polície a súdu si tiež zaslúži trest.“ vysvetlil jej. „Bola si celkom milá spoločnosť, ale už je čas, aby som išiel.“

„Nemáš kam ísť. Je po tebe vyhlásené pátranie v troch štátoch.“

„Je vyhlásené pátranie po sériovom vrahovi, ktorého identitu takmer nikto nepozná. Väčšina občanov stále pevne verí, že Riley Caulfield je mŕtvy. Ako sama vieš, nie je pre mňa problém stať sa niekým iným. Aj tak, je len pár ľudí, ktorí ma od mojej “smrti“ videli. A ja sa teraz postarám o to, aby sa toto číslo ešte znížilo.“ poslednú vetu zašepkal.

„Pusti ju!“ ozval sa hlas spoza nich. Pár stotín potom pocítila Marková ostrú štipľavú bolesť na hrdle, asi ako keď sa človek poreže o papier, ale tak miliónkrát silnejšie. Vzápätí počula výstrel, po ktorom nasledovala hlasitá rana, keď Rileyho telo dopadlo na zem.

Ležala na dlážke a držala sa za krk, snažila sa zastaviť horúcu krv, ktorá sa valila von ako rozliata rieka. Počula Ericov krik. Zrazu kl'áčal pri nej a niečo jej pritláčal na hrdlo. Bola jej zima. Obrovská zima. Všetko bolo zahmlené a nejasné, ako keď človek vystúpi z kolotoča a nevie, kde je a čo sa deje.

„Marková, neboj sa! Ostaň tu, bude to dobré. Budem tu s tebou.“ hovoril zúfalo Shepherd, keď sa sklonoil nad svojou kolegyňou snažil spomaliť krvácanie. „Zvládneš to. My to zvládneme!“ povedal a stisol jej ľadovú dlaň. Anna mu poriadne nerozumela. Každým slovom sa vzd'aloval. Všetko naokolo tmavlo a poslednú vetu na ňu kričal z opačnej strany tunela. Spomenula si na Rileyho slová. Akoby spadol do čiernej diery. Rileyho zachránili štyri promile v krvi a rýchly príchod záchranárov. Kým sa ale niekto dostane sem bude dávno mŕtva. Nemá zmysel bojovať vo vopred prehratom boji. Zavrela oči a všetko zmizlo.

Kapitola 28

Bol hádam najchladnejší deň tejto zimy. Necelý týždeň pred Štedrým Dňom. Ulice boli vyzdobené blikajúcimi svetielkami, ľudia ovešaní nákupnými taškami v strese zháňali posledné darčeky, decká pobehovali po meste a ohadzovali sa snehom, iní si v kl'ude užívali sviatočnú náladu a vyobliekaní v hrubých vlnených svetoch a šáloch popíjali na trhoch punč, zvyšni sa len ponáhl'ali domov po ťažkom dni v práci a mali celé toto marketingové divadlo na háku.

Do očí mu blikali ostré vianočné svetielka a uši pílila nie veľmi podarená a až príliš hlasná karaoke verzia Jingle Bells z neďalekého pódia. Ladne prekl'učkoval cez davy ľudí okolo vianočného stromčeka na námestí, elegantne sa vyhol chlapcovi na saniach, ktorý sa mu z ničoho nič ako divá voda vyrútil priamo do cesty, až sa napokon dostal k tej dobe známej mohutnej budove.

Prešiel pomedzi rad sanitiek, vybehol po zamrznutom schodisku a zastal pred vchodovými dverami. Naposledy tu bol v období Vianoc presne pred piatimi rokmi. 17 december mal byť dňom, kedy by sa jeho život navždy zmenil k lepšiemu. Mal to byť najkrajší deň jeho života. Tisíc krát si ho predstavoval. Bohužial', svet je nevyspytateľné nebezpečné miesto a ľudský život je krehký, až príliš krehký. Váhy sa mihnutím oka prehodili na opačné strany a z najkrajšieho dňa jeho života sa v priebehu sekundy stala nočná mora. Najradšej by sa bol na mieste otočil a utiekol odtiaľ preč.

Odbilo presne sedem hodín a svetom sa rozliali zvuky zvonov z neďalekého kostola, keď otvoril ťažké kovové dvere a vošiel dovnútra. Zhlboka dýchal a snažil sa moc nerozhliadať okolo seba, keď prechádzal širokou vstupnou halou, vyzdobenou lacnými vianočnými girlandami. Bol si takmer istý, že to boli tie isté, čo tu viseli i pred piatimi rokmi.

Na parapete bola položená drobná soška veselého snehuliaka, ktorý sa usmieval svojimi uhlíkovými ústami na celý svet. Kúsok od neho v prítmí žiaril plameň oranžovej sviečky so silno škoricovou arómou, ktorú tu zapálila Karen tesne pred tým, než pred pár minútami odišla. Vraj aby trochu zjemnila chladnú miestnosť a vpustila sem štipku vianočnej atmosféry. A asi to aj trocha pomohlo. Stiesnená nemocničná izba pôsobila aspoň o kúsok ľudskejšie. Na zemi pod parapetnou doskou bola obrovská a extrémne nevkusná kytica gýčovo farebných kvetov, ktoré sa k sebe absolútne nehodili. Bordové srdiečka, pozapichované pomedzi nimi boli len takou čerešničkou na torte. V hlave jednej z ruží bol vložený lesklý papier s venovaním, od nikoho iného, než Dmitryho.

Meter od okna sa nachádzala posteľ. Starý kovový rám s poodlupovanou bielou farbou vŕzgol i keď niekto otvoril dvere či cez okno z ulice jemne fúkol prievan. Ležala v nej žena. Nehybne ako spiaca Ruženka, ktorá sa už niekoľko týždňov nevie prebudiť z hlbokého spánku. Namiesto siedmych trpaslíkov ju obkolesovali všelijaké strašidelne vyzerajúce prístroje, ktoré pípali a blikali ako kozmická stanica.

Pri posteli stála stará drevená stolička, ktorá mala už tiež odžité svoje, a práve na ňu si sadol. Bol zronene naklonený dopredu a čelo mal položené na vlastných rukách, ktoré si opieral o kolená. Perfektne ostrihaná brada a štýlovo strapaté vlasy už neboli také dokonalé. Tvár mu zdobili bordové kruhy pod očami a bol dosť pochudnutý. Napriek tomu, aké muky v poslednom čase prežíval vyzeral stále veľmi dobre. Ako akčný hrdina nejakého trháku, ktorý sa práve vrátil z výpravy v pralese po tom, čo zachránil svet.

Vnútri však umieral. Vyžarovala z neho beznádej, hnev a bolesť. Celé mu to pripadalo ako zlý sen. Akoby sa vrátil v čase. Toto všetko si už raz prežil. Vtedy pred pár rokmi sám sebe sľúbil, že už to neurobí znova. Vytvoril si okolo srdca hrubý obal a neplánoval nikomu dovoliť preniknúť dovnútra. Už to nechcel znova zažívať. Sľúbil si to a dlho sa mu to i darilo. Nebol to život, ktorý si vždy predstavoval, niečo v ňom chýbalo, ale dalo sa tak žiť. Asi ako keby ste jedli celý život nejedli ovocie v strachu, že

nejaké bude jedovaté a vy sa otrávite. Viete, že asi o veľa prichádzate, ale zároveň Vás to drží v bezpečí. Nie je to plnohodnotné šťastie, ale dá sa tak žiť.

Slúbil si to a napriek tomu tu teraz vysedával každý jeden deň. Nerozprával a snažil sa na ňu nepozerať. Len tu mlčky sedel s tvárou zaborenou v dlaniach a čakal, kedy sa niečo zmení. Lebo raz sa niečo zmeniť musí. Či už k lepšiemu alebo k horšiemu. Svet nemôže ostať stáť zaseknutý v jednom bode, veci sa musia hýbať a meniť.

Hodiny ukazovali štvrt' na deväť večer. Už bol čas, aby sa pobral domov. Predtým než vstal jej chytil dlaň ľavej ruky a pevne ju držal takmer dve minúty. Chvíľu sa mu zdalo akoby sa jej jemne pohol malíček, ale podľa veľkej obrazovky, ktorá zobrazovala činnosť jej srdca stále spala. Obliekol si kabát a pomaly odkráčal k dverám, keď v tom sa ozval slabý zachrípnutý hlas. Jediné slovo spôsobilo to, že zastal s rukou na kľučke a ako obarený horúcou vodou paralyzovane hľadel pred seba. Anna povedala jeho meno.

„Riley Caulfield bol veľmi inteligentný človek. Počas verejnoprospešných prác v nemocnici si v márnici vyhlíadal telo, ktoré nebude nikomu chýbať. Všetko narafičil tak, aby sám seba vyradil z hry. Pritom sa s nami ale celú dobu hral ako mačka s myšou.“

„Detektívka Marková, vy ste vlastne jedným živým človekom, ktorý vie z prvej ruky, ako to vtedy pred jedenástimi rokmi celé bolo. Prečo sa Vás Caulfield pokúsil zabiť?“ spýtala sa nejaká reportérka z BBC. Shepherd s Markovou sa nachádzali pred Glasgowskou policajnou stanicou a obkolesení hufom novinárov, reportérov a iných zvedavcov sa snažili sa pomedzi nich prekl'učkovať do auta.

„Ani toľké roky vo väzení a túžba po pomste nezmenili u Caulfielda hlavný cieľ života človeka, ktorý máme po tisícročia zakódovaný v DNA a to je prežiť. Caulfield nechcel svoje meno očistiť. Chcel sa pomstiť a všetko nasvedčuje tomu, že si po celý čas pripravoval pôdu na nový život pod novou identitou.“

„Myslíte si, že z určitého uhlu pohľadu mal na niečo také právo?“

„Žijeme v krajine, kde človek nemá právo ukončiť alebo inak ohrozovať život ostatných občanov.“

„Prepáčte, ale detektívka Marková má za sebou veľmi náročné týždne, už musíme ísť.“ vstúpil do rozhovoru Eric a spoločne sa začali ignorujú desiatky ďalších zvedavých otázok a oslovení predierať von.

„Och tí boli pekne otravní.“ poznamenala Anna, keď si pripútavala pás.

„Zvykajte si nato, už nie ste len nejaká ženská v uniforme, ktorá rieši krivo parkujúce autá. Vďaka Vám sme dostali jedného z najväčších sériových vrahov v Británii.“

„Keby ste tam nevleteli v pravú chvíľu, tak by som teraz bola mŕtva a Caulfield by sa opaloval niekde na Floride.“

„Nebud'te taká skromná.“ žmurkol na ňu a naštartoval. „Inak, mám na Vás otázku. Skočíme niekam konečne na ten čaj?“

„Mohli by sme... preboha! Elvis! Hod'te ma prosím domov.“

Eric sa len zasmial. „Keby som čakal na Váš rozkaz, tak si dnes toho prašivca môžete tak akurát zavesiť na stenu. Elvis je najedený, učesaný a predpokladám, že práve sa rozvaľuje v mojej posteli.“

„Vy ste sa mi postarali o mačku? Ved' neznášate zvieratá.“ povedala prekvapene Anna.

„No vidíte aký som perfektný. Zachránil som Vám život, nakrmil kocúra a minule som tuším zacvakal pizzu. Ak ho ale chcete naspäť, musíte si poňho prísť.“

„Veľmi rada.“ odvetila. „Aspoň sa Vás konečne spýtam na tu fotografiu.“

Eric, ktorý práve cúval z parkovacieho miesta na cestu prudko šliapol na brzdu až to oboch trhlo. „Môžeme sa rozprávať aj o drakoch, ale s fotografiami mi prosím teraz dajte na nejaký čas pokoj.“ odvetil a Marková sa začala smiať. Doteraz si ani neuvedomil, ako veľmi mu ten smiech chýbal.

Shepherd zapol rádio. Práve hrali Beautiful Day od U2, tak neváhal a na plné pľúca začal spievať a po chvíli sa k nemu pridala i Marková. Nestihli však prejsť ani na koniec ulice, keď sa vysielanie prerušilo a z reproduktora zachrapčal hrubý hlas.

„Detektív Shepherd, tu je plukovník Logan. Máme nový prípad. Dostavte sa urýchlene na Windhill road číslo osem.“ hlas sa na moment odmlčal a potom dodal. „A zoberte so sebou i Markovú.“

„Tak zmena plánov, kolegyňa.“ vyhlásil a stočil auto do protismeru. „Rozhovor o drakoch budeme musieť odložiť na večer.“